

เนื้อหาหลักสูตร การบริการ และการจัดการท่องเที่ยว อย่างมีความรับผิดชอบต่อ สู่การท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

**Responsible
Tourism Service
and Management
towards
Sustainable Tourism**

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
1. ความรู้พื้นฐานของการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อผู้การท่องเที่ยวที่ยั่งยืน	1
1.1 แนวคิดและความสำคัญของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน แนวคิดโมเดลเศรษฐกิจ BCG (BCG Model) การจัดการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อผู้การท่องเที่ยวที่ยั่งยืน (The Concept and Importance of Sustainable Development , BCG Model , Responsible Tourism Management and Sustainable Tourism).....	1
1.2 ความสัมพันธ์ของการจัดการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อผู้การท่องเที่ยวที่ยั่งยืน เพื่อสนับสนุนการบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Relation of Responsible Tourism Management as a Method of Sustainable Tourism to Support Achieving Sustainable Development Goals : SDGs).....	14
1.3 ผลกระทบของการท่องเที่ยวต่อการบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Impact of Tourism on Achieving Sustainable Development Goals).....	20
1.4 กรอบนโยบายสำหรับการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อผู้การท่องเที่ยวที่ยั่งยืน (Policy Framework for Responsible Tourism towards Sustainable Tourism).....	28
1.5 โอกาสและความท้าทายของการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อผู้การท่องเที่ยวที่ยั่งยืน (Opportunities and Challenges of Responsible Tourism in Achieving Sustainable Tourism)....	32
2. บริการด้านการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อผู้การท่องเที่ยวที่ยั่งยืน	39
2.1 แนวทางสำคัญของการบริการด้านการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อผู้การท่องเที่ยวที่ยั่งยืน (Guidelines for Responsible Tourism Service towards Sustainable Tourism).....	39
2.2 การสร้างประสบการณ์คุณค่าความรับผิดชอบต่อให้นักท่องเที่ยวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อผู้การท่องเที่ยวที่ยั่งยืน (Valuable and Responsible Experience to Promote Responsible Tourism towards Sustainable Tourism).....	47
2.3 มาตรฐานของการบริการด้านการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบและยั่งยืน (Responsible and Sustainable Tourism Service Standard).....	54

สารบัญ (ต่อ)

เรื่อง	หน้า
3. การบริหารจัดการการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน	75
3.1 การบริหารจัดการที่ยั่งยืน: นโยบาย กลยุทธ์ และแนวปฏิบัติเพื่อการเชื่อมโยงการจัดการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อผู้เกี่ยวข้องและพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Management: Policies, Strategies, and Practices for Responsible Tourism Management and Sustainable Development)	75
3.2 ภาวะผู้นำและการมีส่วนร่วมของบุคลากรด้านธุรกิจท่องเที่ยวเพื่อการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของบุคลากร สู่วัฒนธรรมองค์กรธุรกิจท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อผู้เกี่ยวข้อง (Leadership and Engagement of Tourism Business Personnel towards a Responsible and Sustainable Tourism Business Organization Culture)	80
3.3 การจัดการห่วงโซ่อุปทานและบริการ: แหล่งกำเนิด การจัดการของเสีย และการอนุรักษ์พลังงาน เพื่อความรับผิดชอบต่อผู้เกี่ยวข้องและความยั่งยืน (Supply Chain and Services Management: Source Origins, Waste Management, and Energy Conservation for Responsibility and Sustainability)	85
3.4 การวัดและการรายงานการบรรลุเป้าหมาย ความก้าวหน้าของความรับผิดชอบต่อผู้เกี่ยวข้องและความยั่งยืนสำหรับธุรกิจการท่องเที่ยว (Measurement and Report: Progress of Responsibility and Sustainability for Tourism Business)	90
3.5 การสื่อสารการตลาดในยุคดิจิทัลเพื่อสร้างคุณค่าสู่ลูกค้า (Marketing Communication in Digital Era for Value Creation)	95
4. แนวปฏิบัติที่ดีสำหรับการบริการและบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อผู้เกี่ยวข้องที่ยั่งยืน	102
4.1 กรณีศึกษา การจัดการของเสียธุรกิจการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อผู้เกี่ยวข้อง (Case Study on Responsible and Sustainable Waste Management of Tourism Business)	102
4.2 กรณีศึกษา การจัดการและประยุกต์เทคโนโลยีพลังงานสีเขียวสู่การท่องเที่ยวคาร์บอนต่ำ (Case Study on Managing and Applying Green Energy Technology to Low-Carbon Tourism)	103
4.3 กรณีศึกษา การจัดการท่องเที่ยวชุมชนเพื่อลดความเหลื่อมล้ำและกระจายรายได้ อย่างรับผิดชอบต่อผู้เกี่ยวข้อง (Case Study on Community – Based Tourism Management for Responsible Income Inequality)	104
4.4 กรณีศึกษา การอำนวยความสะดวกแก่การท่องเที่ยวเพื่อคนทั้งมวล (Case Study on Tourism for All)	105

เรื่องที่ 1 ความรู้พื้นฐานของการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อผู้เกี่ยวข้องที่ยั่งยืน

● จุดประสงค์การเรียนรู้

เพื่อสร้างความเข้าใจพื้นฐานของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals : SDGs) แนวคิดโมเดลเศรษฐกิจ BCG (BCG Model) ต่อการจัดการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อผู้เกี่ยวข้องที่ยั่งยืน ผลกระทบของการท่องเที่ยวต่อการพัฒนาที่ยั่งยืน กรอบนโยบายที่สำคัญต่อการสนับสนุนการจัดการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อผู้เกี่ยวข้องที่ยั่งยืน ตลอดจนโอกาสและความท้าทาย

● เนื้อหาหลักสูตร

1. แนวคิดและความสำคัญของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน แนวคิดโมเดลเศรษฐกิจ BCG (BCG Model) การจัดการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อผู้เกี่ยวข้องที่ยั่งยืน (The Concept and Importance of Sustainable Development , BCG Model , Responsible Tourism Management and Sustainable Tourism)

1.1 ความเป็นมาและหลักการสำคัญของ SDGs

การพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development) คือ แนวทางการพัฒนาที่ตอบสนองความต้องการของคนรุ่นปัจจุบัน โดยไม่ลดทอนความสามารถในการตอบสนองความต้องการของคนรุ่นหลัง (Brundtland Report, 1987) โดยการบรรลุการพัฒนาที่ยั่งยืน มีองค์ประกอบสำคัญ 3 ประการ ได้แก่ การเติบโตทางเศรษฐกิจ (economic growth) ความครอบคลุมทางสังคม (social inclusion) และการคุ้มครองสิ่งแวดล้อม (environmental protection)

ในการประชุมสมัชชาสหประชาชาติ สมัยสามัญ ครั้งที่ 70 เมื่อวันที่ 25 กันยายน 2558 ณ สำนักงานใหญ่สหประชาชาติ ประเทศไทยและประเทศสมาชิกสหประชาชาติรวม 193 ประเทศ ร่วมลงนามรับรองวาระการพัฒนาที่ยั่งยืน ค.ศ. 2030 (2030 Agenda for Sustainable Development) ซึ่งเป็นกรอบการพัฒนาของโลกเพื่อร่วมกันบรรลุการพัฒนาทางสังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน โดยไม่ทิ้งใครไว้ข้างหลัง ภายในปี ค.ศ. 2030 โดยกำหนดให้มีเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals: SDGs) เป็นแนวทางให้แต่ละประเทศดำเนินการร่วมกัน

เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) 17 เป้าหมาย ประกอบด้วย 169 เป้าหมายย่อย (SDG Targets) ที่มีความเป็นสากล เชื่อมโยงและเกื้อหนุนกัน และกำหนดให้มี 247 ตัวชี้วัด เพื่อใช้ติดตามและประเมินความก้าวหน้าของการพัฒนา

SUSTAINABLE DEVELOPMENT GOALS

รูปภาพที่ 1 เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) 17 เป้าหมาย

เป้าหมายทั้ง 17 เป้าหมายประกอบด้วย

เป้าหมายที่ 1: ยุติความยากจนทุกรูปแบบในทุกที่

เป้าหมายที่ 2: ยุติความหิวโหย บรรลุความมั่นคงทางอาหารและยกระดับโภชนาการ และส่งเสริมเกษตรกรรมที่ยั่งยืน

เป้าหมายที่ 3: สร้างหลักประกันการมีสุขภาพที่ดี และส่งเสริมความเป็นอยู่ที่ดีสำหรับทุกคนในทุกช่วงวัย

เป้าหมายที่ 4: สร้างหลักประกันว่าทุกคนมีการศึกษาที่มีคุณภาพอย่างครอบคลุมและเท่าเทียม และสนับสนุนโอกาสในการเรียนรู้ตลอดชีวิต

เป้าหมายที่ 5: บรรลุความเสมอภาคระหว่างเพศ และเพิ่มบทบาทของสตรีและเด็กหญิงทุกคน

เป้าหมายที่ 6: สร้างหลักประกันเรื่องน้ำและการสุขาภิบาล ให้มีการจัดการอย่างยั่งยืนและมีสภาพพร้อมใช้ สำหรับทุกคน

เป้าหมายที่ 7: สร้างหลักประกันว่าทุกคนเข้าถึงพลังงานสมัยใหม่ในราคาที่สามารถซื้อหาได้ เชื่อถือได้ และยั่งยืน

เป้าหมายที่ 8: ส่งเสริมการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่ต่อเนื่อง ครอบคลุม และยั่งยืน การจ้างงานเต็มที่และมีผลิตภาพ และการมีงานที่มีคุณค่าสำหรับทุกคน

เป้าหมายที่ 9: สร้างโครงสร้างพื้นฐานที่มีความยืดหยุ่นต่อการเปลี่ยนแปลง ส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรม ที่ครอบคลุมและยั่งยืน และส่งเสริมนวัตกรรม

เป้าหมายที่ 10: ลดความไม่เสมอภาคภายในและระหว่างประเทศ

เป้าหมายที่ 11: ทำให้เมืองและการตั้งถิ่นฐานของมนุษย์ มีความครอบคลุม ปลอดภัย ยืดหยุ่นต่อการเปลี่ยนแปลง และยั่งยืน

เป้าหมายที่ 12: สร้างหลักประกันให้มีแบบแผนการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน

เป้าหมายที่ 13: ปฏิบัติการอย่างเร่งด่วนเพื่อต่อสู้กับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและผลกระทบที่เกิดขึ้น

เป้าหมายที่ 14: อนุรักษ์และใช้ประโยชน์จากมหาสมุทร ทะเลและทรัพยากรทางทะเลอย่างยั่งยืน เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน

เป้าหมายที่ 15: ปกป้อง พันฟู และสนับสนุนการใช้ระบบนิเวศบนบกอย่างยั่งยืน จัดการป่าไม้อย่างยั่งยืน ต่อสู้การกลายสภาพเป็นทะเลทราย หยุดการเสื่อมโทรมของที่ดินและฟื้นสภาพกลับมาใหม่ และหยุดการสูญเสียมลพิษทางชีวภาพ

เป้าหมายที่ 16: ส่งเสริมสังคมที่สงบสุขและครอบคลุม เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน ให้ทุกคนเข้าถึงความยุติธรรม และสร้างสถาบันที่มีประสิทธิผล รับผิดชอบ และครอบคลุมในทุกระดับ

เป้าหมายที่ 17: เสริมความเข้มแข็งให้แก่กลไกการดำเนินงานและฟื้นฟูสภาพหุ้นส่วนความร่วมมือระดับโลกสำหรับการพัฒนาที่ยั่งยืน

โดยสามารถจัดกลุ่ม SDGs ตามปัจจัยที่เชื่อมโยงกันใน 5 มิติ (5P) ได้แก่ (1) การพัฒนาคน (People) ให้ความสำคัญกับการขจัดปัญหาความยากจนและความหิวโหย และลดความเหลื่อมล้ำ ในสังคม (2) สิ่งแวดล้อม (Planet) ให้ความสำคัญกับการปกป้องและรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสภาพภูมิอากาศเพื่อพลเมืองโลกรุ่นต่อไป (3) เศรษฐกิจและความมั่งคั่ง (Prosperity) ส่งเสริมให้ประชาชนมีความเป็นอยู่ที่ดีและสอดคล้องกับธรรมชาติ (4) สันติภาพและความยุติธรรม (Peace) ยึดหลักการอยู่ร่วมกันอย่างสันติ มีสังคมที่สงบสุข และไม่แบ่งแยก และ (5) ความเป็นหุ้นส่วนการพัฒนา (Partnership) ความร่วมมือของทุกภาคส่วนในการขับเคลื่อนวาระการพัฒนาที่ยั่งยืน

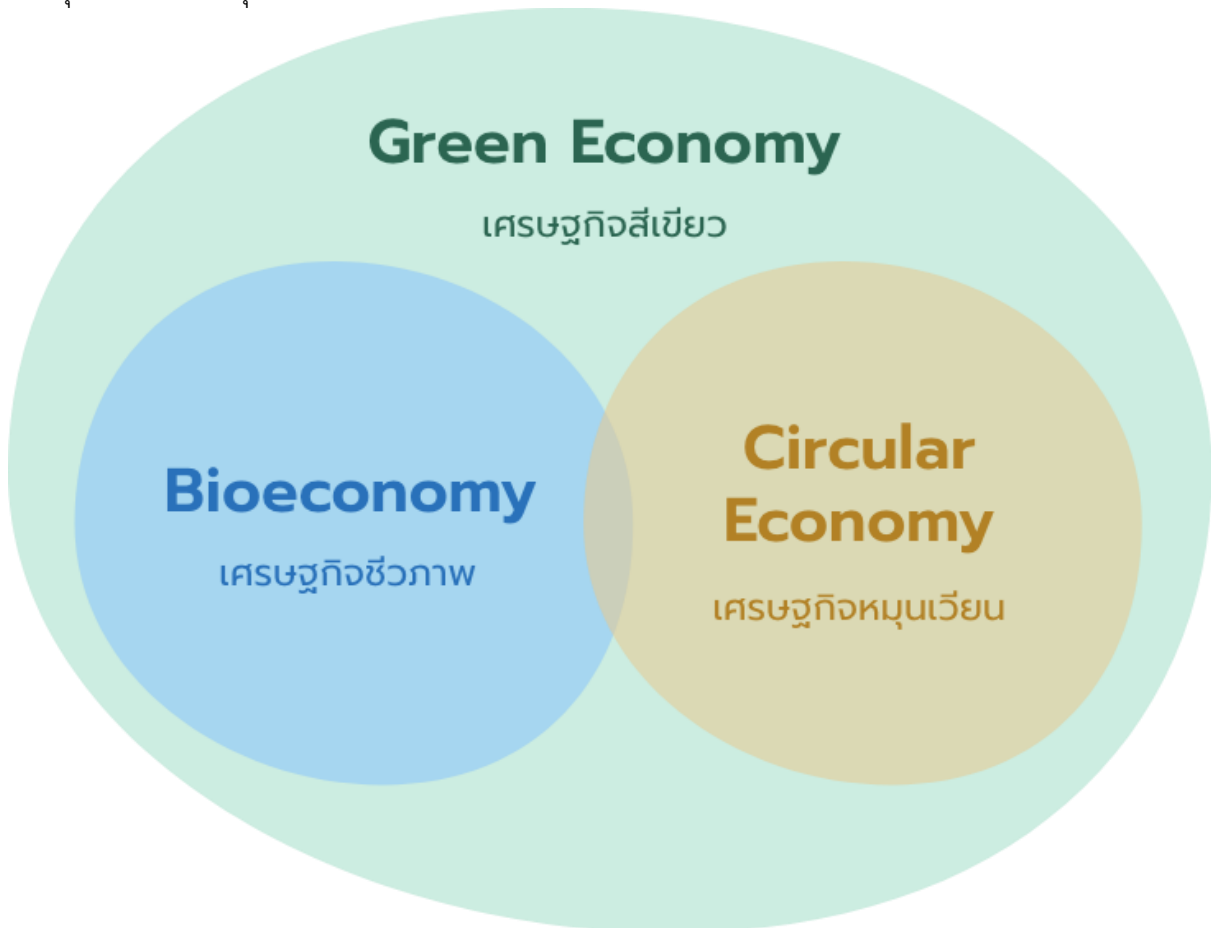
รูปภาพที่ 2 SDGs ตามปัจจัยที่เชื่อมโยงกันใน 5 มิติ

1.2 ความเป็นมาและหลักการสำคัญของแนวคิดเศรษฐกิจ BCG (BCG Model)

ปัจจุบันความเจริญและความทันสมัยของโลกในหลายๆด้าน ได้นำไปสู่ปัญหาความเสื่อมโทรมทางสิ่งแวดล้อมและทำให้เกิดความเหลื่อมล้ำในสังคมโลกเพิ่มมากขึ้น ทำให้การดำเนินธุรกิจในปัจจุบัน มีความเสี่ยงจากผลกระทบทั้งด้านสิ่งแวดล้อม ความผันผวน การเปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจ รวมถึงผลกระทบจากปัญหาสังคมต่างๆ ตามไปด้วย

ในช่วงหลายสิบปีที่ผ่านมา เศรษฐกิจไทยขยายตัวช้า ประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศยังมีรายได้น้อย GDP ชะลอตัว ทำให้รัฐบาลจึงจำเป็นต้องเร่งขับเคลื่อนเศรษฐกิจไทย โดยปรับเปลี่ยนโมเดลรูปแบบการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมไทยไปสู่รูปแบบใหม่ ที่เรียกว่า BCG Economy Model ซึ่งจะช่วยให้ยอดจุดแข็งของประเทศให้มีมูลค่าเพิ่มขึ้น ทั้งในด้านความหลากหลายทางชีวภาพและความหลากหลายทางวัฒนธรรม โดยอาศัยกลไกวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรม เพื่อผลิตสินค้าและบริการที่มีมูลค่าสูงและเปลี่ยนระบบเศรษฐกิจ

ดังนั้นธุรกิจจึงจำเป็นต้องมีการบริหารจัดการที่ดีและสร้างความสมดุลให้ “เศรษฐกิจสามารถเติบโตไปควบคู่กับสังคมและสิ่งแวดล้อมได้อย่างยั่งยืน” โดยมีรากฐานทำธุรกิจที่ใช้หลักคิดเศรษฐกิจพอเพียง (Sufficiency Economy) ที่ตั้งอยู่บนความไม่ประมาท ความมีเหตุผล การสร้างภูมิคุ้มกันในตัวเอง ใช้ความรู้ และคุณธรรม เพื่อให้ธุรกิจเกิดการพึ่งพาตัวเองได้ และแบ่งปันไปถึงสังคม

รูปภาพที่ 3 แนวคิดเศรษฐกิจ BCG (BCG Model)

BCG เป็นเศรษฐกิจแนวใหม่ ที่ภาครัฐและเอกชนต่างให้ความสำคัญ เพราะมีเป้าหมายเดียวกัน คือ การปกป้องสิ่งแวดล้อม (Environment) การลดปัญหาโลกร้อน (Global Warming) ที่กำลังเป็นตัวบั่นทอนทรัพยากรโลก เน้นพัฒนาเศรษฐกิจให้เติบโตอย่างทั่วถึงบนพื้นฐานการพัฒนาที่ยั่งยืน

(Sustainable Development) โมเดลเศรษฐกิจ BCG (Bio-Circular-Green หรือ เศรษฐกิจชีวภาพ-เศรษฐกิจหมุนเวียน-เศรษฐกิจสีเขียว) มี 3 องค์ประกอบสำคัญด้วยกันคือ

B = Bioeconomy เศรษฐกิจชีวภาพ คือ การนำทรัพยากรชีวภาพมา “ผลิตให้คุ้มค่าที่สุด” ควบคู่กับการรักษาสมดุลสิ่งแวดล้อม โดยใช้เทคโนโลยีมาช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตสินค้าและบริการให้มีนวัตกรรมและมีมูลค่าสูง

C = Circular economy เศรษฐกิจหมุนเวียน มีแนวทางคือ “การใช้ทรัพยากรให้คุ้มค่าที่สุด” ของที่ใช้ในการผลิตต้องสามารถนำกลับมาใช้ใหม่ได้ (Recycle, Upcycle)

G = Green economy เป็นระบบเศรษฐกิจสีเขียว ซึ่งเป็นการสร้างนวัตกรรมรวมถึงการจัดการสภาพสังคมให้ “กระทบต่อสิ่งแวดล้อมให้น้อยที่สุด (Zero-Waste)”

โดยการพัฒนา BCG จะมุ่งเน้นการพัฒนาจากทรัพยากรทางธรรมชาติที่มีอยู่เดิม เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่ม โดยเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ทั้งด้านกระบวนการผลิต และในการนำไปใช้ ซึ่งจะเน้นเป้าหมายรูปแบบการลงทุนในอุตสาหกรรมใหม่ที่สามารถขับเคลื่อนเศรษฐกิจได้อย่างก้าวกระโดด และช่วยต่อยอดอุตสาหกรรมเดิม เพิ่มรายได้ของประชากรได้มากขึ้น ที่เรียกว่า New S-Curve กับอุตสาหกรรม 4 ด้าน ได้แก่

1. อุตสาหกรรมเกษตรและอาหาร นับเป็นอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ เมื่อโลกมีการเปลี่ยนแปลงไป เราคงต้องปรับตัว และตัวแปรที่จะพาไทยไปได้คือเทคโนโลยีที่ทันสมัย เช่น ด้านการเกษตร อาจนำเทคโนโลยีเข้ามาช่วยให้เกิดความแม่นยำมากขึ้นเพื่อเพิ่มผลผลิตจากการเพาะปลูก สำหรับด้านอาหาร อาจมองไปถึงการพัฒนาอาหารเสริมสุขภาพเฉพาะบุคคล เป็นต้น
2. อุตสาหกรรมพลังงานและเคมีชีวภาพ หนึ่งในสี่ที่หลายภาคส่วนพยายามทำ คือ การใช้เทคโนโลยีแปรรูปวัสดุเหลือทิ้งเป็นพลังงานชีวภาพ หรือนำมาทำเป็นผลิตภัณฑ์ทางการแพทย์
3. อุตสาหกรรมการแพทย์และสุขภาพ เช่น การพัฒนาสมุนไพรที่มีอยู่ในประเทศให้มีคุณภาพมากขึ้นและปลอดภัย หรือต่อยอดการแพทย์ปัจจุบัน เช่น การนำเทคโนโลยีเข้ามาตรวจพันธุกรรมเพื่อให้เกิดความแม่นยำมากขึ้น
4. อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว มุ่งเน้นให้เกิดการเติบโตของภาคท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน คือ เกิดการใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่า มีการสร้างมูลค่าเพิ่ม และคำนึงผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและสังคมมากขึ้น โดยมีเป้าหมายคือลดความเหลื่อมล้ำและมีการกระจายรายได้อย่างทั่วถึงไปสู่แหล่งท่องเที่ยวชุมชน หรือส่งเสริมการท่องเที่ยวเมืองรอง

รูปภาพที่ 4 หลักการสำคัญของเศรษฐกิจ BCG (BCG Model)

BCG Economy Model จะช่วยก่อให้เกิดการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศในหลายมิติ และหลายด้าน โดยมีรายละเอียด ดังนี้

-ด้านเศรษฐกิจ ที่ได้รับผลกระทบอย่างมากจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโควิด-19 ถ้านำแนวคิดเรื่อง BCG มาใช้ จะช่วยลดภาวะการว่างงาน และทำให้เกิดความก้าวหน้าด้านเกษตรอาหาร

-ด้านความมั่นคงทางด้านอาหาร ประเทศไทยมีความมั่นคงทางอาหารในระดับที่ดี ในแง่ของการผลิตไทยผลิตอาหารได้เป็นอันดับต้น ๆ ของโลก แต่ผลิตอาหารประเภทส่วนเกิน คือ กลุ่มอาหารจำพวกคาร์โบไฮเดรต เช่น แป้ง น้ำตาล ในจำนวนมาก ขณะที่อาหารประเภทโปรตีน กลับผลิตได้ไม่เพียงพอ จึงต้องพยายามปรับให้การผลิตอาหารประเภทส่วนเกินมาเป็นอาหารประเภทโปรตีน เพื่อสร้างโอกาสให้กับประเทศด้วยการนำแนวทาง BCG เข้าไปช่วย และทำให้กลุ่มคนทุกระดับ ได้รับสารอาหาร และสามารถเข้าถึงอาหารได้เกิดความมั่นคงด้านอาหาร

-ด้านพลังงาน ปัจจุบันประเทศไทยพึ่งพาแก๊สธรรมชาติมาก ใช้ในการผลิตไฟฟ้า 60% และมีแนวโน้มว่าจะต้องนำเข้าจากต่างประเทศเพิ่มขึ้นมากในอนาคต BCG จะเข้ามาช่วยให้ไทยเพิ่มสัดส่วนการใช้พลังงานทดแทน

-ด้านสุขภาพ ในแต่ละปีประเทศไทยนำเข้าผลิตภัณฑ์ทางด้านสุขภาพจำนวนมาก โดยเฉพาะกลุ่มยาและเวชภัณฑ์ ในปัจจุบันทางด้านการวิจัยและนวัตกรรมกำลังศึกษาเรื่องการผลิตยา เช่น ยารักษาโรคสะเก็ดเงิน ยาเพิ่มเม็ดเลือดแดง ยารักษาโรคมะเร็ง เพื่อลดการนำเข้ายาในอนาคต

-ด้านความยั่งยืน เรื่องของทรัพยากรธรรมชาติ คาดหวังว่าเมื่อทำ BCG ได้แล้ว จะสามารถลดการใช้ทรัพยากรธรรมชาติลงไป อีกทั้งยังสามารถลดมลพิษ เช่น PM 2.5 ชยะ น้ำเสีย การฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติดูแลสัตว์สูญพันธุ์

-ด้านการท่องเที่ยว ในรูปแบบเดิมอาจทำให้ธรรมชาติสึกหรอ แต่เมื่อมีการวางแผนการท่องเที่ยวควบคู่ไปกับการดูแลธรรมชาติ จะทำให้รูปแบบการท่องเที่ยวเกิดความยั่งยืนมากยิ่งขึ้น

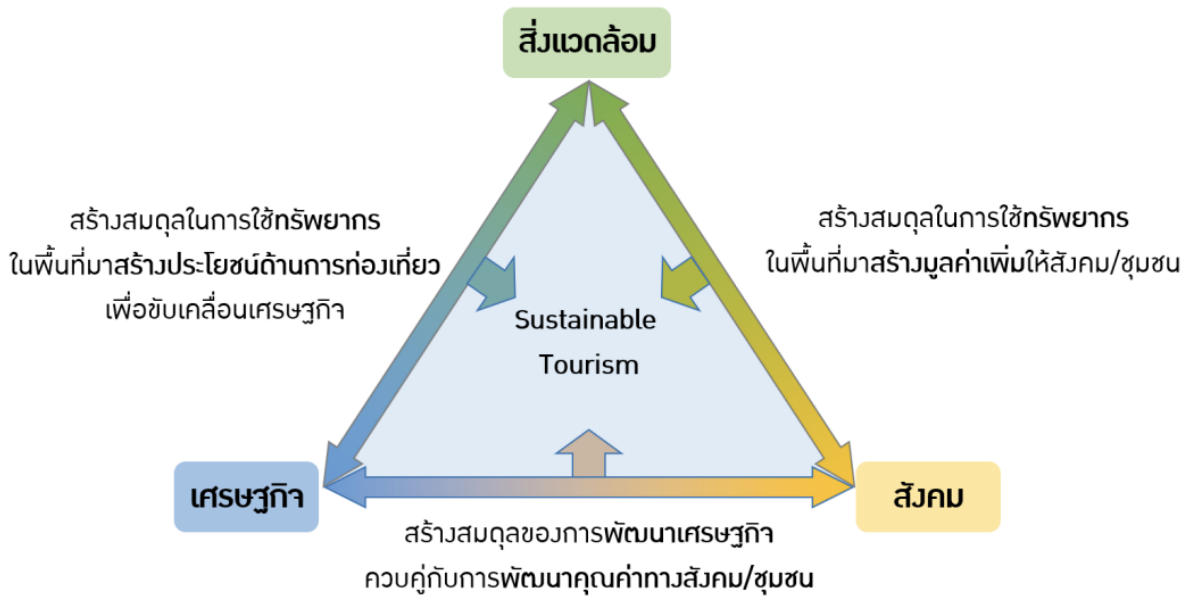
โดยการพัฒนาประเทศต้องก้าวข้ามปัญหา อุปสรรคต่างๆ อาทิ ปัญหาทรัพยากรเสื่อมโทรม ชยะล้นเมือง โลกร้อน รวมถึงรายได้เกษตรกรที่ไม่เพิ่มขึ้น กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มุ่งขับเคลื่อน BCG โมเดล รูปแบบการพัฒนาเศรษฐกิจใหม่ ที่เร่งให้เศรษฐกิจเติบโตแบบก้าวกระโดดอย่างทั่วถึง บนฐานการพัฒนาที่ยั่งยืน ซึ่งตัวโมเดลนี้จะเข้ามาพัฒนาเศรษฐกิจฐานราก ส่งเสริมให้เศรษฐกิจเติบโตแบบก้าวกระโดด และมีการตั้งเป้าว่าภายใน 5 ปี จะช่วยเพิ่ม GDP ของไทย เป็น 4.3 ล้านล้านบาท ที่สำคัญจะต้องสร้างสิ่งแวดล้อมของไทยให้สมบูรณ์ สอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals : SDGs)

1.3 การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนและโมเดลเศรษฐกิจ BCG

การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน หมายถึง การท่องเที่ยวที่ตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวและผู้เป็นเจ้าของแหล่งท่องเที่ยว โดยเน้นการจัดการทรัพยากรธรรมชาติ เพื่อให้สามารถรักษาความมั่นคงของระบบนิเวศตลอดจนวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของชุมชน เพื่อประโยชน์ทั้งในปัจจุบันและอนาคต (WTO, 1998)

แนวคิดของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (Sustainable Tourism) เป็นการสร้างความสมดุลของเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม โดยสร้างสมดุลในการใช้ทรัพยากรในพื้นที่มาสร้างประโยชน์ด้านการท่องเที่ยวเพื่อขับเคลื่อน เศรษฐกิจ รวมถึงการสร้างมูลค่าเพิ่มควบคู่ไปกับการพัฒนาคุณค่าทางสังคมและชุมชน ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้น ของการพัฒนาการท่องเที่ยวภายใต้โมเดลเศรษฐกิจ BCG โดยนำเอาองค์ความรู้และเทคโนโลยีตามแนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจชีวภาพเศรษฐกิจหมุนเวียน และเศรษฐกิจสีเขียว มาประยุกต์ใช้กับการท่องเที่ยว เพื่อให้เกิดการบริหารจัดการทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ แปรรูปผลิตผลอย่างเป็นระบบ มีการหมุนเวียนการใช้

ทรัพยากร ลดการใช้พลังงานและปริมาณขยะ ไม่สร้างมลพิษหรือผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม อันจะนำไปสู่ความยั่งยืนในทุกมิติ ทั้งมิติสังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อมโลก

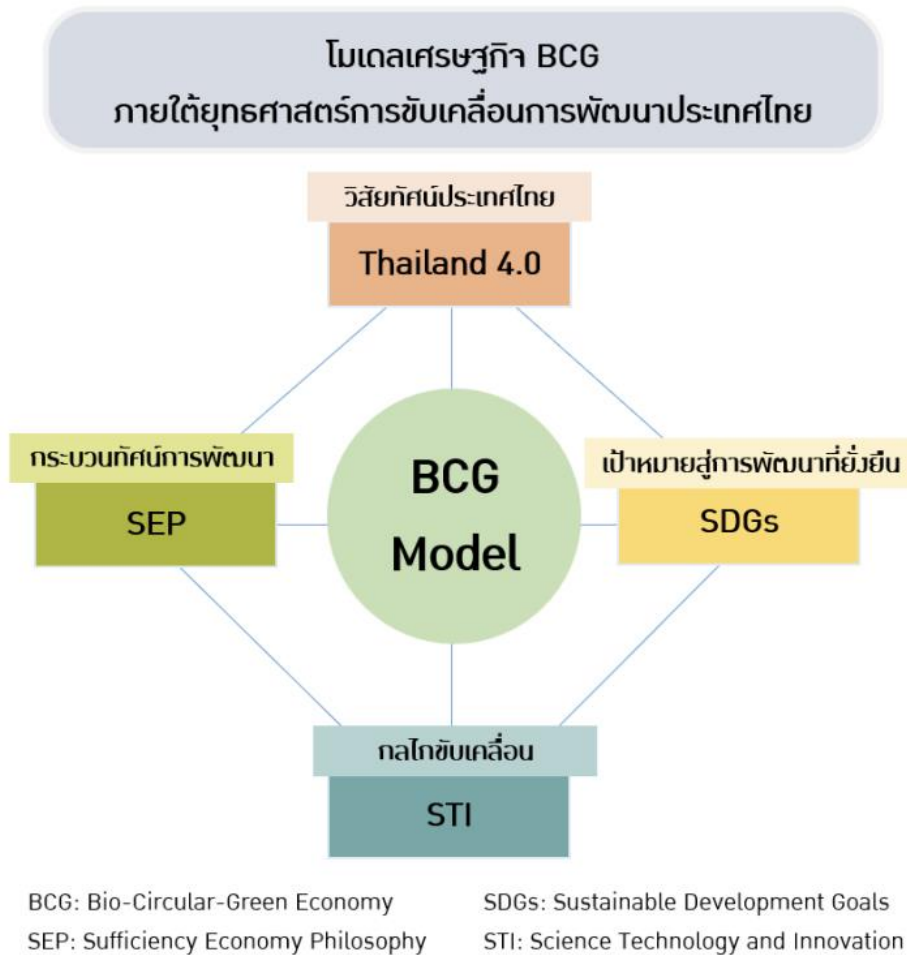
รูปภาพที่ 5 สมดุลแห่งการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (Sustainable Tourism)

ยุทธศาสตร์การขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศไทยด้วยโมเดลเศรษฐกิจ BCG พ.ศ. 2565 – 2570 ได้กำหนดหลักการของโมเดลเศรษฐกิจ BCG ซึ่งประกอบไปด้วย 3 แนวทางหลัก ได้แก่

1. การนำหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง (Sufficiency Economy Philosophy : SEP) มาเป็นรากฐาน ในการพัฒนาโมเดลการขับเคลื่อนภายใต้โมเดลเศรษฐกิจ BCG มีเป้าหมายเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals : SDGs) โดยใช้องค์ความรู้ด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรมเป็นตัวขับเคลื่อน

2. การสร้างความเข้มแข็งจากภายใน จากการพัฒนาจากฐาน “ความหลากหลายทางชีวภาพ” และ “ความหลากหลายทางวัฒนธรรม” มาต่อยอดและยกระดับมูลค่าในห่วงโซ่การผลิตสินค้าและบริการที่มี มูลค่าสูงขึ้น

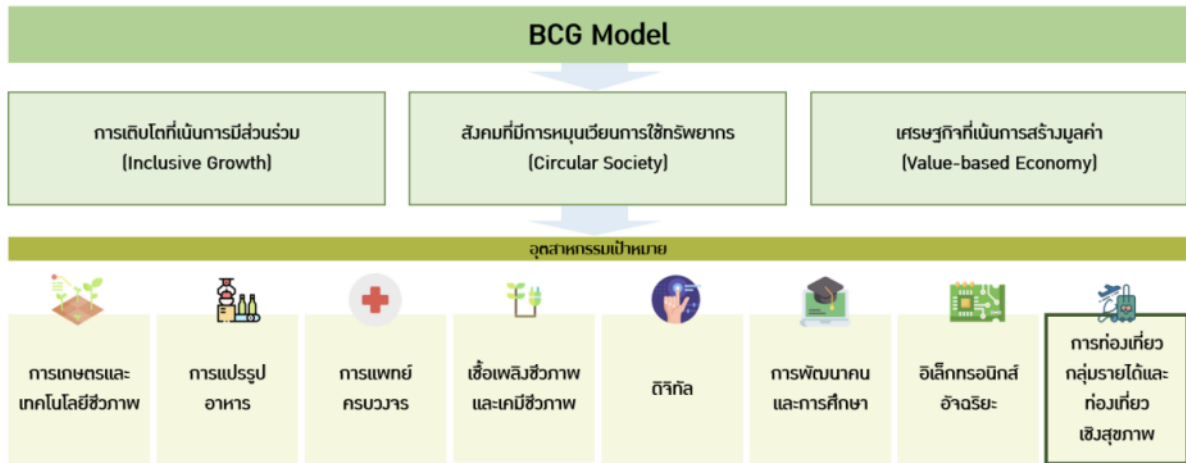
3. การให้ความสำคัญกับการพัฒนาและเติบโตของทุกภาคส่วน การร่วมมือกันของทั้งภาครัฐ เอกชน ชุมชน สังคม สถาบันการศึกษา และเครือข่ายต่างประเทศ เพื่อเปลี่ยนข้อได้เปรียบทางชีวภาพและความหลากหลาย ทางวัฒนธรรมให้เป็นความสามารถในการแข่งขัน (Competitive Advantage) หรือการปรับระบบการผลิต และบริการไปสู่การทำน้อยได้มาก ด้วยวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรม (Science Technology and Innovation : STI)

รูปภาพที่ 6 โมเดลเศรษฐกิจ BCG ภายใต้ยุทธศาสตร์การขับเคลื่อนการพัฒนาประเทศไทย

โมเดลเศรษฐกิจ BCG เป็นกลไกขับเคลื่อนการเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศ ที่มุ่งเน้น “การเติบโตอย่าง มีคุณภาพ” สร้างความสมดุลของเศรษฐกิจที่เน้นการสร้างมูลค่า (Value-Based Economy) การเติบโตที่เน้นการมีส่วนร่วม (Inclusive Growth) และสังคมที่มีการหมุนเวียนการใช้ทรัพยากร (Circular Society) โดยครอบคลุม อุตสาหกรรมทั้ง 8 เป้าหมาย ซึ่งประกอบไปด้วย 5 เรื่องที่สำคัญ ได้แก่

- 1) อนุรักษ์ ปั่นฟู พัฒนา เพิ่มพูนทรัพยากรความหลากหลายทางชีวภาพและวัฒนธรรม
- 2) บริหารจัดการ การใช้ประโยชน์และบริโภค อย่างยั่งยืน
- 3) ลดและใช้ประโยชน์ของทิ้งจากกระบวนการผลิตสินค้าและบริการ
- 4) เพิ่ม Value Creation ตลอดห่วงโซ่มูลค่า ตั้งแต่ภาคเกษตรที่เป็นต้นน้ำ จนถึงภาคการผลิตและบริการ
- 5) สร้างภูมิคุ้มกัน พึ่งพาตนเอง และเพิ่มสมรรถนะในการฟื้นตัวอย่างรวดเร็ว

รูปภาพที่ 7 โมเดลเศรษฐกิจ BCG กับอุตสาหกรรมเป้าหมายของประเทศไทย

สรุปขอบเขตการพัฒนาการท่องเที่ยวภายใต้โมเดลเศรษฐกิจ BCG

เศรษฐกิจชีวภาพ (Bio Economy) ในมิติด้านการท่องเที่ยว คือ การนำความรู้และนวัตกรรมทางชีววิทยา หรือทรัพยากรชีวภาพ มาพัฒนาต่อยอดผลิตภัณฑ์และแหล่งท่องเที่ยว ได้แก่ การพัฒนาผลิตภัณฑ์และการใช้ประโยชน์จากวัสดุชีวมวล (Biomass) และสถานที่ท่องเที่ยวที่มีความหลากหลายทางทรัพยากรชีวภาพ (Biodiversity) ในชุมชน เศรษฐกิจหมุนเวียน (Circular Economy) ในมิติด้านการท่องเที่ยว คือ การบริหารจัดการทรัพยากร อย่างเป็นระบบ ควบคุมการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดให้มีประสิทธิภาพและเกิดประโยชน์สูงสุดด้วย การบริหารจัดการของเสียหรือวัสดุเหลือใช้ (Waste Management) และการใช้และจัดการด้านพลังงานหมุนเวียน (Renewable Energy)

เศรษฐกิจหมุนเวียน (Circular Economy) ในมิติด้านการท่องเที่ยว คือ การบริหารจัดการทรัพยากร อย่างเป็นระบบ ควบคุมการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดให้มีประสิทธิภาพและเกิดประโยชน์สูงสุดด้วยการบริหารจัดการของเสียหรือวัสดุเหลือใช้ (Waste Management) และการใช้และจัดการด้านพลังงานหมุนเวียน (Renewable Energy)

เศรษฐกิจสีเขียว (Green Economy) ในมิติด้านการท่องเที่ยว คือ การดำเนินกิจกรรมการท่องเที่ยวอย่างสมดุล ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม โดยคำนึงถึงการบริหารความสัมพันธ์และผลประโยชน์ของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องอย่างครอบคลุมและยั่งยืน และการลดผลกระทบเชิงลบต่อสิ่งแวดล้อม

รูปภาพที่ 8 กรอบการพัฒนาการท่องเที่ยว ภายใต้โมเดลเศรษฐกิจ BCG

1.4 การท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

ความหมายของการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อ

การท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อ (Responsible Tourism : RT) เป็นแนวทางการท่องเที่ยวที่ทำให้สถานที่นั้นๆ มีความน่าอยู่ทั้งต่อเจ้าของบ้านและผู้มาเยือน โดยเป็นการท่องเที่ยวในลักษณะที่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมน้อยที่สุด และรักษาทรัพยากรธรรมชาติเพื่อคนรุ่นต่อไปไว้ให้ได้มากที่สุด เพราะถ้าหากนักท่องเที่ยววางแผนการเดินทางโดยไม่ได้คำนึงถึงความรับผิดชอบต่อ ก็จะสร้างผลกระทบต่อแหล่งท่องเที่ยวที่ได้ไปเยือน รูปแบบการท่องเที่ยวในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงจากอดีตค่อนข้างมาก มีความหลากหลายและเฉพาะเจาะจงมากขึ้น เช่น การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ การท่องเที่ยวเชิงจริยธรรม การท่องเที่ยวสีเขียว เป็นต้น ซึ่งในขณะที่สถานะโลกร้อนที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ทำให้การท่องเที่ยวรูปแบบหนึ่งที่รณรงค์ให้นักท่องเที่ยวตระหนักถึงคุณค่าของสังคม ธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมได้ถูกให้ความสำคัญมากขึ้น (สมาคมไทยท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อ, 2559)

โดยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย นิยามการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อ ว่าหมายถึง "การท่องเที่ยวที่สร้างผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมน้อยที่สุด เคารพในความแตกต่างทางวัฒนธรรม อนุรักษ์และสืบทอดประเพณี วิถีชีวิตของผู้คนในท้องถิ่น ปกป้องความหลากหลายทางชีวภาพ ควบคู่กับการสร้างประสบการณ์และความเพลิดเพลินให้กับนักท่องเที่ยว และก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดทางเศรษฐกิจแก่คนในท้องถิ่น" และกำหนด 8 แนวทางการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อ ได้แก่ 1) ลดผลกระทบต่อทางลบ ด้านสังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม 2) ยกระดับวัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม และเศรษฐกิจของชุมชนท้องถิ่น 3) ให้ความสำคัญกับธรรมชาติและสภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรมของท้องถิ่น 4) สร้างประสบการณ์ที่เพลิดเพลินให้กับนักท่องเที่ยวโดยเชื่อมต่อกับธรรมชาติและวิถีชีวิตของชุมชนท้องถิ่น 5) ส่งเสริมและสร้างแรงจูงใจทั้งที่เป็นบุคคลและกลุ่ม 6) รับผิดชอบต่อความมั่นคงและความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว 7) สร้างแหล่งท่องเที่ยวให้น่าอยู่และน่าเที่ยว 8) พัฒนาและปลูกจิตสำนึกการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อร่วมกันทุกภาคส่วน

ซึ่งการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อเป็นแนวทางที่เน้นการสร้างประโยชน์ให้กับทั้งนักท่องเที่ยวและชุมชนท้องถิ่น โดยไม่ทำลายสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมโดยจะครอบคลุมหลักการสำคัญต่างๆ ดังนี้

1. ภาวะการให้บริการดูแลสิ่งแวดล้อม (Environmental Stewardship) คือการรับรู้และปฏิบัติที่ส่งผลให้เกิดการอนุรักษ์และการปกป้องสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน ในฐานะผู้ให้บริการด้านการท่องเที่ยวหน้าที่สำคัญคือการสร้างความตระหนักและปฏิบัติการอนุรักษ์ที่สอดคล้องกับการพัฒนาท่องเที่ยวที่ยั่งยืน โดยการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมเริ่มต้นจากการเข้าใจและการประเมินผลกระทบของการท่องเที่ยวต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งรวมถึงทั้งการใช้ทรัพยากรธรรมชาติและผลกระทบทางอ้อม เช่น การปล่อยก๊าซเรือนกระจกและการผลิตขยะ การทำความเข้าใจเรื่องเหล่านี้เป็นขั้นตอนแรกในการพัฒนาและดำเนินการอนุรักษ์ที่มีประสิทธิภาพ หนึ่งในแนวทางหลักในการดูแลสิ่งแวดล้อมคือการลดการใช้ทรัพยากรอย่างไม่ยั่งยืน รวมถึงการลดการใช้น้ำและพลังงาน การเลือกใช้ทรัพยากรที่สามารถหมุนเวียนได้และการลดการพึ่งพาทรัพยากรที่หายากหรือที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม การจัดการขยะเป็นส่วนสำคัญอีกด้านหนึ่ง การท่องเที่ยวมักสร้างขยะปริมาณมาก ดังนั้นการมีระบบจัดการขยะที่มีประสิทธิภาพ เช่น การแยกขยะ การรีไซเคิล และการลดการใช้วัสดุที่ไม่ย่อยสลาย เป็นสิ่งจำเป็นในการลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม นอกจากนี้ การใช้พลังงานทดแทน เช่น พลังงานแสงอาทิตย์หรือพลังงานลม ก็เป็นวิธีที่ยั่งยืนในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก การเปลี่ยนจากพลังงานที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมไปยังพลังงานทดแทน ช่วยลดคาร์บอนฟุตพริ้นท์ของการท่องเที่ยวและส่งเสริมการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

โดยรวมแล้ว ภาวะการให้บริการดูแลสิ่งแวดล้อมเป็นการกระทำที่เป็นส่วนหนึ่งของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน การนำหลักการเหล่านี้ไปปฏิบัติไม่เพียงแต่ช่วยในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมเท่านั้น แต่ยังสร้างประสบการณ์ท่องเที่ยวที่ดีขึ้นสำหรับทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง

2. ความรับผิดชอบต่อด้านเศรษฐกิจ (Economic Responsibility) ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมการพัฒนาที่ยั่งยืนและสร้างประโยชน์ทางเศรษฐกิจให้กับชุมชนท้องถิ่น หลักการนี้ไม่เพียงแต่เน้นที่การสร้างรายได้จากการท่องเที่ยวเท่านั้น แต่ยังรวมถึงการกระจายประโยชน์ทางเศรษฐกิจให้กับชุมชนท้องถิ่นอย่างยุติธรรมและยั่งยืนด้วย

ความรับผิดชอบต่อด้านเศรษฐกิจสามารถมองเห็นได้จากการที่อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเลือกที่จะลงทุนในโครงการหรือกิจกรรมที่ส่งเสริมการเติบโตของเศรษฐกิจท้องถิ่น นั่นหมายถึงการสนับสนุนธุรกิจขนาดเล็กและผู้ประกอบการในท้องถิ่นผ่านการซื้อสินค้าและบริการจากพวกเขา การนี้ไม่เพียงแต่ช่วยเพิ่มรายได้ให้กับชุมชนท้องถิ่นเท่านั้น แต่ยังส่งเสริมการมีงานทำและการพัฒนาทักษะของประชากรในท้องถิ่นอีกด้วย นอกจากนี้ การลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานและบริการที่สนับสนุนการท่องเที่ยวยังเป็นส่วนสำคัญของหลักการนี้ การปรับปรุงและพัฒนาทางหลวง สถานที่พัก สถานที่ท่องเที่ยว และบริการต่างๆ ไม่เพียงแต่ทำให้ประสบการณ์ของนักท่องเที่ยวดีขึ้นเท่านั้น แต่ยังช่วยให้ชุมชนท้องถิ่นมีสภาพแวดล้อมที่ดีขึ้นสำหรับการดำเนินชีวิตและการทำธุรกิจ

ความรับผิดชอบต่อด้านเศรษฐกิจยังรวมถึงการให้ความรู้และการเข้าถึงข้อมูลที่จำเป็นสำหรับการเติบโตของธุรกิจท้องถิ่น การฝึกอบรมและการส่งเสริมทักษะของผู้ประกอบการท้องถิ่นเป็นส่วนสำคัญในการสร้างพื้นฐานที่แข็งแกร่งสำหรับการพัฒนาทางเศรษฐกิจที่ยั่งยืน การท่องเที่ยวที่มีความรับผิดชอบต่อด้านเศรษฐกิจยังต้องคำนึงถึงความเป็นธรรมและความยุติธรรมในการกระจายประโยชน์ทางเศรษฐกิจ หมายความว่า การสนับสนุนควรจะถูกกระจายอย่างทั่วถึงและไม่ควรจำกัดเฉพาะบางกลุ่มหรือพื้นที่เท่านั้น การทำให้แน่ใจว่าประชากรทุกส่วนได้รับประโยชน์จากการท่องเที่ยว นับเป็นสิ่งสำคัญในการสร้างความยั่งยืน

สรุปได้ว่า ความรับผิดชอบต่อด้านเศรษฐกิจในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไม่เพียงแต่เป็นการสร้างรายได้และผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจเท่านั้น แต่ยังรวมถึงการกระจายประโยชน์เหล่านั้นอย่างยุติธรรมและยั่งยืน การลงทุนในชุมชนท้องถิ่น การสนับสนุนการพัฒนาทักษะและการศึกษา และการสร้างโครงสร้างพื้นฐานที่ดี ทั้งหมดนี้เป็นส่วนสำคัญในการสร้างการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนและเป็นประโยชน์ต่อทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง

3. ความเคารพต่อสังคมและวัฒนธรรม (Social and Cultural Respect) ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นหนึ่งในหลักการสำคัญที่ส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อสังคมและวัฒนธรรม การเข้าใจและเคารพความหลากหลายทางวัฒนธรรมเป็นส่วนสำคัญในการสร้างประสบการณ์ท่องเที่ยวที่เต็มไปด้วยความเข้าใจต่อชุมชน ความเคารพต่อวัฒนธรรมและประเพณีท้องถิ่นเป็นสิ่งที่ไม่ควรมองข้าม การศึกษาและการเตรียมตัวก่อนเดินทางเป็นขั้นตอนสำคัญในการส่งเสริมความเคารพต่อสังคมและวัฒนธรรม นักท่องเที่ยวควรได้รับข้อมูลเกี่ยวกับประเพณี ธรรมเนียม และกฎระเบียบท้องถิ่น เช่น วิธีการแต่งกายที่เหมาะสม การปฏิบัติตัวในศาสนสถาน และวิธีการแสดงความเคารพต่อชุมชน

การมีส่วนร่วมและการสนับสนุนชุมชนเป็นอีกหนึ่งวิธีในการแสดงความเคารพต่อสังคมและวัฒนธรรม การซื้อสินค้าท้องถิ่น การมีส่วนร่วมในกิจกรรมท้องถิ่น และการใช้บริการจากธุรกิจชุมชนช่วยสนับสนุนเศรษฐกิจในท้องถิ่นและส่งเสริมการเรียนรู้วัฒนธรรมท้องถิ่นในแบบที่เป็นมิตรและเคารพซึ่งกันและกัน นอกจากนี้ การสื่อสารที่มีประสิทธิภาพและการเปิดใจเรียนรู้ก็เป็นส่วนสำคัญของความเคารพต่อวัฒนธรรม เรียนรู้ภาษาถิ่น การเข้าใจภาษามารยาท และการเปิดใจต่อวิถีชีวิตและความคิดที่แตกต่างเป็นสิ่งที่ช่วยสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับชุมชนที่เข้าไปมีส่วนร่วม การเคารพต่อสังคมและวัฒนธรรมไม่เพียงแต่เป็นการแสดงความรับผิดชอบต่อสังคมและวัฒนธรรมเท่านั้น แต่ยังเป็นการเสริมสร้างประสบการณ์ท่องเที่ยวที่ลึกซึ้งและยั่งยืน การท่องเที่ยวด้วยความเคารพและความเข้าใจทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมที่สร้างสรรค์และทำให้นักท่องเที่ยวและชุมชนท้องถิ่นได้รับประโยชน์ร่วมกันอย่างแท้จริง

4. การให้การศึกษาและสร้างความตระหนัก (Education and Awareness) ในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นส่วนสำคัญที่ช่วยในการส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนและมีความรับผิดชอบต่อสังคม หลักการนี้ไม่เพียงแต่เน้นที่การให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยวเท่านั้น แต่ยังรวมถึงการศึกษาแก่ผู้ประกอบการท่องเที่ยวและชุมชนท้องถิ่นเพื่อสร้างการเข้าใจที่ดียิ่งขึ้นต่อผลกระทบของการท่องเที่ยว การศึกษาและการสร้างความตระหนักเริ่มต้นด้วยการเข้าใจว่าการท่องเที่ยวมีผลกระทบอย่างไรต่อสิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม และเศรษฐกิจของชุมชนที่ถูกเยี่ยมชม การสื่อสารข้อมูลนี้ให้กับนักท่องเที่ยวสามารถช่วยให้ตัดสินใจที่มีความรับผิดชอบต่อสังคมมากขึ้นในระหว่างการเดินทาง การให้ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนไม่เพียงแต่หมายถึงการสอนเกี่ยวกับการลดการใช้ทรัพยากรและการลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมเท่านั้น แต่ยังรวมถึงการสอนเกี่ยวกับวิธีการท่องเที่ยวที่เคารพต่อวัฒนธรรมและสังคมท้องถิ่น การส่งเสริมความเข้าใจและการเคารพต่อความหลากหลายทางวัฒนธรรม ก็เป็นส่วนสำคัญในการสร้างประสบการณ์ท่องเที่ยวที่เต็มไปด้วยความเข้าใจต่อสถานที่ที่ท่องเที่ยวนั้นๆ

นอกจากนี้ การให้การศึกษาเกี่ยวกับเศรษฐกิจท้องถิ่นและการสนับสนุนธุรกิจท้องถิ่นก็เป็นสิ่งสำคัญ การสอนนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับการซื้อสินค้าและบริการจากธุรกิจท้องถิ่นสามารถช่วยกระจายประโยชน์ทางเศรษฐกิจไปยังชุมชนเหล่านั้นได้ การให้ข้อมูลและการสร้างความตระหนักในหมู่ผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยวและชุมชนท้องถิ่นเป็นสิ่งสำคัญเช่นกัน การสนับสนุนให้ผู้ประกอบการเหล่านี้เรียนรู้เกี่ยวกับการจัดการทรัพยากร การสร้างประสบการณ์ท่องเที่ยวที่ยั่งยืน และการมีส่วนร่วมในการพัฒนาชุมชนของตนเองสามารถช่วยให้การท่องเที่ยวมีประสิทธิผลและความยั่งยืนมากขึ้น

สรุปได้ว่าการให้การศึกษาและการสร้างความตระหนักในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวไม่เพียงแต่ช่วยสร้างนักท่องเที่ยวที่มีความรับผิดชอบต่อสังคมและมีความเข้าใจมากขึ้นเท่านั้น แต่ยังช่วยให้ชุมชนสามารถพัฒนาและเติบโตไปพร้อมกับการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนและเป็นประโยชน์ร่วมกัน

5. การจัดการแหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืน (Sustainable Destination Management) เป็นกระบวนการที่เน้นการวางแผนและจัดการทรัพยากรท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อสังคม โดยคำนึงถึงความสมดุลระหว่างการพัฒนาท่องเที่ยวและการรักษาทรัพยากรธรรมชาติ วัฒนธรรม และประโยชน์ของชุมชนท้องถิ่น

รวมไปถึงการพิจารณาถึงการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานอย่างยั่งยืน ผลกระทบทางสิ่งแวดล้อม และการมีส่วนร่วมของชุมชน ซึ่งการจัดการที่ยั่งยืนช่วยให้แหล่งท่องเที่ยวสามารถอยู่รอดและเจริญรุ่งเรืองไปในระยะยาว พร้อมทั้งรักษาคุณค่าทางวัฒนธรรมและธรรมชาติที่เป็นเอกลักษณ์ของแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ ได้ ซึ่งจะประกอบไปด้วยหัวข้อดังนี้

1) การวางแผนและจัดการทรัพยากรท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อ การวางแผนที่ดีเป็นกุญแจสำคัญในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืน การวางแผนควรรวมถึงการประเมินความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยวและผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม การวิเคราะห์ความต้องการของชุมชนท้องถิ่น และการพัฒนาแผนการที่ตอบสนองต่อความต้องการของทั้งสองฝ่าย การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นในกระบวนการวางแผนเป็นสิ่งสำคัญ เพื่อให้แน่ใจว่าพวกเขาได้รับประโยชน์จากการท่องเที่ยวและสามารถรักษาวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ ได้

2) การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานที่ยั่งยืน โครงสร้างพื้นฐานของแหล่งท่องเที่ยวควรถูกพัฒนาอย่างมีความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมและชุมชน การใช้วัสดุก่อสร้างที่ยั่งยืน การออกแบบที่ลดการใช้พลังงาน การจัดการขยะอย่างมีประสิทธิภาพ และการสร้างระบบขนส่งมวลชนที่มีประสิทธิภาพ เป็นตัวอย่างของการพัฒนาที่ยั่งยืน การพัฒนาที่เกิดขึ้นควรส่งเสริมการเข้าถึงของทุกคน รวมถึงการสนับสนุนความต้องการของชุมชนท้องถิ่น

3) การลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม เป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญของการจัดการแหล่งท่องเที่ยวที่ยั่งยืน รวมถึงการลดการใช้ทรัพยากรที่ไม่ยั่งยืน เช่น น้ำและพลังงาน การลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก และการรักษาพื้นที่ธรรมชาติและสิ่งมีชีวิตป่า การท่องเที่ยวที่ยั่งยืนควรรวมถึงการศึกษาเกี่ยวกับวิถีการท่องเที่ยวที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและการส่งเสริมกิจกรรมที่สอดคล้องกับการอนุรักษ์

4) การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น ในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเป็นส่วนสำคัญในการสร้างการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน ชุมชนท้องถิ่นควรมีบทบาทในการตัดสินใจและได้รับประโยชน์จากการท่องเที่ยว การมีส่วนร่วมนี้ช่วยให้แน่ใจว่าแหล่งท่องเที่ยวพัฒนาไปอย่างที่เป็นประโยชน์ต่อทุกฝ่ายและรักษาความยั่งยืนในระยะยาว

6. การสร้างความร่วมมือกับผู้เกี่ยวข้อง (Stakeholder Collaboration) ความร่วมมือกับผู้เกี่ยวข้องจะช่วยให้สามารถเข้าถึงมุมมองที่หลากหลายและเพิ่มโอกาสในการแก้ปัญหาที่ซับซ้อน ซึ่งการสร้างความร่วมมือกันนี้ หมายถึงการแบ่งปันทรัพยากร (Resource) ความรู้ (Knowledge) และทักษะ (Skill) ซึ่งทำให้สามารถวางแผนและดำเนินการโครงการท่องเที่ยวที่มีประสิทธิภาพและครอบคลุมมากขึ้น เช่น การร่วมมือกับชุมชนท้องถิ่นเป็นหัวใจสำคัญของการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน การให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการวางแผนและการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว จะช่วยให้ชุมชนได้แบ่งปันประโยชน์จากการท่องเที่ยวและรักษาวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของชุมชน นอกจากนี้ยังช่วยลดความขัดแย้งและเพิ่มความรับรู้ถึงความต้องการและความคาดหวังของชุมชนต่างๆ ได้อีกด้วย ในบทบาทของภาครัฐจะเป็นลักษณะกำหนดนโยบายและกฎหมายที่ส่งเสริมการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน ที่สามารถให้การสนับสนุนทางการเงิน การศึกษา และทรัพยากรอื่นๆ ซึ่งในขณะที่ยังคงไม่แสวงหากำไรสามารถเสนอทักษะและความเชี่ยวชาญที่เฉพาะเจาะจง รวมถึงการเข้าถึงเครือข่ายและชุมชนที่กว้างขึ้น

2. ความสัมพันธ์ของการจัดการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน เพื่อสนับสนุนการบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Relation of Responsible Tourism Management as a Method of Sustainable Tourism to Support Achieving Sustainable Development Goals : SDGs)

การท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อเป็นแนวทางในการส่งเสริมรูปแบบการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน โดยเน้นที่ความสมดุลระหว่างประโยชน์ที่นักท่องเที่ยว ธุรกิจ และชุมชนในท้องถิ่นที่จะได้รับ โดยการดำเนินการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อจะมุ่งเน้นไปที่การลดผลกระทบเชิงลบและเพิ่มผลลัพธ์เชิงบวกต่อเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ซึ่งทั้งหมดนี้มีส่วนสำคัญในการส่งเสริมการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนและการบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals : SDGs) ดังนั้น การบริหารจัดการธุรกิจหรือการพัฒนาโครงการเพื่อการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อและยั่งยืน มีความสัมพันธ์กับตัวชี้วัด (Indicators) ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) ซึ่งจำแนกออกเป็นประเด็นการพัฒนาหลักและประเด็นการพัฒนารอง สามารถแสดงความสัมพันธ์ได้ตามตารางดังนี้

ประเด็นหลัก	หัวข้อย่อย/ประเด็นรอง	ความสัมพันธ์กับตัวชี้วัดของเป้าหมาย SDG (SDGs Target)*
การพัฒนาธุรกิจ (Business Development)	การส่งเสริมผู้ประกอบการ (Entrepreneurship Promotion)	1.2 8.3
	นวัตกรรม (Innovation)	8.2 9.5
	กลุ่มวิสาหกิจขนาดกลาง ขนาดย่อม และรายย่อย (MSMEs)	2.3 8.3 9.3 9.5 10.b
	วิจัยและพัฒนา (Research and Development)	9.5
การดำเนินการด้านสภาพอากาศ (Climate Action)	ภาวะโลกร้อน (Climate change)	13.2
	ลดความเสี่ยงจากภัยพิบัติ (Disaster Risk Reduction)	13.1
	อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (Glasgow Declaration on Climate Action in Tourism)	12.1 13.2
การจัดการภาวะวิกฤติ (Crisis Management)	ยุทธศาสตร์การสื่อสารในภาวะวิกฤติ (Crisis Communications Strategy)	1.5 13.1
	แผนและกลยุทธ์การรับมือกับสภาวะวิกฤติ (Crisis Strategies and Plans)	1.5 11.b 3.d
	การลดความเสี่ยงจากภัยพิบัติ (Disaster Risk Reduction)	1.5 11.b 3.d
	นโยบายการบริหารความเสี่ยง (Risk Management Policies)	1.5

ประเด็นหลัก	หัวข้อย่อย/ประเด็นรอง	ความสัมพันธ์กับตัวชี้วัดของเป้าหมาย SDG (SDGs Target)*
ประเทศกำลังพัฒนา (Developing Countries)	ประเทศด้อยพัฒนา (Least Developed Countries : LOCs)	1 .a 2.a 4b 4.c 7.b 9.c 10.b 13.b 14.7 17.5 17.11 17.18
	ประเทศที่ไม่มีทางออกสู่ทะเลที่กำลังพัฒนา (Landlocked Developing Countries : LLDCs)	7.b 10.b
	ประเทศแอฟริกา (African countries)	4.b 10.b
	รัฐกำลังพัฒนาที่เป็นเกาะขนาดเล็ก (Small Island Developing States : SIDS)	4.b 4.c 7.b 10.b 14.7
ระบบนิเวศ (Ecosystem)	การกลายสภาพเป็น ทะเลทราย (Desertification)	15.3
	มาตรฐานและการรับรองด้านสิ่งแวดล้อม (Environment Standards and Certifications)	15.8
	ป่า (Forest)	15.2
	ทะเลและชายฝั่ง (Marine and coastal area)	14.2 14.5
	ภูเขา (Mountain)	15.4
	แผนปฏิบัติการระดับชาติสำหรับการรุกรานของพันธุ์กรรมต่างถิ่น (National Action Plan for Invasive Alien Species)	15.8
	มรดกทางธรรมชาติและมรดกทางวัฒนธรรม (Natural and cultural heritage)	2.1 11.4
	พื้นที่คุ้มครอง (Protected Areas)	14.5 15.1 15.2 15.5
การศึกษาและการฝึกอบรม (Education and Training)	การสร้างความตระหนักรู้ (Awareness Raising)	2.1 5.2 6.2 7.3 8.7 10.2 12.8 13.3 14.1 15.7 15.9 16.4 17.9 15.c 16.b
	การเสริมสร้างขีดความสามารถ (Capacity Building)	1.2 1.5 2.1 2.3 2.4 2.a 3.3 3.6 3.d 4.3 4.4 4.5 4.7 4.c 5.a 5.c 6.3 7.2 7.b 8.2 8.5 8.6 8.7 9.3 12.8 13.1 13.b 14.1 15.4 15.7 15.9 16.2 16.3 16.5 16.a 16.b 17.18 17.9

ประเด็นหลัก	หัวข้อย่อย/ประเด็นรอง	ความสัมพันธ์กับตัวชี้วัดของเป้าหมาย SDG (SDGs Target)*
การศึกษาและการฝึกอบรม (Education and Training) (ต่อ)	การฝึกอบรม ICT (ICT training)	5.b 9.c
	โครงการสนับสนุนการศึกษาด้านการท่องเที่ยว (Tourism Education Support Programmes)	4.b
การจ้างงาน (Employment)	งานที่มีคุณค่า (Decent Work)	5.1 8.5 8.8 10.4
	ลูกจ้างนอกระบบ (Informal employment)	8.3
	การสร้างงาน (Job Creation)	8.5 11.1
	การจ้างงาน กลุ่มเปราะบาง (Recruitment of Persons From Vulnerable Groups)	1.2 10.1
	การจ้างงานเยาวชน (Youth Employment)	8.6
การเงิน (Financing)	การเข้าถึงเงินทุน (Access to Finance)	2.3 8.3 9.3 10.2 17.9 2.a 7.b
	การเข้าสู่ตลาด (Market Access)	17.11
	การโอนเงิน (Remittances)	17.3
ความปลอดภัยด้านอาหารและความมั่นคง (Food Safety and Security)	การเข้าถึงแหล่งของอาหารที่มีอย่างเพียงพอ (Food Access)	2.1
สุขภาพ (Health)	การเข้าถึงยาและวัคซีน (Access to Medicines and Vaccines)	3.3 3.8 3.d
	แนวทางด้านสุขภาพ (Health Guidelines)	3.3
	การป้องกันด้านสุขภาพ (Health protection)	3.8 3.d
	ความปลอดภัยในการทำงาน (Occupational Safety and Health)	8.8

ประเด็นหลัก	หัวข้อย่อย/ประเด็นรอง	ความสัมพันธ์กับตัวชี้วัดของเป้าหมาย SDG (SDGs Target)*
สุขภาพ (Health) (ต่อ)	แนวปฏิบัติด้านสุขาภิบาลและสุขอนามัย(Sanitation and Hygiene Protocols/Guidelines)	3.3 6.2
ความครอบคลุม (Inclusion)	ความเสมอภาคและการมีส่วนร่วม (Equality and Inclusivity)	10.1 10.2 10.4 11.1 16.7 16.b
	นโยบายการโยกย้ายถิ่นฐาน (Migration Policies)	10.7
	ระบบการคุ้มครองทางสังคม(Social Protection Systems : SPS)	1.3 10.4
เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (ICT)	กระบวนการในการนำเทคโนโลยีมาสร้างสิ่งใหม่ (Digital Transformation)	17.6 9.c
	การเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต (Internet Connectivity)	17.6 9.c
โครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure)	การติดตั้งพลังงานสะอาด (Energy Efficient Installations)	7.2 7.3
	สิ่งอำนวยความสะดวกด้านสุขอนามัย (Sanitation Facilities)	6.2
	สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วม (Tourism facilities Inclusivity)	10.2 11.2 4.a
	จราจรและแผนการคมนาคม (Traffic and Mobility Plan)	3.6
	การขนส่ง (Transport)	3.6 9.1 10.1 11.2 11.3
	การขยายตัวของเมือง (Urbanization)	11.1 11.3 11.6 13.1
	ระบบการจัดการขยะ (Waste Infrastructure)	12.5
การลงทุน (Investment)	การลงทุนทางการเงิน (Financial investment)	17.5 1.a 1.b 15.a
	การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (Foreign Direct Investment : FDI)	17.3 17.5
	การส่งเสริมการลงทุน (Investment promotion)	10.b 11.a

*หมายเหตุ : ศึกษาเพิ่มเติมคำอธิบายเป้าหมายและตัวชี้วัด ได้ที่

<https://sustainabledevelopment.un.org/content/documents/11803Official-List-of-Proposed-SDG-Indicators.pdf>

นอกจากการบริหารจัดการธุรกิจหรือการพัฒนาโครงการเพื่อการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบและยั่งยืน มีความสัมพันธ์กับตัวชี้วัด(Indicators) ของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) แล้วนั้น เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน ยังมีความเชื่อมโยงกับการท่องเที่ยวและโมเดลเศรษฐกิจ BCG (BCG Model) ตามรายละเอียดของตารางต่อไปนี้

SDGs	ความเชื่อมโยงกับการท่องเที่ยว	ความเชื่อมโยงกับ BCG Model
SDG 1: No Poverty	สร้างงานและเพิ่มรายได้ให้กับคนในพื้นที่ท่องเที่ยว	สามารถเป็นแหล่งรายได้สำคัญในเศรษฐกิจ
SDG 2: Zero Hunger	ส่งเสริมการเพิ่มผลผลิตอาหารและเกษตร	ส่งผลต่อการเพิ่มผลผลิตและการส่งออกของอาหาร
SDG 3: Good Health and Well-being	ส่งเสริมสุขภาพและความเป็นอยู่ที่ดีของคน	เพิ่มรายได้ให้กับอุตสาหกรรมด้านสุขภาพ
SDG 4: Quality Education	การท่องเที่ยวสามารถเป็นประสบการณ์การเรียนรู้และการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรม	สนับสนุนการศึกษาและการพัฒนาทักษะ
SDG 5: Gender Equality	สนับสนุนการเสริมสิทธิและโอกาสของเพศต่าง ๆ	สร้างงานที่เป็นโอกาสสำหรับเพศที่ไม่เท่าเทียม
SDG 6: Clean Water and Sanitation	สนับสนุนการจัดการน้ำและสิ่งแวดล้อม	ส่งผลต่อการอนุรักษ์แหล่งน้ำ
SDG 7: Affordable and Clean Energy	สนับสนุนการใช้พลังงานที่ยั่งยืน	สนับสนุนอุตสาหกรรมพลังงานที่มีประสิทธิภาพ
SDG 8: Decent Work and Economic Growth	สร้างงานและการเติบโตของเศรษฐกิจ	เป็นส่วนสำคัญในการสร้างรายได้และเศรษฐกิจ
SDG 9: Industry, Innovation, and Infrastructure	สนับสนุนด้านโครงสร้างพื้นฐานและนวัตกรรม	สร้างโอกาสในอุตสาหกรรมและการนวัตกรรม
SDG 10: Reduced Inequality	สามารถสนับสนุนการลดความเหลื่อมล้ำทางสังคม	เพิ่มโอกาสและรายได้ให้กับชุมชน
SDG 11: Sustainable Cities and Communities	สนับสนุนการพัฒนาเมืองและชุมชนที่ยั่งยืน	สร้างการเข้าถึงและการพัฒนาที่ดีในพื้นที่นั้น
SDG 12: Responsible Consumption and Production	สนับสนุนการบริโภคที่มีความรับผิดชอบต่อ	ส่งผลต่อการผลิตและบริโภคที่ยั่งยืน
SDG 13: Climate Action	สนับสนุนมาตรการเกี่ยวกับสภาพภูมิอากาศ	ส่งผลต่อการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก
SDG 14: Life Below Water	การท่องเที่ยวสามารถสนับสนุนการอนุรักษ์ชีวิตใต้	ส่งผลต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรทางทะเล
SDG 15: Life on Land	การท่องเที่ยวสามารถสนับสนุนการอนุรักษ์ชีวิตบนบก	ส่งผลต่อการอนุรักษ์ที่ดินและสิ่งแวดล้อมบนบก
SDG 16: Peace, Justice, and Strong Institutions	การท่องเที่ยวสามารถสนับสนุนความสงบและการยุติธรรม	การท่องเที่ยวสามารถเสริมความแข็งแกร่งในสถาบัน
SDG 17: Partnerships for the Goals	การท่องเที่ยวสามารถสร้างความร่วมมือในการบริหารจัดการ	การท่องเที่ยวสามารถเสริมการร่วมมือระหว่างภาคเอกชนและรัฐบาล

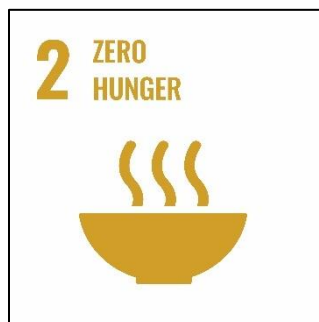
3. ผลกระทบของการท่องเที่ยวต่อการบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Impact of Tourism on Achieving Sustainable Development Goals)

ความสำคัญของการสนับสนุนธุรกิจท่องเที่ยวต่อการพัฒนาที่ยั่งยืน ครอบคลุมการท่องเที่ยวต่อการบรรลุเป้าหมายด้านเศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อมทั้ง 17 เป้าหมาย เพื่อสร้างความตระหนักต่อผลกระทบของการท่องเที่ยวต่อการบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (sustainable development goals : SDGs) ดังนี้

SDGs 1 : NO POVERTY ยุติความยากจนทุกรูปแบบในทุกที่

การท่องเที่ยวทำให้เกิดการกระจายรายได้ การสร้างงานในชุมชนท้องถิ่น ซึ่งเกี่ยวข้องกับยุทธศาสตร์การลดความยากจนแห่งชาติและผู้ประกอบการ ความต้องการทักษะขั้นต่ำและการจ้างงานในท้องถิ่นสามารถเพิ่มพลังให้กับกลุ่มคนเปราะบาง โดยเฉพาะในเยาวชนและสตรี เช่น การส่งเสริมให้นักท่องเที่ยวเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยวต่าง ๆ โดยไม่กระจุกตัวอยู่ตามแหล่งท่องเที่ยวเดิม ๆ เพื่อเป็นการกระจายรายได้ให้ไปถึงกลุ่มคนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ห่างไกล รวมถึงอุดหนุนสินค้าท้องถิ่น สนับสนุนวิสาหกิจชุมชน

SDG 2 : ZERO HUNGER “ ยุติความหิวโหย บรรลุความมั่นคงทางอาหาร ยุกระดับโภชนาการ และส่งเสริมเกษตรกรรมที่ยั่งยืน ”

การท่องเที่ยวสามารถกระตุ้นเกษตรกรรมอย่างยั่งยืนโดยส่งเสริมการผลิตและจัดส่งสินค้าให้กับโรงแรมต่าง ๆ รวมถึงจำหน่ายสินค้าท้องถิ่นให้แก่นักท่องเที่ยว การท่องเที่ยวเชิงเกษตรสามารถช่วยกระจายรายได้ ขณะเดียวกันก็ยังช่วยสร้างคุณค่าทางการท่องเที่ยวเชิงประสบการณ์ เช่น ส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงเกษตรและยกระดับผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรให้มีความยั่งยืนและปลอดภัย โดยเป็นการนำเอาทรัพยากรที่มีอยู่มาทำให้เกิดประโยชน์ ก่อให้เกิดรายได้ต่อชุมชนและเกษตรกร รวมถึงการพัฒนาตลาดท่องเที่ยวชุมชน ตลาดเกษตรกร (Farmer Market) เพื่อเน้นการกระจายรายได้สู่ภูมิภาคโดยตรง

SDG 3 : GOOD HEALTH AND WELL-BEING “สร้างหลักประกันว่าคนมีชีวิตที่มีสุขภาพดีและส่งเสริมสวัสดิภาพสำหรับทุกคนในทุกวัย”

ภาษีเงินได้จากการท่องเที่ยวสามารถนำไปลงทุนกับการดูแลสุขภาพและการบริการ การพัฒนาสุขภาพมารดาระหว่างตั้งครรภ์การลดอัตราการตายของเด็กและการป้องกันการเกิดโรคต่าง ๆ ค่าธรรมเนียมที่ถูกเก็บในพื้นที่คุ้มครองสามารถนำไปช่วยในเรื่องการบริการสุขภาพ เช่น ยกกระดับมาตรฐานการบริการทางด้านการท่องเที่ยวให้มีคุณภาพ มีความปลอดภัยตลอดจนส่งเสริมให้สถานประกอบการและแหล่งท่องเที่ยวเชิงสุขภาพคำนึงถึงคุณภาพการบริการเป็นหลัก ซึ่งจะทำให้ให้นักท่องเที่ยวรู้สึกมั่นใจในการเข้ารับบริการ เกิดความประทับใจและพึงพอใจในที่สุด

SDG 4: QUALITY EDUCATION “สร้างหลักประกันว่าทุกคน มีการศึกษาที่มีคุณภาพ อย่างครอบคลุมและเท่าเทียม และสนับสนุนโอกาสในการเรียนรู้ตลอดชีวิต”

การท่องเที่ยวมีศักยภาพในการส่งเสริมความเท่าเทียมอย่างมาก บุคลากรที่มีทักษะจะมีความสำคัญอย่างยิ่งในการทำให้การท่องเที่ยว ประสบความสำเร็จ ภาคการท่องเที่ยวสร้างโอกาสในการทำงานทั้งทางตรงและทางอ้อมให้แก่เยาวชน สตรี และผู้ที่มีความต้องการพิเศษที่ควรจะได้รับประโยชน์จากการศึกษา เช่น แหล่งท่องเที่ยวมีการจัดอบรมให้ความรู้แก่คนในท้องถิ่น ชุมชนในท้องถิ่น และนักท่องเที่ยวทุกคน ทุกเพศ ทุกวัย ซึ่งเปรียบเสมือนเป็นการเรียนรู้นอกห้องเรียน

SDG 5: GENDER EQUALITY “บรรลุความเสมอภาคระหว่างเพศและให้อำนาจของผู้หญิงและเด็กหญิงทุกคน”

การท่องเที่ยวสามารถเพิ่มพลังให้แก่สตรี โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดหางานโดยตรง และการกระจายรายได้จากวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม (SMEs) ในการท่องเที่ยว รวมทั้งการบริการที่เกี่ยวข้องกับการประกอบการ การท่องเที่ยวเป็นเครื่องมือสำหรับสตรีในการเพิ่มการมีส่วนร่วมและการเป็นผู้นำในสังคมทุกด้าน เช่น ส่งเสริมให้มีการจัดฝึกอบรมพัฒนาทักษะต่าง ๆ ที่ใช้ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เช่น ภาษา การทำอาหาร งานฝีมือ การจัดสวน และโภชนาการ ให้แก่สตรีเพื่อเป็นการส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาสตรีให้ มีทักษะติดตัวและสามารถนำไปประกอบอาชีพ หารายได้ให้แก่ครอบครัว

SDG 6: CLEAN WATER AND SANITATION “สร้างหลักประกันเรื่องน้ำ และการสุขาภิบาลให้มีการจัดการอย่างยั่งยืน และมีสภาพพร้อมใช้สำหรับทุกคน”

ความต้องการการลงทุนด้านการท่องเที่ยวเพื่อจัดหาสาธารณูปโภคมีบทบาทสำคัญในการมีน้ำใช้ที่สะอาดและปลอดภัย นอกจากนี้ การใช้น้ำอย่างมีประสิทธิภาพในการท่องเที่ยว การควบคุมมลพิษ และประสิทธิภาพของเทคโนโลยียังเป็นกุญแจสำคัญในการปกป้องทรัพยากรอันมีค่า ความต้องการการลงทุนด้านการท่องเที่ยวเพื่อจัดหาสาธารณูปโภคมีบทบาทสำคัญในการมีน้ำใช้และความปลอดภัย ตลอดจนสุขอนามัย การใช้น้ำอย่างมีประสิทธิภาพในการท่องเที่ยว การควบคุมมลพิษ และประสิทธิภาพของเทคโนโลยีเป็นกุญแจสำคัญในการปกป้องทรัพยากรอันมีค่า เช่น สนับสนุนการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นในการพัฒนาการจัดการน้ำและสุขอนามัย โดยการใช้น้ำอย่างมีประสิทธิภาพ การจัดการน้ำเสีย เทคโนโลยีการนำน้ำกลับมาใช้ใหม่ การกักเก็บน้ำเพื่อมาใช้ประโยชน์ อีกทั้งปกป้องและฟื้นฟูระบบนิเวศด้านการท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับแหล่งน้ำ เช่น ภูเขา ป่าไม้ แม่น้ำ ชั้นหินอุ้มน้ำ และทะเลสาบ

7 AFFORDABLE AND CLEAN ENERGY

SDG 7: AFFORDABLE AND CLEAN ENERGY "สร้างหลักประกันว่าทุกคนเข้าถึงพลังงานสมัยใหม่ในราคาที่สามารถซื้อหาได้ เชื่อถือได้ และยั่งยืน"

การท่องเที่ยวสามารถก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในการเพิ่มสัดส่วนพลังงานทดแทนของพลังงานทั่วโลก ด้วยการส่งเสริมการลงทุนในแหล่งพลังงานสะอาด การท่องเที่ยวสามารถช่วยลดก๊าซเรือนกระจก บรรเทาภาวะโลกร้อน และช่วยให้ทุกคนเข้าถึงพลังงาน เช่น ส่งเสริมการท่องเที่ยวแบบคาร์บอนต่ำ (Low Carbon Tourism) ซึ่งเป็นรูปแบบการท่องเที่ยวที่ปลดปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ในปริมาณต่ำ และรบกวนสิ่งแวดล้อมน้อยที่สุด ลักษณะของการท่องเที่ยวจึงเน้นส่งเสริมให้ใช้บริการขนส่งสาธารณะควบคู่ไปกับการใช้จักรยานในการพาไปสัมผัสสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ โดยไม่ต้องพึ่งพาพลังงาน เลือกพักในโรงแรมที่มีการดำเนินกิจกรรมที่ใส่ใจสิ่งแวดล้อม

8 DECENT WORK AND ECONOMIC GROWTH

SDG 8 : Decent Work and Economic Growth “ส่งเสริมการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่ต่อเนื่อง ครอบคลุม และยั่งยืน การจ้างงานเต็มที่และมีผลิตภาพ และการมีงานที่มีคุณค่าสำหรับทุกคน”

การท่องเที่ยวถือเป็นส่วนสำคัญของการเติบโตทางเศรษฐกิจทั้งในระดับประเทศและระดับโลก ส่งเสริมการจ้างงานและอาชีพในประเทศกำลังพัฒนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับประเทศที่มีรายได้น้อย และประเทศที่มีข้อจำกัดในการเข้าถึงทางทะเล ทั้งนี้การจัดการท่องเที่ยวที่รับผิดชอบต่อท่องเที่ยวที่ยั่งยืนจะเปิดโอกาสในการสร้างรายได้ให้กับเศรษฐกิจฐานราก เพื่อสนับสนุนการพัฒนาชุมชนผ่านห่วงโซ่คุณค่าของการท่องเที่ยว ส่งเสริมความตระหนักรู้ทางวัฒนธรรม และช่วยอนุรักษ์ประเพณีวัฒนธรรมท้องถิ่น

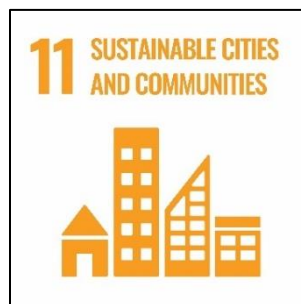
SDG 9 Industry Innovation and Infrastructure “สร้างโครงสร้างพื้นฐานที่มีความยืดหยุ่นต่อการเปลี่ยนแปลง ส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรม ที่ครอบคลุมและยั่งยืน และส่งเสริมนวัตกรรม”

การลงทุนในโครงสร้างพื้นฐาน เทคโนโลยีและนวัตกรรม เป็นปัจจัยสำคัญที่ขับเคลื่อนการเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งโครงสร้างพื้นฐาน เทคโนโลยีและนวัตกรรมเพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยว มีอิทธิพลต่อแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน เช่น การลงทุนโครงสร้างพื้นฐานและเทคโนโลยีที่ส่งเสริมการท่องเที่ยวคาร์บอนต่ำสู่การเติบโตของธุรกิจที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ซึ่งจะทำให้ดึงดูดนักท่องเที่ยวและการลงทุนจากต่างชาติอื่นๆ สำหรับการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

SDG 10 Reduced Inequalities “ลดความไม่เสมอภาคภายในและระหว่างประเทศ”

การท่องเที่ยวสามารถเป็นเครื่องมือที่สามารถลดความเหลื่อมล้ำทางสังคม จากกระบวนการสร้างการมีส่วนร่วมของชุมชนและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งหมดในการพัฒนาการท่องเที่ยว โดยเฉพาะอย่างยิ่งการท่องเที่ยวเป็นเป็นการบูรณาการส่งเสริมโอกาสทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมของชุมชน สามารถเพิ่มโอกาสรายได้ให้แก่คนที่มีรายได้น้อยในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว ส่งผลต่อคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

SDG 11 Sustainable Cities and Communities “ทำให้เมืองและการตั้งถิ่นฐานของมนุษย์มีความครอบคลุม ปลอดภัย ยืดหยุ่นต่อการเปลี่ยนแปลง และยั่งยืน”

การท่องเที่ยวสามารถช่วยผลักดันการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและการเข้าถึงพื้นที่เมือง ส่งเสริมการฟื้นฟู และรักษามรดกทางวัฒนธรรมและธรรมชาติของชุมชนเมือง ทั้งนี้การลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานการท่องเที่ยวของเมืองที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม เช่น ระบบขนส่งสาธารณะเพื่อการท่องเที่ยวของเมืองที่ใช้เทคโนโลยีพลังงานสะอาด ระบบการวางแผนการเดินทางเพื่อการท่องเที่ยวอัจฉริยะ เทคโนโลยีและระบบการรายงานผลข้อมูลสภาพอากาศให้กับนักท่องเที่ยว เป็นต้น จะนำไปสู่การพัฒนาเมืองที่ฉลาด (Smart City) ที่

เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม แนวคิดดังกล่าวไม่เพียงแต่เป็นประโยชน์สำหรับประชากรในเมืองเท่านั้น แต่ยังเป็นสิ่งอำนวยความสะดวกและประสบการณ์ที่ดีของนักท่องเที่ยว สามารถส่งผลต่อเมืองและชุมชนที่ยั่งยืนต่อไป

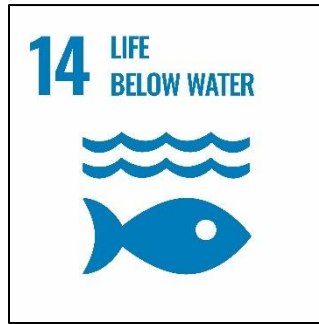
SDG 12 Responsible Consumption and Production “สร้างหลักประกันให้มีแบบแผนการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน”

ภาคการท่องเที่ยวจำเป็นต้องปรับใช้แนวทางการบริโภคและการผลิตอย่างยั่งยืน (Sustainable Consumption and Production : SCP) เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการใช้ทรัพยากรธรรมชาติและลดผลกระทบทางสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากการผลิตและการบริโภคจากกิจกรรมการท่องเที่ยวทั้งห่วงโซ่อุปทาน (Supply Chain) ด้วยการใช้เครื่องมือในการตรวจสอบผลกระทบของการท่องเที่ยว ไม่ว่าจะเป็นการใช้พลังงาน การใช้น้ำ การจัดการขยะและของเสีย และผลกระทบต่อความหลากหลายทางชีวภาพ

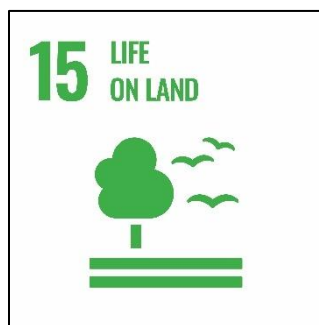
SDG 13 Climate Action “ปฏิบัติการอย่างเร่งด่วนเพื่อต่อสู้กับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและผลกระทบที่เกิดขึ้น”

การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศส่งผลกระทบต่อการพัฒนาการท่องเที่ยว ดังนั้นภาคธุรกิจการท่องเที่ยวและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียจากการพัฒนาการท่องเที่ยวควรให้ความสำคัญต่อการท่องเที่ยวที่ส่งผลกระทบต่อสภาพสิ่งแวดล้อม ทั้งนี้ต้องมีการดำเนินการปรับตัวและมีมาตรการในการลดผลกระทบ เช่น การวัดและประเมินคาร์บอนฟุตพริ้นท์ การลดการปล่อยคาร์บอนจากท่องเที่ยว การชดเชยการปล่อยคาร์บอนเพื่อการท่องเที่ยวคาร์บอนสุทธิเป็นศูนย์ เป็นต้น

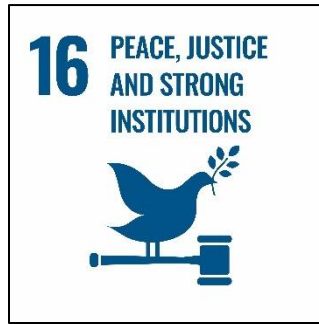
SDG 14 Life Below Water “อนุรักษ์และใช้ประโยชน์จากมหาสมุทร ทะเลและทรัพยากรทางทะเลอย่างยั่งยืนเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน”

การท่องเที่ยวชายฝั่งและการท่องเที่ยวทางทะเล โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพื้นที่ชายฝั่งและพื้นที่ทางทะเลที่เป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยว จะเป็นแหล่งรายได้หลักของการพัฒนาประเทศ การท่องเที่ยวดังกล่าวส่งผลกระทบต่อระบบนิเวศทางทะเลที่มีความอุดมสมบูรณ์ ดังนั้น การพัฒนาการท่องเที่ยวควรให้ความสำคัญกับการอนุรักษ์และรักษาระบบนิเวศและทรัพยากรทางทะเล เพื่อสนับสนุนการใช้ทรัพยากรทางทะเลอย่างยั่งยืน

SDG 15 Life on Land “ปกป้อง ฟื้นฟู และสนับสนุนการใช้ระบบนิเวศบนบกอย่างยั่งยืน จัดการป่าไม้อย่างยั่งยืน และหยุดการสูญเสียมลความหลากหลายทางชีวภาพ”

ความหลากหลายทางชีวภาพและมรดกทางธรรมชาติเป็นจุดดึงดูดที่ทำให้นักท่องเที่ยวตัดสินใจเดินทางไปยังแหล่งท่องเที่ยว ธุรกิจการท่องเที่ยวมีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมความตระหนัก และเห็นคุณค่าของทรัพยากรธรรมชาติ รวมถึงให้ความรู้เกี่ยวกับความหลากหลายทางชีวภาพ จำเป็นต้องเชื่อมโยงระหว่างการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพกับสภาพความเป็นอยู่รวมถึงโอกาสการสร้างรายได้ของชุมชน ตลอดจนการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์และฟื้นฟูความหลากหลายทางชีวภาพ

SDG 16 Peace, Justice and Strong Institutions “ส่งเสริมสังคมที่สงบสุขและครอบคลุม เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน ให้ทุกคนเข้าถึงความยุติธรรม และสร้างสถาบันที่มีประสิทธิภาพ รับผิดชอบต่อ และครอบคลุมในทุกระดับ”

การท่องเที่ยวนำไปสู่การเชื่อมโยงความหลากหลายทางวัฒนธรรมระหว่างนักท่องเที่ยวกับผู้คนที่อยู่ในแหล่งท่องเที่ยว ทำให้เกิดความเข้าใจระหว่างวัฒนธรรมและศาสนาที่แตกต่างกัน ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของการอยู่ร่วมกันในสังคมโลก ซึ่งส่งเสริมด้านสิทธิมนุษยชนและการเข้าถึงความยุติธรรมอย่างมีจริยธรรมและยั่งยืน สร้างวัฒนธรรมแห่งความเคารพต่อกฎหมายและสิทธิมนุษยชนระหว่างกัน

SDG 17 Partnerships for the Goals “เสริมความเข้มแข็งให้แก่กลไกการดำเนินงานและฟื้นฟูสภาพหุ้นส่วนความร่วมมือระดับโลกสำหรับการพัฒนาที่ยั่งยืน”

การท่องเที่ยวนำไปสู่การเชื่อมโยงและการทำงานร่วมกันของหลายภาคส่วน จึงเกิดความร่วมมือระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน รวมถึงชุมชน อีกทั้งส่งเสริมการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งในระดับนานาชาติ ระดับชาติ ระดับภูมิภาค และระดับท้องถิ่น เพื่อร่วมกันทำงานเพื่อบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs)

4. กรอบนโยบายสำหรับการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน (Policy Framework for Responsible Tourism towards Sustainable Tourism)

4.1 ความสำคัญของกรอบนโยบายเพื่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

การพัฒนากรอบนโยบายเพื่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนนับเป็นก้าวสำคัญที่ช่วยให้การท่องเที่ยวไม่เพียงแต่เป็นแหล่งสร้างรายได้และการพัฒนาเศรษฐกิจเท่านั้น แต่ยังรวมถึงการส่งเสริมการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและการยกระดับคุณภาพชีวิตของชุมชนท้องถิ่น การท่องเที่ยวที่ยั่งยืนมุ่งเน้นที่การสร้างประสบการณ์ที่ดีแก่นักท่องเที่ยว พร้อมทั้งรักษาความสมดุลของระบบนิเวศน์และสังคมในพื้นที่นั้นๆ อีกด้วย ซึ่งกรอบนโยบายที่เข้มแข็งจำเป็นต้องมีการกำหนดเป้าหมายที่ชัดเจน ทั้งในเรื่องของการอนุรักษ์และการพัฒนาที่ยั่งยืน รวมถึงการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน ไม่ว่าจะเป็นภาครัฐ ภาคเอกชน และชุมชนท้องถิ่น กรอบนโยบายเหล่านี้ควรจะเป็นไปในทิศทางที่สร้างความสมดุลระหว่างการเติบโตทางเศรษฐกิจและการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม รวมถึงการสร้าง ความตระหนักรู้ในหมู่นักท่องเที่ยวเกี่ยวกับผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากการท่องเที่ยว ซึ่งการมีกรอบนโยบายที่ มั่นคงยังช่วยให้สามารถวัดผลลัพธ์และประเมินผลของกิจกรรมท่องเที่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งรวมถึงการ ติดตามผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อสิ่งแวดล้อมและชุมชน นอกจากนี้ กรอบนโยบายที่ดีจะช่วยเสริมสร้างการมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการทรัพยากรท่องเที่ยว ทำให้สามารถสร้างประโยชน์ร่วมกันและความยั่งยืนในระยะ ยาว กล่าวคือ การพัฒนากรอบนโยบายที่ยั่งยืนในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวจึงไม่เพียงแต่เป็นการปกป้อง ทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม แต่ยังรวมถึงการสร้างการเติบโตที่ยั่งยืนและมีความรับผิดชอบต่อสังคมใน ระยะยาวด้วย

4.2 กรอบนโยบายการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนระดับนานาชาติและประเทศไทย

กรอบนโยบายการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนระดับนานาชาติมีบทบาทสำคัญในการนำทางอุตสาหกรรม ท่องเที่ยวไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน องค์การการท่องเที่ยวโลกแห่งสหประชาชาติ (UNWTO) ได้วางแนวทางเพื่อ ส่งเสริมการท่องเที่ยวที่รับผิดชอบต่อและยั่งยืน ซึ่งรวมถึงการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม การส่งเสริมวัฒนธรรมท้องถิ่น และการสร้างความเป็นธรรมในทางเศรษฐกิจ. นโยบายเหล่านี้ได้ถูกออกแบบมาเพื่อช่วยให้ประเทศต่างๆ สามารถพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของตนได้อย่างมีความรับผิดชอบต่อและยั่งยืน

ในประเทศไทย กรอบนโยบายการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนได้ถูกพัฒนาโดยเน้นการผสมผสานระหว่าง ความต้องการทางเศรษฐกิจกับการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม ด้วยการพัฒนาการท่องเที่ยว ชุมชนเพื่อส่งเสริมให้ชุมชนท้องถิ่นมีบทบาทในการจัดการทรัพยากรท่องเที่ยว และการสร้างรายได้ที่ยั่งยืน ให้กับพื้นที่เหล่านั้น รวมไปถึงการส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อ ซึ่งเป็น การผสมผสานระหว่างการท่องเที่ยวกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และการมีส่วนร่วมของชุมชนในการดูแลและจัดการ ทรัพยากรท่องเที่ยว นอกจากนี้ ยังมี การพัฒนามาตรฐานการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน เพื่อให้ผู้ประกอบการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยว ได้รับรู้ถึงความสำคัญของการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนอีกด้วย

4.3 กลไกการขับเคลื่อนกรอบนโยบาย

การขับเคลื่อนกรอบนโยบายในด้านการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนต้องการกลไกที่เป็นระบบและมี ประสิทธิภาพ เพื่อให้สามารถนำแผนและนโยบายที่วางไว้มาปฏิบัติได้อย่างเป็นจริงและเป็นรูปธรรม กลไกการ ขับเคลื่อนนโยบายดังกล่าวประกอบด้วยหลายองค์ประกอบที่สำคัญ ซึ่งรวมถึงการมีส่วนร่วมของภาครัฐ เอกชน และชุมชน โดยการสร้าง ความตระหนักรู้ และการติดตามประเมินผลอย่างต่อเนื่อง

1) การมีส่วนร่วมของภาครัฐและเอกชน การสร้างความร่วมมือระหว่างภาครัฐและ เอกชนเป็นสิ่งจำเป็นในการขับเคลื่อนนโยบายที่ยั่งยืน ภาครัฐมีบทบาทในการกำหนดกรอบนโยบาย การออก

กฎหมาย และการสนับสนุนทางการเงิน ในขณะที่ภาคเอกชนสามารถนำนโยบายเหล่านี้ไปปฏิบัติ และสร้างนวัตกรรมเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน

2) การสร้างความตระหนักรู้ การสื่อสารและการศึกษาเพื่อสร้างความตระหนักรู้ในหมู่ผู้ประกอบการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับความสำคัญของการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน จะช่วยให้มีการเข้าใจ และการสนับสนุนนโยบายอย่างแพร่หลาย

3) การติดตามประเมินผล การติดตามและการประเมินผลอย่างต่อเนื่องเป็นสิ่งจำเป็น เพื่อตรวจสอบความคืบหน้าและประสิทธิผลของนโยบาย รวมถึงการปรับปรุงและการพัฒนานโยบายให้สอดคล้องกับสถานการณ์การท่องเที่ยวที่เปลี่ยนแปลงไป

การขับเคลื่อนกรอบนโยบายอย่างมีประสิทธิภาพจะต้องพึ่งพาการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน รวมถึงการจัดสรรทรัพยากรอย่างเหมาะสม การสร้างความร่วมมือ และการมีกระบวนการที่ชัดเจนในการติดตามและประเมินผล เพื่อให้การท่องเที่ยวที่ยั่งยืนไม่เพียงแต่เป็นแนวคิดที่ดีเท่านั้น แต่ยังเป็นการปฏิบัติที่เกิดขึ้นจริงในสังคม

4.4 บทบาทของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องภายใต้กรอบนโยบาย

การพัฒนาและขับเคลื่อนกรอบนโยบายการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนนั้นต้องการการมีส่วนร่วมของผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย ไม่ว่าจะเป็นชุมชนท้องถิ่น ผู้ประกอบการ และนักท่องเที่ยว การมีส่วนร่วมนี้เป็นการแสดงออกถึงการทำงานร่วมกันเพื่อเป้าหมายเดียวกันในการส่งเสริมการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

การมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น ชุมชนท้องถิ่นมีบทบาทสำคัญในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรมท้องถิ่น การมีส่วนร่วมของชุมชนในการวางแผนและการจัดการท่องเที่ยวช่วยให้การพัฒนาท่องเที่ยวเป็นไปอย่างยั่งยืนและตอบสนองต่อความต้องการของชุมชน

บทบาทของผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยว ผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยวมีบทบาทในการนำเสนอและส่งเสริมประสบการณ์ท่องเที่ยวที่ยั่งยืน การดำเนินธุรกิจที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและมีการจัดการที่ดีต่อทรัพยากรท้องถิ่นจะช่วยสร้างมูลค่าเพิ่มและความน่าดึงดูดใจของนักท่องเที่ยว

การมีส่วนร่วมของนักท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวมีบทบาทในการเลือกประสบการณ์ท่องเที่ยวที่ยั่งยืน การรับรู้และการสนับสนุนนโยบายการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนของพวกเขาจะมีผลต่อการเลือกสถานที่และการปฏิบัติระหว่างการเดินทาง

การสร้างความตระหนักรู้และการเข้าถึงข้อมูลเกี่ยวกับนโยบาย การสื่อสารนโยบายและการให้ข้อมูลที่ครอบคลุมเกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนเป็นสิ่งสำคัญในการสร้างความตระหนักรู้ การให้ข้อมูลที่ชัดเจนและเข้าถึงได้ง่ายจะช่วยให้ทุกฝ่ายเข้าใจและสามารถปฏิบัติตามนโยบายได้อย่างเหมาะสม

กรอบนโยบายการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนจะสามารถเป็นไปได้และมีผลลัพธ์ที่ยั่งยืน การทำงานร่วมกันของชุมชนท้องถิ่น ผู้ประกอบการ และนักท่องเที่ยวจะช่วยสร้างระบบการท่องเที่ยวที่มีความยั่งยืนและมีประสิทธิภาพ ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาท่องเที่ยวที่สมดุลและเป็นประโยชน์ต่อทุกฝ่าย

4.5 การรายงานความก้าวหน้า

การรายงานความก้าวหน้าของกรอบนโยบายสำหรับการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อเป็นขั้นตอนสำคัญที่ทำให้ผู้กำหนดนโยบาย ผู้ประกอบการ ชุมชนท้องถิ่น และนักท่องเที่ยวเข้าใจถึงความคืบหน้าและผลลัพธ์ที่ได้จากการดำเนินนโยบายดังกล่าว กระบวนการนี้ช่วยให้สามารถประเมินผลและปรับปรุงแผนการดำเนินงานในอนาคตได้

1) การวัดและการประเมินผล การกำหนดตัวชี้วัดที่ชัดเจนเพื่อวัดผลกระทบและประสิทธิภาพของนโยบาย ตัวอย่างเช่น จำนวนนักท่องเที่ยว ผลกระทบต่อเศรษฐกิจท้องถิ่น และผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม การรวบรวมข้อมูลเหล่านี้ช่วยให้ทำการประเมินความสำเร็จของนโยบายได้

2) การสื่อสารผลลัพธ์ การรายงานความก้าวหน้าและผลลัพธ์ให้กับผู้มีส่วนร่วมทุกฝ่ายอย่างต่อเนื่อง เช่น ผ่านรายงานประจำปี การประชุม หรือผ่านสื่อออนไลน์ เพื่อให้ทุกฝ่ายได้รับทราบถึงความคืบหน้าและสามารถให้ข้อเสนอแนะได้

3) การปรับปรุงและการพัฒนา การรับฟังข้อเสนอแนะและการทบทวนนโยบายอย่างต่อเนื่องเพื่อทำการปรับปรุงและพัฒนาเพื่อให้ตอบสนองต่อความต้องการและความท้าทายที่เปลี่ยนแปลงไป

4) การนำเสนอข้อมูลและการมีส่วนร่วม การส่งเสริมการนำเสนอข้อมูลในการดำเนินงานและการให้โอกาสแก่ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่จะมีส่วนร่วมในกระบวนการทบทวนและปรับปรุงนโยบาย

การรายงานความก้าวหน้าของกรอบนโยบายไม่เพียงแต่เป็นการแสดงถึงความโปร่งใสและความรับผิดชอบต่อในการดำเนินนโยบายเท่านั้น แต่ยังเป็นการสร้างควมไว้วางใจและความร่วมมือจากทุกภาคส่วน ซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการส่งเสริมการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนและมีความรับผิดชอบต่อ

4.6 มาตรการจูงใจเพื่อขับเคลื่อนนโยบาย

การใช้มาตรการจูงใจในการขับเคลื่อนนโยบายสำหรับการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนเป็นวิธีการที่สำคัญในการกระตุ้นและสนับสนุนให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกฝ่ายให้มีส่วนร่วมและปฏิบัติตามกรอบนโยบายดังกล่าว มาตรการจูงใจเหล่านี้สามารถมีหลายรูปแบบและอาจรวมถึงด้านงบประมาณ การรับรองคุณภาพ การศึกษาและการเผยแพร่ข้อมูล

การสนับสนุนด้านงบประมาณ การให้ทุนสนับสนุน การลดหย่อนภาษี หรือการให้เงินอุดหนุนเป็นวิธีที่ชัดเจนและมีประสิทธิภาพในการสนับสนุนผู้ประกอบการและองค์กรที่มุ่งมั่นในการปฏิบัติตามนโยบายการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

การรับรองคุณภาพ การให้การรับรองแก่ผู้ประกอบการที่ปฏิบัติตามมาตรฐานการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนช่วยสร้างความน่าเชื่อถือและเพิ่มศักยภาพในการแข่งขันในตลาด

การศึกษาและการนำเสนอข้อมูล การจัดการศึกษาและการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนให้กับผู้ประกอบการและนักท่องเที่ยวช่วยเพิ่มความตระหนักรู้และสนับสนุนการปฏิบัติตามนโยบาย

การเข้าถึงตลาดและการส่งเสริมการขาย การสร้างเครือข่ายและโอกาสในการเข้าถึงตลาดใหม่ๆ สำหรับผู้ประกอบการที่ปฏิบัติตามนโยบายการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน สามารถเป็นแรงจูงใจที่ดีในการปฏิบัติตามนโยบายเหล่านั้น

การให้คำปรึกษา การให้ปรึกษาในการพัฒนาและดำเนินโครงการที่ยั่งยืน ช่วยให้ผู้ประกอบการและองค์กรสามารถปฏิบัติตามนโยบายได้ง่ายขึ้น

4.7. ความท้าทายและแนวทางปรับปรุงเพื่อการขับเคลื่อนนโยบายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

การท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนเป็นเป้าหมายสำคัญที่ประเทศต่างๆ และอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวกำลังมุ่งมั่น แต่การบรรลุเป้าหมายนี้ไม่ได้มาโดยง่าย มีความท้าทายหลายประการที่ต้องเผชิญและต้องการแนวทางปรับปรุงที่เหมาะสม โดยได้สรุปประเด็นความท้าทายและแนวทางการปรับปรุงเพื่อการขับเคลื่อนนโยบายที่เกี่ยวข้อง ตามตารางต่อไปนี้

ความท้าทาย	แนวทางปรับปรุง
1. ความไม่สมดุลระหว่างพัฒนาการเศรษฐกิจและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม หลายพื้นที่ท่องเที่ยวมีการพัฒนาที่เน้นเศรษฐกิจมากเกินไปจนเกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่น	1. การสร้างความสมดุลระหว่างการพัฒนาเศรษฐกิจและอนุรักษ์ นโยบายควรเน้นทั้งการพัฒนาเศรษฐกิจและการอนุรักษ์ โดยมีการวางแผนและปฏิบัติที่สอดคล้องกับหลักการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน
2. การขาดการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น การพัฒนาท่องเที่ยวบางครั้งมักไม่ได้รับการมีส่วนร่วมจากชุมชนท้องถิ่น ทำให้เกิดการเสียสมดุลทางวัฒนธรรมและเศรษฐกิจ	2. การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชน ส่งเสริมให้ชุมชนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการวางแผนและดำเนินการท่องเที่ยว เพื่อให้การพัฒนาเป็นไปอย่างเป็นธรรมและสอดคล้องกับวัฒนธรรมท้องถิ่น
3. ความท้าทายด้านนโยบายและการบริหารจัดการ การขาดนโยบายที่ชัดเจนและการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพสามารถทำให้การท่องเที่ยวที่ยั่งยืนเป็นเพียงแนวคิดที่ไม่เป็นรูปธรรม	3. การปรับปรุงนโยบายและการบริหารจัดการ พัฒนาและปรับปรุงนโยบายการท่องเที่ยว รวมถึงการจัดการที่มีประสิทธิภาพ เพื่อให้มั่นใจว่าการดำเนินการท่องเที่ยวเป็นไปอย่างมีความรับผิดชอบและยั่งยืน
4. ความขาดแคลนทรัพยากรและการศึกษา การขาดทรัพยากรที่เพียงพอและการศึกษาสำหรับการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเป็นปัญหาใหญ่ในหลายๆ พื้นที่	4. การลงทุนในการศึกษาและการพัฒนาทรัพยากร การลงทุนในการศึกษาและการพัฒนาทรัพยากรสำหรับการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน เพื่อให้มีการพัฒนาที่มีคุณภาพและยั่งยืน

การขับเคลื่อนนโยบายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนต้องการการมีส่วนร่วมและการทำงานร่วมกันของทุกภาคส่วน เพื่อให้เป้าหมายของการพัฒนาท่องเที่ยวที่ยั่งยืนเป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5. โอกาสและความท้าทายของการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อผู้การท่องเที่ยวที่ยั่งยืน (Opportunities and Challenges of Responsible Tourism in Achieving Sustainable Tourism)

5.1 ปัจจัยแห่งความสำเร็จของการจัดการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อผู้การท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

การท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่สำคัญและมีการเติบโตอย่างต่อเนื่องทั่วโลก แต่การเติบโตนั้นต้องเป็นไปอย่างยั่งยืนและมีความรับผิดชอบต่อผู้ท่องเที่ยว เพื่อไม่ให้ส่งผลเสียต่อสิ่งแวดล้อมและชุมชนท้องถิ่น ปัจจัยสำคัญในการจัดการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนประกอบไปด้วยหลายด้าน ได้แก่

1) ความตระหนักด้านสิ่งแวดล้อม การท่องเที่ยวที่มีความตระหนักด้านสิ่งแวดล้อม หมายถึงการดำเนินกิจกรรมท่องเที่ยวที่ไม่เพียงแต่ลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม แต่ยังช่วยอนุรักษ์และปรับปรุงคุณภาพสิ่งแวดล้อมในที่สุด เพื่อให้บรรลุเป้าหมายนี้ ผู้ประกอบการท่องเที่ยวต้องนำเสนอวิธีการที่ยั่งยืนในการดำเนินธุรกิจ ตั้งแต่การใช้พลังงานทดแทน การลดการใช้น้ำ การจัดการขยะอย่างมีประสิทธิภาพ ไปจนถึงการลดการใช้พลาสติกใช้ครั้งเดียวแล้วทิ้ง สิ่งเหล่านี้ไม่เพียงแต่ลดคาร์บอนฟุตพริ้นท์ของการท่องเที่ยว แต่ยังสร้างตัวอย่างที่ดีให้กับนักท่องเที่ยวและชุมชนท้องถิ่น นอกจากนี้ การศึกษาและการสร้างความตระหนักรู้เป็นส่วนสำคัญของกระบวนการนี้ ผู้ประกอบการท่องเที่ยวควรให้ข้อมูลและการศึกษาเกี่ยวกับความสำคัญของการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมให้กับลูกค้า เพื่อช่วยเพิ่มความตระหนักรู้ แต่ยังคงสร้างประสบการณ์ที่มีคุณค่าและทรงคุณค่ายิ่งขึ้นสำหรับนักท่องเที่ยว

2) การเอาใจใส่ต่อชุมชนท้องถิ่น การมีส่วนร่วมและสนับสนุนชุมชนท้องถิ่นเป็นวิธีที่อุตสาหกรรมท่องเที่ยวสามารถสร้างผลกระทบที่เป็นบวกได้ ไม่เพียงแต่ในด้านเศรษฐกิจ แต่ยังรวมถึงสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งการจ้างงานท้องถิ่นและการใช้บริการหรือผลิตภัณฑ์ที่ผลิตโดยชุมชนท้องถิ่นช่วยเพิ่มรายได้ภายในชุมชนและกระจายผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจไปยังผู้คนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ที่มีการท่องเที่ยว เมื่อผู้ประกอบการท่องเที่ยวทำงานร่วมกับชุมชนท้องถิ่น ยังสามารถช่วยในเรื่องการอนุรักษ์และส่งเสริมวัฒนธรรมท้องถิ่น การนำเสนอวัฒนธรรมอย่างเข้าใจและเคารพนับถือ ไม่เพียงแต่เป็นการเพิ่มคุณค่าให้กับประสบการณ์ของนักท่องเที่ยว แต่ยังช่วยให้ชุมชนรักษาวิถีดั้งเดิมของชุมชนนั้นๆ ได้อีกด้วย

3) การศึกษาและการมีส่วนร่วมของนักท่องเที่ยว การเพิ่มความตระหนักรู้และความเข้าใจของนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับความสำคัญของการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม วัฒนธรรมท้องถิ่น และความเป็นอยู่ที่ดีของชุมชนที่พวกเขาเยี่ยมชม ช่วยสร้างการท่องเที่ยวที่มีความรับผิดชอบต่อผู้ท่องเที่ยวและมีส่วนร่วม ในด้านการให้ข้อมูลและการศึกษานักท่องเที่ยวเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ ประเพณี และการดำเนินชีวิตของชุมชนท้องถิ่นเป็นวิธีที่ดีในการส่งเสริมความเข้าใจและความเคารพต่อวัฒนธรรมนั้นๆ การทำให้นักท่องเที่ยวเข้าใจถึงผลกระทบของการกระทำของพวกเขาต่อสิ่งแวดล้อมและชุมชนท้องถิ่นยังช่วยให้พวกเขาได้รับประสบการณ์ที่ดีจากแหล่งท่องเที่ยวเหล่านั้น ขณะเดียวกันการมีส่วนร่วมของนักท่องเที่ยวไม่ได้หมายถึงเพียงแค่การเข้าร่วมกิจกรรมเท่านั้น แต่ยังรวมถึงการมีส่วนร่วมทางความคิดและการกระทำ การสนับสนุนธุรกิจและผลิตภัณฑ์ท้องถิ่น การใช้ทรัพยากรอย่างประหยัด และการแบ่งปันประสบการณ์ที่พวกเขาได้รับกับผู้อื่น เป็นตัวอย่างของการมีส่วนร่วมที่ช่วยส่งเสริมการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน การเชื่อมโยงระหว่างการศึกษาและการมีส่วนร่วมของนักท่องเที่ยวช่วยให้การท่องเที่ยวเป็นประสบการณ์ที่เติมเต็มทั้งในด้านความรู้และความเข้าใจ และเป็นการเตรียมพร้อมสำหรับการเดินทางที่มีความหมายและสร้างความยั่งยืนในระยะยาว

4) การพัฒนาแบบยั่งยืน หมายถึงการสร้างและดำเนินการท่องเที่ยวที่ไม่เพียงแต่ตอบสนองความต้องการของปัจจุบัน แต่ยังคำนึงถึงผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและสังคมในระยะยาว การพัฒนาแบบนี้เกี่ยวข้องกับการใช้ทรัพยากรอย่างมีความรับผิดชอบต่อผู้ท่องเที่ยว การรักษาความสมดุลของธรรมชาติ และการสนับสนุนชุมชนท้องถิ่น หนึ่งในวิธีการหลักในการพัฒนาท่องเที่ยวแบบยั่งยืนคือการจำกัดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม สิ่งนี้รวมถึงการลดการใช้

พลังงาน การจัดการน้ำและขยะอย่างมีประสิทธิภาพ และการปกป้องสิ่งแวดล้อมธรรมชาติและสัตว์ป่า การใช้วัสดุที่ยั่งยืนและการก่อสร้างที่ไม่ทำลายสภาพแวดล้อมเป็นส่วนสำคัญของแนวโน้ม นอกจากนี้ การพัฒนาท่องเที่ยวที่ยั่งยืนต้องคำนึงถึงชุมชนท้องถิ่น การใช้ประโยชน์จากแรงงานท้องถิ่นและการสนับสนุนผลิตภัณฑ์และบริการท้องถิ่นช่วยให้ประโยชน์ทางเศรษฐกิจกระจายไปยังผู้คนในพื้นที่นั้นๆ การมีส่วนร่วมของชุมชนในการวางแผนและการดำเนินการท่องเที่ยวยังเป็นสิ่งสำคัญ ช่วยให้แน่ใจว่าการพัฒนาเป็นไปอย่างเป็นธรรมและเป็นที่ยอมรับของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง

5) นโยบายและการสนับสนุนจากภาครัฐ นโยบายและการสนับสนุนจากภาครัฐเป็นปัจจัยสำคัญที่ขับเคลื่อนการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน รัฐบาลมีบทบาทสำคัญในการสร้างกรอบนโยบาย การกำหนดมาตรฐาน และการให้ทุนสนับสนุนที่จำเป็นเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวที่มีความรับผิดชอบต่อท่องเที่ยวที่ยั่งยืน โดยการสร้างนโยบายที่มีความยืดหยุ่นและตอบสนองต่อความต้องการที่เปลี่ยนแปลงไปของทั้งอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและสิ่งแวดล้อม เป็นส่วนสำคัญในการรักษาความยั่งยืน ภาครัฐควรสนับสนุนการพัฒนาที่ยั่งยืนผ่านการให้ทุน การลดภาษี หรือการให้คำแนะนำแก่ธุรกิจท่องเที่ยว นอกจากนี้ การสร้างการรับรู้และการศึกษาเกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนให้กับประชาชนและผู้ประกอบการก็เป็นสิ่งจำเป็น ซึ่งการมีนโยบายที่ส่งเสริมการพัฒนาแบบยั่งยืน อาทิ การคุ้มครองพื้นที่ธรรมชาติ การจำกัดการพัฒนาในพื้นที่เสี่ยง และการสนับสนุนการใช้พลังงานทดแทน ช่วยให้การท่องเที่ยวสามารถเติบโตไปพร้อมกับการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมและการดูแลชุมชนท้องถิ่น

6) การนำเทคโนโลยีมาใช้ การนำเทคโนโลยีมาใช้เป็นหนึ่งในปัจจัยสำคัญที่ช่วยขับเคลื่อนการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน ในยุคดิจิทัลนี้ เทคโนโลยีมีบทบาทสำคัญในการปรับปรุงคุณภาพการบริการ ลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม และเพิ่มประสิทธิภาพการดำเนินงาน เช่น การใช้เทคโนโลยีในการติดตามและวิเคราะห์ข้อมูลการท่องเที่ยวช่วยให้ผู้ประกอบการสามารถทำความเข้าใจถึงพฤติกรรมและความต้องการของนักท่องเที่ยวได้ดีขึ้น การใช้ข้อมูลเหล่านี้ในการวางแผนและปรับปรุงบริการสามารถนำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืน รวมไปถึงการนำเทคโนโลยีเข้าใช้ในการจัดการสิ่งแวดล้อม เช่น ระบบที่ช่วยลดการใช้พลังงานและน้ำ หรือเทคโนโลยีเพื่อการจัดการขยะ ยังเป็นส่วนสำคัญที่ช่วยให้อุตสาหกรรมท่องเที่ยวสามารถลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมได้

5.2 วิเคราะห์ปัจจัยที่เป็นโอกาสและจุดแข็งของธุรกิจการท่องเที่ยวไทยที่สามารถสนับสนุนความสำเร็จของการจัดการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

ปัจจัยที่กล่าวมาข้างต้นสามารถนำมาวิเคราะห์ในด้านโอกาสร่วมกับจุดจุดแข็งของธุรกิจการท่องเที่ยวไทยที่สามารถสนับสนุนความสำเร็จของการจัดการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน ได้ดังตารางต่อไปนี้

ปัจจัย	โอกาส	จุดแข็ง
ความตระหนักด้านสิ่งแวดล้อม	<ul style="list-style-type: none"> - สร้างการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนและมีความรับผิดชอบต่อ - ดึงดูดนักท่องเที่ยวที่สนใจในการอนุรักษ์ 	<ul style="list-style-type: none"> - ช่วยลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม - สร้างความตระหนักและความสำนึก
การเอาใจใส่ต่อชุมชนท้องถิ่น	<ul style="list-style-type: none"> - สร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับชุมชน - สนับสนุนเศรษฐกิจท้องถิ่น 	<ul style="list-style-type: none"> - เสริมสร้างการมีส่วนร่วมและการสนับสนุนจากชุมชน - ประโยชน์ร่วมกันระหว่างนักท่องเที่ยวและชุมชน
การศึกษาและการมีส่วนร่วมของนักท่องเที่ยว	<ul style="list-style-type: none"> - สร้างความตระหนักรู้ในนักท่องเที่ยว - ส่งเสริมการท่องเที่ยวที่มีความรับผิดชอบต่อ 	<ul style="list-style-type: none"> - สร้างประสบการณ์ที่มีคุณค่า - นักท่องเที่ยวมีความเข้าใจและเคารพในวัฒนธรรมท้องถิ่น
การพัฒนาแบบยั่งยืน	<ul style="list-style-type: none"> - โอกาสในการสร้างการท่องเที่ยวที่มีความยั่งยืนระยะยาว - สร้างความน่าดึงดูดและความแตกต่าง 	<ul style="list-style-type: none"> - ความสมดุลของการพัฒนาทั้งด้านเศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อม - การรักษาทรัพยากรธรรมชาติ
นโยบายและการสนับสนุนจากภาครัฐ	<ul style="list-style-type: none"> - โอกาสในการสร้างกรอบการทำงานที่เอื้ออำนวย - สนับสนุนการพัฒนาที่ยั่งยืน 	<ul style="list-style-type: none"> - มีกฎหมายและนโยบายที่ช่วยสนับสนุน - การลงทุนและการสนับสนุนจากรัฐ
การนำเทคโนโลยีมาใช้	<ul style="list-style-type: none"> - พัฒนาการบริการและการจัดการ - นวัตกรรมใหม่ๆ ที่ส่งเสริมการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน 	<ul style="list-style-type: none"> - เพิ่มความสะดวกและประสิทธิภาพ - การใช้ข้อมูลเพื่อการตัดสินใจและการปรับปรุง

การพัฒนากท่องเที่ยวในทุกด้านทั้งหลายนี้เป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยให้การท่องเที่ยวเติบโตอย่างยั่งยืนและมีความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมและชุมชนท้องถิ่น โดยมีการสนับสนุนจากภาครัฐและการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการจัดการอย่างมีประสิทธิภาพ

5.3 วิเคราะห์ปัจจัยที่เป็นอุปสรรคและจุดอ่อนของธุรกิจการท่องเที่ยวไทยที่สามารถสนับสนุนความสำเร็จของการจัดการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

นอกจากวิเคราะห์ในด้านโอกาสและจุดแข็งแล้ว ปัจจัยความสำเร็จที่กล่าวถึง สามารถนำมาวิเคราะห์ในด้านอุปสรรคและจุดอ่อนของธุรกิจการท่องเที่ยวไทยที่สามารถสนับสนุนความสำเร็จของการจัดการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน ได้ดังตารางต่อไปนี้

ปัจจัย	อุปสรรค	จุดอ่อน
ความตระหนักด้านสิ่งแวดล้อม	- ความท้าทายในการบรรลุเป้าหมายที่ยั่งยืน	- ขาดแคลนทรัพยากรหรือทุนทรัพย์
การเอาใจใส่ต่อชุมชนท้องถิ่น	- ความยากในการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับชุมชน - การเข้าถึงและการเข้าใจความต้องการท้องถิ่น	- ขาดความรู้หรือความเข้าใจในวัฒนธรรมท้องถิ่น - การต่อต้านจากชุมชนท้องถิ่นในบางกรณี
การศึกษาและการมีส่วนร่วมของนักท่องเที่ยว	- ขาดแคลนวัสดุการเรียนรู้ที่เหมาะสม - การไม่ให้ความร่วมมือของนักท่องเที่ยว	- ขาดการมีส่วนร่วมและการเข้าใจจากนักท่องเที่ยว - ความยากลำบากในการสื่อสารข้อมูล
การพัฒนาแบบยั่งยืน	- ความท้าทายในการประสานงานระหว่างภาคส่วนต่างๆ - ความไม่แน่นอนของการลงทุนในระยะยาว	- ขาดแคลนทรัพยากรและการสนับสนุน - การขาดความต่อเนื่องในนโยบาย
นโยบายและการสนับสนุนจากภาครัฐ	- ความยากลำบากในการประสานงานนโยบาย - การเปลี่ยนแปลงของนโยบายตามการเปลี่ยนแปลงของภาครัฐ	- ขาดความสม่ำเสมอของนโยบาย - ขาดแคลนทรัพยากรทางการเงิน
การนำเทคโนโลยีมาใช้	- การลงทุนเริ่มต้นที่สูง - ความยากในการอัปเดตเทคโนโลยี	- ขาดความเชี่ยวชาญหรือทักษะด้านเทคโนโลยี - ความเสี่ยงของความล้าหลังทางเทคโนโลยี

ซึ่งอุปสรรคและจุดอ่อน ล้วนต้องการการบริหารจัดการที่ดีและการสนับสนุนที่เข้มแข็งของผู้ที่เกี่ยวข้องเพื่อลดอุปสรรคและเพิ่มความสำเร็จในการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนต่อไป

5.4 แนวทางเชิงกลยุทธ์ในภาพรวมเพื่อการขับเคลื่อนการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนเชิงยุทธศาสตร์

1) การศึกษาและการเพิ่มความตระหนักรู้

หลักการนี้มุ่งเน้นไปที่การสร้างและเสริมความรู้ ทักษะ และความเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่มีความรับผิดชอบต่อและยั่งยืนให้กับทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ตั้งแต่บุคลากรในภาคการท่องเที่ยว นักท่องเที่ยว ไปจนถึงชุมชนท้องถิ่น เพื่อให้พวกเขาที่มีความเข้าใจในหลักการของการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนและสามารถนำไปปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพ การอบรมนี้ควรรวมถึงเนื้อหาเกี่ยวกับการจัดการทรัพยากรอย่างยั่งยืน การลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชน และการอนุรักษ์วัฒนธรรม นอกจากนี้ การสื่อสารและการเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนผ่านช่องทางต่างๆ เช่น เว็บไซต์ โซเชียลมีเดีย และบริการข้อมูลที่จุดท่องเที่ยว สามารถช่วยให้นักท่องเที่ยวเข้าใจและรับรู้ถึงผลกระทบที่พวกเขาอาจมีต่อสถานที่ที่พวกเขาเยี่ยมชม การกระตุ้นให้นักท่องเที่ยวมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่ยั่งยืน เช่น การเลือกใช้บริการที่ยั่งยืน การลดการใช้พลาสติกใช้ครั้งเดียว และการสนับสนุนผลิตภัณฑ์และบริการท้องถิ่น จะช่วยส่งเสริมการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งแนวทางนี้สามารถทำให้การท่องเที่ยวที่ยั่งยืนสามารถเติบโตและพัฒนาไปอย่างมีคุณภาพและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและชุมชนในระยะยาว

2) การพัฒนามาตรฐานและนโยบาย

เป้าหมายเพื่อที่จะสร้างกรอบการทำงานที่ชัดเจนและมีประสิทธิภาพสำหรับทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง การกำหนดมาตรฐานและนโยบายที่ดีจะช่วยในการรักษาคุณภาพของบริการท่องเที่ยว ลดผลกระทบทางลบต่อสิ่งแวดล้อมและชุมชน และส่งเสริมการท่องเที่ยวที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ในด้านมาตรฐานครอบคลุมถึงหลายด้าน เช่น มาตรฐานในการบริการ การจัดการขยะ การใช้ทรัพยากรอย่างยั่งยืน และมาตรฐานด้านสิ่งแวดล้อม การกำหนดมาตรฐานเหล่านี้จะช่วยให้ผู้ประกอบการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวมีแนวทางที่ชัดเจนในการปฏิบัติ ซึ่งจะช่วยลดผลกระทบที่เป็นอันตรายและส่งเสริมการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน ในด้านนโยบายที่มีความยืดหยุ่นและตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงในสังคมและสภาพแวดล้อมเป็นสิ่งจำเป็น นโยบายเหล่านี้ควรสนับสนุนการอนุรักษ์วัฒนธรรมและส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นในการพัฒนาท่องเที่ยว การมีนโยบายที่สนับสนุนการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนจะช่วยให้ชุมชนเข้าใจและรับรู้ถึงความสำคัญของการอนุรักษ์ทรัพยากรและวัฒนธรรมของตน รวมไปถึงการประสานงานระหว่างภาครัฐและเอกชนในการกำหนดมาตรฐานและนโยบายก็มีความสำคัญอย่างยิ่ง การทำงานร่วมกันนี้ช่วยให้มั่นใจได้ว่ามาตรฐานและนโยบายที่ถูกกำหนดขึ้นมีความเหมาะสมและเป็นประโยชน์ต่อทุกฝ่าย รวมถึงมีการติดตามผลและปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง

3) การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชน

การมีส่วนร่วมของชุมชนควรเริ่มต้นด้วยการมีการสื่อสารที่เปิดกว้างและการรับฟังความคิดเห็นของชาวบ้าน การสร้างความเข้าใจร่วมกันและการยอมรับความคิดเห็นของชุมชนเป็นสิ่งสำคัญในการสร้างนโยบายและกิจกรรมท่องเที่ยวที่เป็นประโยชน์และยอมรับได้สำหรับทุกฝ่าย นอกจากนี้การสนับสนุนและการเสริมสร้างความสามารถของชุมชนในการจัดการและเสนอบริการท่องเที่ยวเป็นสิ่งสำคัญ การฝึกอบรมทักษะด้านการบริการ การจัดการท่องเที่ยว และการอนุรักษ์ทรัพยากรเป็นตัวอย่างของการเสริมสร้างความสามารถที่จำเป็น การมีชุมชนที่มีความรู้และทักษะที่เพียงพอจะช่วยให้พวกเขาสามารถบริหารจัดการและเสนอบริการที่มีคุณภาพในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวได้ การส่งเสริมให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาผลิตภัณฑ์และบริการท่องเที่ยวที่เป็นเอกลักษณ์ของพื้นที่เป็นอีกหนึ่งวิธีที่สำคัญ เช่น การเสนอโฮมสเตย์ กิจกรรมทางวัฒนธรรม และผลิตภัณฑ์ท้องถิ่น วิธีนี้ไม่เพียงแต่เพิ่มมูลค่าให้กับการท่องเที่ยวแต่ยังช่วยในการกระจายรายได้ให้กับชุมชน

4) การใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรม

การใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมีส่วนช่วยในการเพิ่มประสิทธิภาพ ลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม และสร้างประสบการณ์ที่ดียิ่งขึ้นสำหรับนักท่องเที่ยว ยกตัวอย่าง เช่น การใช้เทคโนโลยีในการจัดการข้อมูลและการจองบริการออนไลน์ช่วยให้กระบวนการจองและการเข้าถึงข้อมูลเป็นไปอย่างรวดเร็วและสะดวกสบาย ระบบจองออนไลน์ที่มีประสิทธิภาพยังช่วยลดความผิดพลาดในการจัดการและช่วยให้ผู้ประกอบการสามารถวิเคราะห์และตอบสนองต่อความต้องการของตลาดได้ดียิ่งขึ้น นอกจากนี้ เทคโนโลยีดิจิทัลยังมีบทบาทในการสร้างประสบการณ์ที่ดีกว่าสำหรับนักท่องเที่ยว เช่น การใช้แอปพลิเคชันมือถือเพื่อให้ข้อมูลและแนะนำสถานที่ท่องเที่ยว การใช้เทคโนโลยีเสมือนจริง (VR) หรือเทคโนโลยีเพิ่มเติม (AR) เพื่อเพิ่มมิติในการสัมผัสประสบการณ์ที่สถานที่ต่างๆ ในด้านการจัดการทรัพยากร การนำเทคโนโลยีมาใช้ในการจัดการทรัพยากรและการลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมเป็นอีกหนึ่งด้านที่สำคัญ เทคโนโลยีในการจัดการขยะ การใช้พลังงานทดแทน และการจัดการน้ำเป็นตัวอย่างของนวัตกรรมที่สามารถช่วยลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม นอกจากนี้ การใช้ข้อมูลในการวิเคราะห์และตัดสินใจยังเป็นส่วนสำคัญของการใช้เทคโนโลยีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงลึกสามารถช่วยให้ผู้ประกอบการเข้าใจความต้องการของตลาด การเปลี่ยนแปลงของแนวโน้ม และการปรับปรุงบริการของตนเองให้เหมาะสม การใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมในการท่องเที่ยวไม่เพียงแต่เป็นการสร้างความสะดวกสบายและประสบการณ์ที่ดีให้กับนักท่องเที่ยวเท่านั้น แต่ยังเป็นการสร้างการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนและมีผลกระทบทางสิ่งแวดล้อมที่น้อยลง

5) การสร้างความร่วมมือระหว่างหน่วยงาน

การสร้างความร่วมมือระหว่างหน่วยงานต่างๆ เป็นปัจจัยสำคัญที่จะนำไปสู่การพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนและมีประสิทธิผล ความร่วมมือนี้รวมถึงการทำงานร่วมกันของหน่วยงานราชการ องค์กรเอกชน ชุมชนท้องถิ่น และองค์กรไม่แสวงหากำไร การประสานงานและการทำงานร่วมกันของหน่วยงานเหล่านี้สามารถสร้างแนวทางและโซลูชันที่หลากหลายและมีประสิทธิภาพ ซึ่งการมีความร่วมมือที่แน่นแฟ้นระหว่างภาครัฐและเอกชนช่วยให้การพัฒนาและการปรับปรุงการท่องเที่ยวเป็นไปอย่างเป็นระบบและครอบคลุม รัฐบาลสามารถนำเสนอนโยบายและสนับสนุนทางการเงินหรือทรัพยากรอื่นๆ ในขณะที่เอกชนสามารถนำเสนอนวัตกรรม เทคโนโลยี และแนวทางการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพ ในด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่นในกระบวนการนี้เป็นสิ่งจำเป็น เนื่องจากชุมชนมีความรู้เฉพาะด้านเกี่ยวกับวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมของพื้นที่ การรวมเสียงและความคิดเห็นของชุมชนเข้ากับการวางแผนและการพัฒนาจะช่วยให้การท่องเที่ยวเป็นไปอย่างมีความหมายและยั่งยืน จะเห็นได้ว่าการสร้างเครือข่ายการท่องเที่ยวที่แข็งแกร่งระหว่างประเทศหรือระดับภูมิภาคก็เป็นส่วนสำคัญของความร่วมมือนี้ การแลกเปลี่ยนข้อมูล ประสบการณ์ และทรัพยากรระหว่างหน่วยงานในระดับนานาชาติสามารถนำไปสู่การพัฒนาแนวทางและกลยุทธ์ที่ดีขึ้นในการท่องเที่ยว อีกทั้ง การใช้แพลตฟอร์มดิจิทัลและสื่อสังคมออนไลน์ในการเชื่อมต่อและการสื่อสารระหว่างหน่วยงานต่างๆ ช่วยเพิ่มความสามารถในการแบ่งปันข้อมูลและทรัพยากรได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ การเข้าถึงข้อมูลและทรัพยากรที่จำเป็นได้อย่างง่ายดายจะช่วยให้การตัดสินใจและการดำเนินการในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

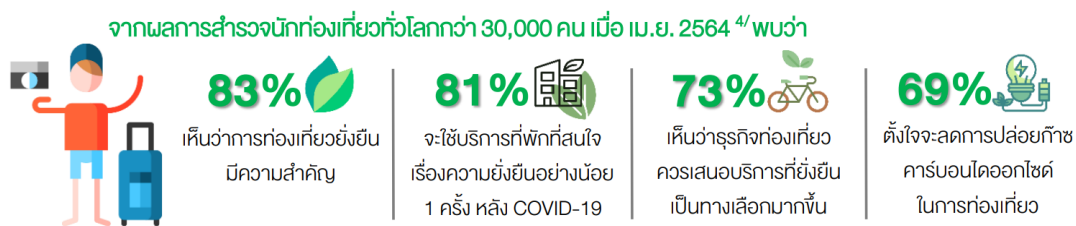
5.5 ตัวอย่างโอกาสและความท้าทายของการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อผู้การท่องเที่ยวที่ยั่งยืนในประเทศไทย

1) โอกาสของการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อผู้การท่องเที่ยวที่ยั่งยืนในประเทศไทย

- แหล่งท่องเที่ยวสำคัญทั่วโลกที่มีปริมาณนักท่องเที่ยวสูง อาทิ เกาะฮาวาย มัลดีฟส์ บาห์ลี หรือแม้กระทั่งเกาะภูเก็ตของไทย ล้วนเผชิญ ปัญหานักท่องเที่ยวเกินระดับที่เหมาะสม (Over-Tourism) ส่งผลเสียต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมซึ่งเป็นจุดขายเดิม ทำให้ความน่าสนใจในสายตาของนักท่องเที่ยวลดลง กระทั่งต่อการดำเนินธุรกิจในระยะยาวได้ ดังนั้น การท่องเที่ยวที่ยั่งยืนจึงเป็นหนึ่งในทางเลือกในโมเดลการปรับตัวของภาคธุรกิจ

- ภาคการท่องเที่ยวปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์สู่ชั้นบรรยากาศ คิดเป็น 8-11% ของการปล่อยก๊าซคาร์บอนทั่วโลก ในปี พ.ศ. 2562 ซึ่งเป็นสาเหตุหลักของภาวะโลกร้อน จึงหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่ธุรกิจท่องเที่ยวต้องเข้ามามีบทบาทในการจัดการหรือดูแลประเด็นดังกล่าว

- ตลาดการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนมีแนวโน้มเติบโตสูง เฉลี่ยถึงปีละ 10% ในช่วงปี พ.ศ. 2562 – 2566 โดยมีปัจจัยสนับสนุนจากพฤติกรรมนักท่องเที่ยวที่ให้ความสำคัญกับความยั่งยืนมากขึ้น จึงถือเป็นโอกาสสำคัญของภาคการท่องเที่ยวไทย

รูปภาพที่ 9 พฤติกรรมนักท่องเที่ยวที่ให้ความสำคัญกับความยั่งยืน

- สอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals : SDGs) เพื่อให้การบรรลุการพัฒนาทั้งด้านสังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อมภายในปี พ.ศ. 2573 ซึ่งครอบคลุมกิจกรรมทางเศรษฐกิจในทุกมิติ รวมถึงภาคการท่องเที่ยวที่ต้องดำเนินการให้สอดคล้องกับเป้าหมายดังกล่าว

2) ความท้าทายของการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อผู้การท่องเที่ยวที่ยั่งยืนในประเทศไทย

แม้ในภาพรวม ประเทศไทยมีแผนพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนและมีหน่วยงานรับผิดชอบที่ชัดเจน แต่การขับเคลื่อนในระดับพื้นที่ยังมีข้อจำกัดที่ทำให้ไม่สามารถทำได้คล่องตัวนัก สอดคล้องกับคะแนนการพัฒนการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนของไทยในปี 2562 จากการประเมินของสภาเศรษฐกิจโลก (World Economic Forum) ซึ่งอยู่ที่ 4.6 คะแนนจากเต็ม 7 คะแนน สูงกว่าค่าเฉลี่ยเพียงเล็กน้อย "โดยจากผลการศึกษาพูดคุยกับภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้องเห็นตรงกันว่า การขับเคลื่อนไปสู่การท่องเที่ยวที่ยั่งยืนในระดับพื้นที่ที่มีความท้าทายที่ต้องก้าวข้าม 3 ประเด็น ดังนี้

- มีหน่วยงานภาครัฐและเอกชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องในระดับพื้นที่จำนวนมาก ทำให้การประสานความร่วมมือต้องอาศัยระยะเวลา รวมทั้งเป้าหมาย งบประมาณ และกลไกการขับเคลื่อนยังไม่ชัดเจน

- ผู้ประกอบการยังขาดความรู้ความเข้าใจและแรงจูงใจในการปรับตัว โดยเฉพาะรายเล็ก-กลาง ที่มีต้นทุนในการปรับตัวและยังไม่เห็นความสำคัญมากนัก

- การประชาสัมพันธ์เพื่อสร้างการรับรู้ความตระหนักและการมีส่วนร่วมของนักท่องเที่ยวยังอยู่ในวงจำกัด

เรื่องที่ 2 บริการด้านการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อผู้การท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

● จุดประสงค์การเรียนรู้

เพื่อสร้างความเข้าใจต่อแนวทางสำคัญของการจัดบริการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อผู้การท่องเที่ยวที่ยั่งยืน และมาตรฐานด้านการท่องเที่ยว ซึ่งสามารถเชื่อมโยงและสนับสนุนความรับผิดชอบต่อสังคม สิ่งแวดล้อม และการพัฒนาที่ยั่งยืน

● เนื้อหาหลักสูตร

1. แนวทางสำคัญของการบริการด้านการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อผู้การท่องเที่ยวที่ยั่งยืน (Guidelines for Responsible Tourism Service towards Sustainable Tourism)

เป็นหลักการที่ถูกออกแบบมาเพื่อให้การบริการด้านการท่องเที่ยวเกิดผลกระทบที่ดีและยั่งยืนต่อ สิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม และชุมชนท้องถิ่น แนวทางนี้มีจุดมุ่งหมายในการสร้างความสมดุลระหว่างการพัฒนา ทางเศรษฐกิจและการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและวัฒนธรรม ซึ่งมีการครอบคลุมไปถึงแนวคิดการท่องเที่ยว ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม การมีส่วนร่วมของชุมชน การเคารพต่อวัฒนธรรมท้องถิ่น ความหลากหลาย ความ เสมอภาค และการยอมรับความแตกต่าง (Diversity equity and inclusion : DEI) และสุขภาพและความ ปลอดภัย ตลอดจนการนำเสนอมุมมองที่สำคัญของประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการด้านการท่องเที่ยว เช่น การให้บริการการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อ (Responsible Tourism Services) ใบรับรองสีเขียว (Green certification) คาร์บอนฟุตพริ้นท์ (Carbon footprint) การท่องเที่ยวคาร์บอนต่ำ (Low carbon tourism) ความอ่อนไหวทางวัฒนธรรม (Cultural sensitivity) การท่องเที่ยวแบบมีส่วนร่วม (Inclusive tourism) การ ท่องเที่ยวเพื่อคนทั้งมวล (Tourism for all) อีกทั้งยังสามารถสะท้อนแนวคิดที่สำคัญเกี่ยวกับการพัฒนาของ องค์กรอย่างยั่งยืน (Environmental Social and Corporate Governance : ESG) อีกด้วย

การให้บริการการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อ (Responsible Tourism Services) คือ การดำเนินงานใน อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวที่มีการพิจารณาอย่างรอบคอบต่อผลกระทบทางสังคมและสิ่งแวดล้อม ความสำคัญ ของการให้บริการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อนี้มีหลายด้าน รวมทั้งการสร้างประสบการณ์ที่มีคุณภาพสำหรับ นักท่องเที่ยว และการรักษาและพัฒนาชุมชนและสิ่งแวดล้อม ในด้านการจัดการกับผลกระทบทางสังคมและ สิ่งแวดล้อมนั้นเป็นหัวใจหลักของการให้บริการการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อ หมายถึงการพัฒนาและการ ดำเนินงานของบริการท่องเที่ยวที่ไม่เพียงแต่ลดผลกระทบเชิงลบต่อสิ่งแวดล้อม เช่น การลดการปล่อยก๊าซ เรือนกระจกและการจัดการขยะ แต่ยังรวมถึงการส่งเสริมการเข้าร่วมและการพัฒนาทางเศรษฐกิจของชุมชน ท้องถิ่น นอกจากนี้ยังมีด้านการให้บริการที่ยุติธรรมและมีคุณภาพเป็นอีกหนึ่งด้านสำคัญของการให้บริการที่ สามารถเข้าถึงได้และเท่าเทียมสำหรับทุกคน ไม่ว่าจะเป็นนักท่องเที่ยวหรือชุมชนท้องถิ่น บริการที่มีคุณภาพไม่ เพียงแต่ให้ความพึงพอใจแก่นักท่องเที่ยว แต่ยังช่วยส่งเสริมวัฒนธรรมและคุณค่าท้องถิ่น ในด้านการให้ข้อมูล เกี่ยวกับหลักการและการปฏิบัติของการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อก็มีความสำคัญเช่นกัน การให้ความรู้แก่นัก ท่องเที่ยวเกี่ยวกับวิธีการท่องเที่ยวที่รับผิดชอบต่อและการกระตุ้นให้พวกเขามีส่วนร่วมอย่างมีความหมายนั้น เป็นสิ่งสำคัญในการสร้างความตระหนักรู้และการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักท่องเที่ยว สรุปได้ว่า การ ให้บริการการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อเป็นการรวมกันระหว่างความต้องการและความสุขของนักท่องเที่ยวเข้า กับการดูแลและการรักษาชุมชนและสิ่งแวดล้อม มันเป็นแนวทางที่สร้างความยั่งยืนและมีความรับผิดชอบต่อ ทั้งนักท่องเที่ยวและสถานที่ท่องเที่ยว รวมทั้งเป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยวที่มีคุณภาพและมีความเท่าเทียม ทางสังคมอีกด้วย

ต่อไปนี้เป็นแนวความคิดการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อ ซึ่งได้จำแนกตามกลุ่มตามแนวทางการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน เพื่อเชื่อมโยงให้เห็นถึงการความสัมพันธ์ในฐานะวิธีการที่การท่องเที่ยวสามารถดำเนินการได้และจะนำไปสู่การเป็นการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน ซึ่งมีการตอบสนองเป้าหมายการพัฒนา 3 มิติหลัก คือ มิติเศรษฐกิจ มิติสังคม และมิติสิ่งแวดล้อม โดยแนวความคิดการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อสามารถจำแนกตามมิติการพัฒนาได้ดังนี้

มิติเศรษฐกิจ

1.1 การท่องเที่ยวเพื่อคนทั้งมวล (Tourism for all)

มิติสังคม

1.2 การมีส่วนร่วมของชุมชน

1.3 การเคารพต่อวัฒนธรรมท้องถิ่น

1.4 การยอมรับความแตกต่าง (Diversity equity and inclusion : DEI)

1.5 ความอ่อนไหวทางวัฒนธรรม (Cultural sensitivity)

1.6 ด้านสุขภาพและความปลอดภัย

มิติสิ่งแวดล้อม

1.7 การท่องเที่ยวที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

1.8 การท่องเที่ยวคาร์บอนต่ำ (Low Carbon Tourism)

1.1 การท่องเที่ยวเพื่อคนทั้งมวล (Tourism for all)

เป็นแนวทางในการพัฒนาและจัดการการท่องเที่ยวที่เน้นให้นักท่องเที่ยวทุกคน ต่างก็มีโอกาสเข้าถึงและเพลิดเพลินกับการท่องเที่ยวได้เท่าเทียมกัน ซึ่งมีความสำคัญอยู่ที่การสร้างประสบการณ์ที่ไม่เลือกปฏิบัติและอำนวยความสะดวกให้นักท่องเที่ยวทุกคนได้รับการปฏิบัติที่ดี โดยต้องคำนึงถึงการออกแบบการท่องเที่ยวที่เข้าถึงได้ การจัดทำมีบริการที่หลากหลายเพื่อตอบสนองความต้องการของทุกกลุ่ม และการสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยและเอื้ออำนวย นอกจากนี้ การสื่อสารและข้อมูลต่างๆ ต้องเข้าถึงได้และเข้าใจง่ายสำหรับทุกคน ซึ่งจะช่วยเสริมสร้างการยอมรับและความเข้าใจระหว่างวัฒนธรรมต่างๆ ด้วยการเปิดโอกาสให้ทุกคนได้สัมผัสและเรียนรู้เกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวต่างๆ อีกทั้งยังสามารถช่วยลดความเข้าใจผิดและเสริมสร้างความเคารพต่อกันระหว่างนักท่องเที่ยวและชุมชน จึงกล่าวได้ว่า การพัฒนาการท่องเที่ยวในรูปแบบที่รวมทุกคนเข้าด้วยกันไม่เพียงแต่เป็นการตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวที่หลากหลายเท่านั้น แต่ยังเป็นการสร้างประสบการณ์ที่ยั่งยืนและเป็นมิตรกับทุกคนที่เกี่ยวข้องในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว โดยแบ่งเป็น 3 หลักการ ได้แก่

1) การท่องเที่ยวแบบเข้าถึงได้ (Accessibility)

- ความสามารถในการเข้าถึงคือการทำให้ “ทุกคน” เข้าถึงสินค้าและบริการของการท่องเที่ยวได้โดยไม่ถูกจำกัด

- ครอบคลุมถึงบุคคลที่ต้องการความช่วยเหลือเป็นพิเศษ เช่น สตรีมีครรภ์ ผู้สูงอายุ ผู้เดินทางพร้อมเด็กเล็ก ผู้เดินทางที่มีกระเป๋าเดินทางใบใหญ่ บุคคลที่มีอาการบาดเจ็บแบบชั่วคราว นักท่องเที่ยววัยทำงานสายตาสั้น นักท่องเที่ยวที่นั่งรถเข็น นักท่องเที่ยวต่างชาติในเมืองไทยนักท่องเที่ยวชาวไทยในต่างประเทศ นักเดินทางที่ขาแพลง รวมถึงนักท่องเที่ยวที่ไม่ชอบทางเดินที่ลาดชันมาก เพื่อให้เข้าถึงสินค้าและบริการของการท่องเที่ยวได้สะดวกขึ้น

2) การมีส่วนร่วมอย่างเท่าเทียม (Equitable Participation)

- ความเท่าเทียมคือหลักการสำคัญของการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
- ต่างประเทศให้ความสำคัญและถือเป็นเรื่องหลักพื้นฐานของชีวิตประจำวัน
- เกี่ยวพันกับเป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืนขององค์การสหประชาชาติ SDGs ข้อ 10 ลดความเหลื่อมล้ำ หรือ ข้อ 16 สังคมสงบสุข ยุติธรรม ไม่แบ่งแยก

3) ความยั่งยืน(Sustainability)

- หัวใจหลักของความยั่งยืนต้องเริ่มจากการจัดการทรัพยากรที่มีอยู่ ทั้งธรรมชาติ วัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่นอย่างมีประสิทธิภาพ
- ยกระดับมาตรฐานการบริการ เพื่อให้นักท่องเที่ยวรู้สึกประทับใจ อยากใช้เวลาท่องเที่ยวในสถานที่นั้นนานขึ้นหรือกลับไปเที่ยวซ้ำอีก
- ภาครัฐและเอกชนควรร่วมมือกันจัดทำแผนพัฒนาการท่องเที่ยว

1.2 การมีส่วนร่วมของชุมชน

การที่ชุมชนท้องถิ่นมีบทบาทในการตัดสินใจและการจัดการกิจกรรมท่องเที่ยว สิ่งนี้มีความสำคัญ เพราะชุมชนมีความเข้าใจที่ดีที่สุดเกี่ยวกับทรัพยากรในพื้นที่ วัฒนธรรม และสิ่งที่คุณสามารถนำเสนอให้กับนักท่องเที่ยวได้ การมีส่วนร่วมของชุมชนช่วยให้พวกเขาสามารถสร้างการท่องเที่ยวที่สะท้อนถึงคุณค่าและความเป็นเอกลักษณ์ของพื้นที่นั้นๆ รวมไปถึงยังช่วยลดผลกระทบที่ไม่พึงประสงค์จากการท่องเที่ยว เช่น การคุกคามต่อวัฒนธรรมท้องถิ่นหรือการทำลายสิ่งแวดล้อม การที่ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการตัดสินใจและการจัดการท่องเที่ยวทำให้สามารถพัฒนาการท่องเที่ยวที่เป็นประโยชน์แก่ทุกฝ่าย และนอกจากจะสร้างรายได้ให้ชุมชนแล้ว ยังเป็นโอกาสในการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมและความรู้ นักท่องเที่ยวได้รับประสบการณ์ที่ลึกซึ้งและแท้จริงยิ่งขึ้น เมื่อได้สัมผัสกับวิถีชีวิต ศิลปะ และประเพณีของชุมชนท้องถิ่น สิ่งนี้ไม่เพียงแต่ช่วยให้นักท่องเที่ยวเข้าใจและเคารพในวัฒนธรรมที่พวกเขาเยี่ยมชม แต่ยังเป็นการสนับสนุนให้ชุมชนรักษาและพัฒนาวัฒนธรรมของตนเอง การมีส่วนร่วมของชุมชนในการท่องเที่ยวยังมีประโยชน์ในการสร้างความรู้สึกภาคภูมิใจในชุมชน เมื่อชุมชนได้มีส่วนร่วมในการพัฒนาและการจัดการท่องเที่ยว ชุมชนจะรู้สึกมีความรับผิดชอบและมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ของตน นอกจากนี้ ยังช่วยให้มั่นใจได้ว่าประโยชน์จากการท่องเที่ยวจะถูกกระจายไปยังชุมชนท้องถิ่น กล่าวคือ การมีส่วนร่วมของชุมชนในการท่องเที่ยวจึงเป็นส่วนสำคัญของการพัฒนาท่องเที่ยวที่ยั่งยืน การเปิดโอกาสให้ชุมชนมีบทบาทในการตัดสินใจและการจัดการท่องเที่ยวไม่เพียงแต่ช่วยให้พวกเขาได้รับประโยชน์ทางเศรษฐกิจ แต่ยังเป็นการรักษาวัฒนธรรมและทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่ชุมชนได้อีกด้วย

1.3 การเคารพต่อวัฒนธรรมท้องถิ่น

การเคารพต่อวัฒนธรรมท้องถิ่นหมายถึงการปฏิบัติตามกฎหมายและประเพณีของพื้นที่นั้นๆ เช่น การแต่งกายอย่างเหมาะสม การใช้ภาษาที่สุภาพ และการเลี่ยงการกระทำที่อาจถือเป็นการไม่เหมาะสมหรือไม่เคารพ ซึ่งการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว หรือวัฒนธรรมของสถานที่นั้นๆ ก่อน ก็เป็นวิธีที่ดีในการแสดงความเคารพ เนื่องจากมันแสดงถึงความสนใจและความพยายามที่จะเข้าใจชุมชนที่นักท่องเที่ยวไปเยือน และยังเป็นการสร้างความรู้สึกของความเป็นหนึ่งเดียวและความเข้าใจระหว่างวัฒนธรรม อีกทั้งยังช่วยในการรักษาและส่งเสริมวัฒนธรรมนั้นๆ นักท่องเที่ยวที่แสดงความเคารพและความสนใจในวัฒนธรรมท้องถิ่นมีโอกาสมากขึ้นที่จะเรียนรู้และมีประสบการณ์ที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น นอกจากนี้ การแสดงความเคารพต่อวัฒนธรรม

ท้องถิ่นยังช่วยเสริมสร้างความภาคภูมิใจในชุมชนนั้นๆ และช่วยให้คนในชุมชนมองเห็นคุณค่าในการรักษา ประเพณีและวัฒนธรรมในชุมชนอีกด้วย สรุปได้ว่าการเคารพต่อวัฒนธรรมท้องถิ่นไม่เพียงแต่เป็นเรื่องของการ ปฏิบัติตามกฎระเบียบหรือการหลีกเลี่ยงการกระทำที่ไม่เหมาะสมเท่านั้น แต่ยังเป็นการเปิดโอกาสให้เราได้ เรียนรู้และเติบโตจากการสัมผัสกับวิถีชีวิตและความคิดที่แตกต่างจากของเราเอง การเคารพวัฒนธรรมท้องถิ่น จึงเป็นก้าวสำคัญในการเดินทางอย่างมีความหมายและยั่งยืน

1.4 การยอมรับความแตกต่าง (Diversity equity and inclusion : DEI)

ในมุมมองด้านการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน การยอมรับความแตกต่างเป็นแนวทางที่สำคัญในการสร้าง ประสบการณ์การท่องเที่ยวที่เป็นมิตรและรับผิดชอบต่อทุกคน การนำหลักการนี้มาใช้ในอุตสาหกรรม การท่องเที่ยวไม่เพียงแต่ช่วยให้การท่องเที่ยวเป็นไปอย่างยั่งยืน แต่ยังสร้างความเข้าใจและเคารพต่อความหลากหลาย ของผู้คนที่มีความหลากหลายและวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน กล่าวคือ การยอมรับความแตกต่างในการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน หมายถึงการออกแบบประสบการณ์การท่องเที่ยวที่สามารถเข้าถึงได้และตอบสนองต่อความต้องการของ นักท่องเที่ยวทุกกลุ่ม และยังสร้างความตระหนักและความเข้าใจในการเคารพวัฒนธรรมและประเพณีของ ชุมชนท้องถิ่น รวมไปถึงการสร้างอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวที่สามารถลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม การยอมรับ ความแตกต่างในการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนเป็นการสร้างประสบการณ์ที่หลากหลายและเปิดกว้าง ซึ่งไม่เพียงแต่เป็น ประโยชน์ต่อนักท่องเที่ยวและชุมชนท้องถิ่นเท่านั้น แต่ยังเป็นการส่งเสริมความยั่งยืนของอุตสาหกรรม การท่องเที่ยวในระยะยาว การยอมรับและการรวมทุกคนเข้าด้วยกันในการท่องเที่ยวช่วยสร้างสังคมที่เข้าใจและ เคารพความแตกต่าง และสนับสนุนการพัฒนาที่ยั่งยืนทั้งในมิติของเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม

1.5 ความอ่อนไหวทางวัฒนธรรม (Cultural sensitivity)

เป็นความสามารถในการรู้เห็น เข้าใจ และเคารพความแตกต่างทางวัฒนธรรมในหมู่บุคคลจาก วัฒนธรรมต่างๆ มันเป็นส่วนสำคัญของการสื่อสารและการโต้ตอบที่มีประสิทธิภาพในสังคมที่หลากหลาย วัฒนธรรม ความอ่อนไหวทางวัฒนธรรมไม่เพียงแต่รวมถึงการรู้จักและเข้าใจวัฒนธรรมและประเพณีต่างๆ แต่ ยังรวมถึงการปฏิบัติตนอย่างเหมาะสมและมีความรู้เท่าทันในสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับความหลากหลายทาง วัฒนธรรม ซึ่งความอ่อนไหวทางวัฒนธรรมในมุมมองของการท่องเที่ยวนั้น จะเป็นในลักษณะการเข้าใจและ เคารพในความแตกต่างทางวัฒนธรรม ภาษา และอื่นๆ ที่นักท่องเที่ยวและชุมชนท้องถิ่นอาจมี การเป็น นักท่องเที่ยวที่มีความอ่อนไหวทางวัฒนธรรมหมายถึงการเรียนรู้และเคารพต่อประเพณีและนิสัยของชุมชนที่ เยี่ยมชม และการปฏิบัติตามมารยาทท้องถิ่นนั้นๆ อีกทั้งช่วยให้ลดความขัดแย้งและการเข้าใจผิดต่อทั้งตัว นักท่องเที่ยวและแหล่งท่องเที่ยว และเสริมสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างนักท่องเที่ยวและชุมชนอีกด้วย

1.6 ด้านสุขภาพและความปลอดภัย

ในเรื่องของสุขภาพและความปลอดภัยเป็นปัจจัยหลักในการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อในการสร้าง ประสบการณ์การท่องเที่ยวที่ยั่งยืนและปลอดภัย การให้ความสำคัญกับสุขภาพและความปลอดภัยไม่เพียงแต่ ช่วยปกป้องนักท่องเที่ยวจากอันตรายและความเสี่ยงต่างๆ แต่ยังเป็นการรับประกันว่าชุมชนท้องถิ่นและสิ่งแวดล้อม ไม่ได้รับผลกระทบที่เป็นอันตรายจากการท่องเที่ยว ในด้านการจัดการกับความปลอดภัยในการท่องเที่ยว ครอบคลุมถึงการมีมาตรการและนโยบายที่ชัดเจนเพื่อป้องกันอุบัติเหตุและการบาดเจ็บนี้ รวมถึงการให้ข้อมูลที่ ถูกต้องและเพียงพอเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว การให้คำแนะนำเกี่ยวกับการเดินทางอย่างปลอดภัย และการ จัดเตรียมอุปกรณ์ความปลอดภัยที่เหมาะสม ซึ่งการรวมเอาสุขภาพและความปลอดภัยเข้ากับหลักการของการ ท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อช่วยสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยและเอื้ออำนวยทั้งสำหรับนักท่องเที่ยวและชุมชน ท้องถิ่น นอกจากนี้ยังเป็นการส่งเสริมการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนและมีความรับผิดชอบต่อ ซึ่งไม่เพียงแต่รักษาสุขภาพ ของนักท่องเที่ยวและคนในชุมชนเท่านั้น แต่ยังช่วยรักษาสุขภาพของสิ่งแวดล้อมและชุมชนท้องถิ่นอีกด้วย

1.7 การท่องเที่ยวที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

การพัฒนาท่องเที่ยวในลักษณะนี้มุ่งหวังให้นักท่องเที่ยวได้มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ธรรมชาติ ด้วยการเลือกใช้บริการที่ยั่งยืน เช่น ที่พักที่ใช้พลังงานหมุนเวียน การเดินทางที่ลดการปล่อยคาร์บอน และการท่องเที่ยวที่ไม่รบกวนสิ่งแวดล้อม โดยการท่องเที่ยวที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมยังเน้นย้ำการใช้ทรัพยากรท้องถิ่นอย่างรับผิดชอบต่อ เช่น การใช้ผลิตภัณฑ์ที่ผลิตโดยชุมชนในท้องถิ่น ซึ่งช่วยลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมจากการขนส่งและส่งเสริมเศรษฐกิจในพื้นที่

การศึกษาและการตระหนักรู้เป็นส่วนสำคัญในการท่องเที่ยวที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ผู้ประกอบการและหน่วยงานท่องเที่ยวควรให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยวเกี่ยวกับวิธีการท่องเที่ยวที่รับผิดชอบต่อรวมทั้งการอนุรักษ์ทรัพยากรและการสนับสนุนวัฒนธรรมท้องถิ่น นักท่องเที่ยวที่ได้รับการศึกษาเหล่านี้จะเข้าใจความสำคัญของการปกป้องสิ่งแวดล้อมและจะเป็นส่วนหนึ่งของการเปลี่ยนแปลงในทิศทางที่ดี ซึ่งการท่องเที่ยวที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมยังรวมถึงการส่งเสริมความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อมในทุกขั้นตอนของการท่องเที่ยว ตั้งแต่การวางแผนการท่องเที่ยวไปจนถึงการกลับบ้าน การเน้นการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมไม่เพียงแต่ปกป้องทรัพยากรธรรมชาติและสร้างความสมดุลในระบบนิเวศ แต่ยังช่วยให้นักท่องเที่ยวได้สัมผัสกับประสบการณ์ที่แท้จริงและมีความหมายมากขึ้นในแต่ละสถานที่ท่องเที่ยว

การท่องเที่ยวที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมจึงไม่ใช่แค่การเดินทางที่ลดผลกระทบต่อธรรมชาติเท่านั้น แต่ยังรวมถึงการสร้างภาพลักษณ์ การศึกษา และการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมท้องถิ่น ด้วยการเดินทางอย่างมีความรับผิดชอบต่อและการเลือกใช้บริการที่ยั่งยืน นักท่องเที่ยวจะมีส่วนร่วมอย่างแท้จริงในการรักษาทรัพยากรธรรมชาติให้ยังคงสวยงามและอุดมสมบูรณ์ต่อไป

1.8 การท่องเที่ยวคาร์บอนต่ำ (Low Carbon Tourism)

คาร์บอนฟุตพริ้นท์ (Carbon footprint) คือ การวัดปริมาณของก๊าซเรือนกระจกที่ปล่อยจากกระบวนการผลิตในภาคอุตสาหกรรม การเกษตรและปศุสัตว์ การขนส่ง การท่องเที่ยวและบริการและกิจวัตรประจำวันของมนุษย์ ดังนั้น คาร์บอนฟุตพริ้นท์ คือผลกระทบที่สามารถตรวจสอบได้ว่าในปัจจุบันมนุษย์ทำลายโลกไปมากแค่ไหน โดยการคำนวณปริมาณการปล่อยคาร์บอนจากกิจกรรม ซึ่งถ้าผลของการคำนวณยังมีปริมาณคาร์บอนฟุตพริ้นท์มากเท่าไร ก็เท่ากับว่ามนุษย์ยังปล่อยก๊าซเรือนกระจกสู่ชั้นบรรยากาศมากขึ้นเท่านั้น และส่งผลให้เกิดภาวะโลกร้อนทวีความรุนแรงขึ้น

คาร์บอนฟุตพริ้นท์ คือผลจากการคำนวณของก๊าซเรือนกระจก 7 ชนิด ได้แก่ ก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ ก๊าซมีเทน ก๊าซไนตรัสออกไซด์ กลุ่มก๊าซไฮโดรฟลูออไรด์คาร์บอน กลุ่มก๊าซเปอร์ฟลูออไรด์คาร์บอน ก๊าซซัลเฟอร์เฮกซะฟลูออไรด์ และก๊าซไนโตรเจนไตรฟลูออไรด์ ซึ่งก๊าซเหล่านี้ทำให้เกิดสภาวะเรือนกระจก (Greenhouse Effect) ซึ่งเมื่อนำไปคำนวณหาปริมาณคาร์บอนที่ถูกปล่อยออกมา จำเป็นต้องแปลงทุกก๊าซเป็นหน่วยเดียวกันคือ "กิโลคาร์บอนเทียบเท่า" หรือ kgCo2eq

ประโยชน์ของการคำนวณคาร์บอนฟุตพริ้นท์ นอกจากจะทำให้ทราบปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกสู่ชั้นบรรยากาศโลกแล้ว ยังทำให้เกิดความตระหนักรู้ ถึงผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม และสร้างความร่วมมือในการแก้ปัญหาอย่างมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน รวมถึงสร้างประโยชน์ทั้งต่อบุคคล องค์กรและประเทศ ดังนี้

1) ประโยชน์ต่อบุคคล

- เกิดความตระหนักรู้และทราบถึงผลกระทบต่อโลก นำไปสู่การปรับเปลี่ยนพฤติกรรม
- สร้างจิตสำนึกการอนุรักษ์และให้ความสนใจประเด็นสิ่งแวดล้อมมากขึ้น

2) ประโยชน์ต่อองค์กร

- เพื่อแสดงเจตนารมณ์ความรับผิดชอบต่อสังคมสร้างจิตสำนึกด้านการอนุรักษ์
- ส่งเสริมให้องค์กรใช้เทคโนโลยีหรือปรับวิธีการดำเนินงานเพื่อลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก

3) ประโยชน์ต่อประเทศ

- มีการวางแผนเชิงนโยบายพัฒนาประเทศให้ยั่งยืนมากยิ่งขึ้น
- สร้างจุดเด่นหลากหลายในอุตสาหกรรม เพื่อสร้างความได้เปรียบทางการแข่งขัน
- ส่งเสริมให้ประเทศมีทรัพยากรทางธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์

การท่องเที่ยวที่กำหนดกิจกรรมท่องเที่ยวที่มีการลดการปล่อยก๊าซคาร์บอน โดยจุดเริ่มต้นของการท่องเที่ยวคาร์บอนต่ำ เกิดจากทั่วโลกหันมาให้ความสำคัญกับภาวะโลกร้อน และอุตสาหกรรมท่องเที่ยวก็เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดก๊าซคาร์บอนอันเป็นสาเหตุให้เกิดภาวะโลกร้อน หากจะพิจารณารอยเท้าคาร์บอนของการเดินทางท่องเที่ยว จะเห็นว่าแค่เราก้าวเท้าออกจากบ้านเพื่อไปท่องเที่ยวก็เกิดการปล่อยก๊าซคาร์บอนแล้ว ดังนั้น เมื่ออุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นตัวการที่ทำให้เกิดการปล่อยก๊าซคาร์บอน หน่วยงานต่างๆ จึงช่วยกันคิดว่า “เที่ยวอย่างไรจึงจะปล่อยก๊าซคาร์บอนให้น้อยที่สุด” จึงเกิดแนวคิดของการท่องเที่ยวคาร์บอนต่ำ หรือ Low Carbon Tourism เพื่อให้เป็นรูปแบบการท่องเที่ยวที่ลดการปล่อยก๊าซคาร์บอน และรบกวนสิ่งแวดล้อมน้อยที่สุด โดยทุกกิจกรรมการท่องเที่ยวจะต้องส่งเสริมให้นักท่องเที่ยวมีส่วนร่วมในการช่วยลดก๊าซคาร์บอน โดยให้นักท่องเที่ยวอยู่ในแหล่งท่องเที่ยวที่นั่นนานๆ ทำกิจกรรมท่องเที่ยวแบบลึกซึ้งกับคนพื้นถิ่น รวมถึงการทำกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เพื่อชดเชยการปล่อยก๊าซคาร์บอนด้วย ทั้งนี้ การท่องเที่ยวคาร์บอนต่ำสามารถเป็นการท่องเที่ยวแบบง่ายๆ ราคาประหยัด ไปจนถึงการท่องเที่ยวแบบหรูหราราคาแพง ตามความชอบหรือความต้องการของนักท่องเที่ยวได้เลย เพียงแต่กิจกรรมการท่องเที่ยวนั้นต้องให้ความสำคัญต่อการท่องเที่ยวที่รับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อม และการลดก๊าซคาร์บอน เช่น การท่องเที่ยวอย่างไม่เร่งรีบ การเลือกโรงแรมที่เป็นโรงแรมสีเขียว การรับประทานอาหารพื้นเมืองที่ปรุงจากวัตถุดิบในท้องถิ่น การทำกิจกรรมท่องเที่ยวด้านสิ่งแวดล้อม เช่น กิจกรรมปลูกป่า ปลูกปะการัง การเก็บขยะ เป็นต้น ซึ่งกิจกรรมการท่องเที่ยวคาร์บอนต่ำจะช่วยลดการปล่อยก๊าซคาร์บอนได้มากกว่าการท่องเที่ยวแบบทั่วไปที่เป็นการท่องเที่ยวแบบเร่งรีบ ฉาบฉวย

**LOW
CARBON**

การมีส่วนร่วมในกิจกรรมการท่องเที่ยวคาร์บอนต่ำ ทุกภาคส่วนทั้งภาครัฐ ผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยว และนักท่องเที่ยวจำเป็นต้องเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการการท่องเที่ยวคาร์บอนต่ำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งตัวนักท่องเที่ยวเองสามารถวางแผนการเดินทางได้เองและเลือกกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ลดการปล่อยก๊าซคาร์บอนได้ โดยเริ่มจากการวางแผนการเดินทางท่องเที่ยว การจัดกระเป๋าเดินทางให้มีน้ำหนักเบา การเลือกยานพาหนะ โรงแรม และร้านอาหาร ควรเลือกธุรกิจที่มีนโยบายด้านสิ่งแวดล้อม ซึ่งมั่นใจได้ว่าเงินที่เราจ่ายไปกับค่าบริการเหล่านี้ ส่วนหนึ่งย่อมนำไปใช้ประโยชน์ด้านการรักษาสิ่งแวดล้อมและการชดเชยการปล่อยก๊าซคาร์บอนของธุรกิจ และการทำกิจกรรมท่องเที่ยวและกิจกรรมต่างๆ ระหว่างเดินทางท่องเที่ยว ควรให้ความสำคัญกับสิ่งแวดล้อม

ประโยชน์ของการท่องเที่ยวแบบคาร์บอนต่ำ การท่องเที่ยวคาร์บอนต่ำก่อให้เกิดประโยชน์อย่างยั่งยืนทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม-วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม โดยประโยชน์ด้านเศรษฐกิจ การท่องเที่ยวแบบคาร์บอนต่ำเป็นการสนับสนุนให้นักท่องเที่ยวทำกิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยวที่นานๆ เพื่อลดการเดินทางขณะท่องเที่ยว ทำให้นักท่องเที่ยวได้ใช้จ่ายในแหล่งท่องเที่ยวมากขึ้น เกิดการกระจายรายได้ให้แก่คนในท้องถิ่น ประโยชน์ด้านสังคม-วัฒนธรรม การที่นักท่องเที่ยวได้ทำกิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยว จะทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ประสบการณ์ต่างๆ ระหว่างนักท่องเที่ยว และนักท่องเที่ยวกับคนท้องถิ่น ซึ่งจะทำให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ประโยชน์ในด้านสิ่งแวดล้อม โดยกิจกรรมการท่องเที่ยวแบบคาร์บอนต่ำ เช่น การปั่นจักรยานเที่ยว การทำกิจกรรมท่องเที่ยวเพื่อสิ่งแวดล้อม ล้วนเป็นกิจกรรมที่ช่วยลดการปล่อยก๊าซคาร์บอน ซึ่งเป็นผลดีต่อสิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยว

สรุปได้ว่า หัวใจสำคัญของการท่องเที่ยวคาร์บอนต่ำคือ “เที่ยวอย่างไรจึงจะปล่อยก๊าซคาร์บอนให้น้อยที่สุด” ซึ่งนักท่องเที่ยวสามารถวางแผนกิจกรรมการท่องเที่ยว และเลือกสินค้าและบริการทางการท่องเที่ยวได้ตามความต้องการ อีกทั้งยังได้รับความสะดวกสบายและเพลิดเพลินจากการท่องเที่ยวได้ เพียงแต่ต้องพึงระลึกไว้เสมอว่าทุกกิจกรรมต้องใส่ใจต่อสิ่งแวดล้อม และเลือกกิจกรรมท่องเที่ยวที่ปล่อยก๊าซคาร์บอนให้น้อยที่สุด และที่สำคัญคือ การท่องเที่ยว คือ การออกไปเที่ยว ไม่ใช่การเปลี่ยนที่นอน การที่ไปเที่ยวแล้วอยู่แต่ในที่พัก นอกจากจะทำให้เกิดการใช้พลังงานอย่างสิ้นเปลืองแล้ว ยังทำให้นักท่องเที่ยวไม่ได้รับประสบการณ์ทางการท่องเที่ยว ดังนั้น เมื่อไปเที่ยว ก็ต้องออกไปเที่ยวจริงๆ และต้องใส่ใจในสิ่งแวดล้อมรอบข้าง ทั้งสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ วิถีชีวิตของคนท้องถิ่น ผู้คนใหม่ๆ สิ่งเหล่านี้จะทำให้เราได้ประสบการณ์ที่แปลกใหม่จากการท่องเที่ยว ในขณะที่เดียวกันก็ทำให้เกิดการใส่ใจต่อสิ่งแวดล้อมด้วย

แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาขององค์กรอย่างยั่งยืน (Environmental Social and Corporate Governance : ESG)

ESG คือ แนวคิดการดำเนินธุรกิจที่มุ่งเน้นความยั่งยืน โดยไม่หวังผลกำไรเพียงอย่างเดียว (Investment Style) แต่คำนึงถึง 3 ปัจจัยหลัก คือ ด้านสิ่งแวดล้อม สังคม และธรรมาภิบาล (Environment, Social, Governance : ESG) ซึ่งปัจจุบัน ESG ได้รับความนิยมนักลงทุนทั่วโลก เนื่องจากเป็นแนวคิดที่นักลงทุนใช้ประกอบการพิจารณาการลงทุน โดยจะให้ความสำคัญกับการทำธุรกิจ ที่คำนึงถึงความรับผิดชอบต่อ 3 ด้าน ที่ใช้เป็นตัวชี้วัด ได้แก่

1. Environment (สิ่งแวดล้อม) ชี้วัดความรับผิดชอบต่อบริษัทที่มีต่อสิ่งแวดล้อม อาทิ การปล่อยก๊าซเรือนกระจก (Greenhouse Gas), การสร้างของเสีย, การปล่อยมลพิษ
2. Social (สังคม) ใช้วัดบริษัทมีการจัดการความสัมพันธ์กับ พนักงาน ลูกค้า หรือผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (Stakeholders) ชุมชนท้องถิ่น และผู้ทำงานใน Value Chain ทั้งหมดอย่างไร อาทิ สุขภาพ ความเป็นอยู่ที่ดีของแรงงาน, ค่าตอบแทนที่เป็นธรรม
3. Governance (ธรรมาภิบาล) ชี้วัดว่าบริษัทมีการจัดการกำกับดูแลอย่างไร เพื่อให้การบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพโปร่งใส ตรวจสอบได้

แนวคิด ESG นี้จะช่วยสร้างความน่าเชื่อถือแก่ธุรกิจ ที่สะท้อนความรับผิดชอบต่อธุรกิจที่มีต่อผู้มีส่วนได้เสีย และการนำเสนอผลการดำเนินงานในการพัฒนาธุรกิจให้เติบโตอย่างยั่งยืน

ปัจจุบัน ‘ความยั่งยืน’ กำลังกลายเป็นบริบทสำคัญของโลกใบนี้ หลายๆ องค์กรธุรกิจเริ่มเห็นความสำคัญของ SDGs และ ESG เพิ่มมากขึ้น โดย ESG คือความต้องการของนักลงทุนที่ต้องการเลือกลงทุนกับธุรกิจที่คำนึงถึงการสร้างผลดีต่อสิ่งแวดล้อม (Environmental) สร้างผลดีต่อสังคม (Social) และบริหารด้วยหลักธรรมาภิบาล (Governance) ขณะที่ SDGs คือ เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals) ที่มีทั้งหมด 17 เป้าหมาย

2. การสร้างประสบการณ์คุณค่าความรับผิดชอบต่อให้นักท่องเที่ยวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน (Valuable and Responsible Experience to Promote Responsible Tourism towards Sustainable Tourism)

ความสำคัญของประสบการณ์คุณค่าและความรับผิดชอบต่อการท่องเที่ยวเป็นประเด็นสำคัญที่มีผลต่อการพัฒนาภาคการท่องเที่ยวในรูปแบบที่ยั่งยืนและเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ในปัจจุบัน การท่องเที่ยวไม่ได้เป็นเพียงการเดินทางไปยังสถานที่ต่างๆ เท่านั้น แต่ยังเป็นการสร้างประสบการณ์ที่มีความหมายและส่งผลกระทบต่อทั้งผู้ท่องเที่ยวและชุมชนที่รับผู้ท่องเที่ยว สิ่งเหล่านี้มักจะมาพร้อมกับการเรียนรู้และการมีส่วนร่วมอย่างแท้จริงกับวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมของท้องถิ่น นักท่องเที่ยวที่เข้าใจและเคารพในคุณค่านี้มักจะมีพฤติกรรมที่รับผิดชอบต่อมากขึ้น เช่น การไม่สนับสนุนการท่องเที่ยวที่ทำร้ายสิ่งแวดล้อม การส่งเสริมประสบการณ์ที่มีคุณค่าและความรับผิดชอบต่อในการท่องเที่ยวจึงช่วยให้ทั้งผู้ท่องเที่ยวและชุมชนที่เขาเยี่ยมชมได้รับประโยชน์อย่างแท้จริง นอกจากนี้ การสร้างความตระหนักรู้และส่งเสริมความรับผิดชอบต่อในหมู่นักท่องเที่ยวยังเป็นกลยุทธ์สำคัญในการปกป้องและรักษาทรัพยากรทางธรรมชาติและวัฒนธรรมท้องถิ่น การท่องเที่ยวที่ยั่งยืนไม่เพียงแต่ช่วยรักษาความสมดุลของสิ่งแวดล้อมและเพิ่มคุณภาพชีวิตของชุมชนท้องถิ่นเท่านั้น แต่ยังช่วยสร้างภาพลักษณ์ที่ดีและยาวนานให้กับปลายทางท่องเที่ยว ซึ่งส่งผลดีต่อการพัฒนาภาคการท่องเที่ยวในระยะยาว ดังนั้น การสร้างและส่งเสริมประสบการณ์ท่องเที่ยวที่มีคุณค่าและความรับผิดชอบต่อจึงเป็นส่วนสำคัญในการสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับอุตสาหกรรมท่องเที่ยว และสร้างประโยชน์ที่ยั่งยืน ในประเด็นการสร้างประสบการณ์คุณค่าความรับผิดชอบต่อให้นักท่องเที่ยวเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน นั้น จึงได้มีการบูรณาการกิจกรรมการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อและยั่งยืน ผ่านการคำนวณคาร์บอนฟุตพริ้นท์สู่การท่องเที่ยว คาร์บอนสุทธิเป็นศูนย์ และยกตัวอย่างแนวทางการออกแบบและพัฒนาธุรกิจท่องเที่ยวที่ปล่อยคาร์บอนสุทธิเป็นศูนย์ เพื่อสร้างประสบการณ์คุณค่าความรับผิดชอบต่อให้นักท่องเที่ยว เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อสู่การท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

การบูรณาการกิจกรรมการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อและยั่งยืน ผ่านการคำนวณคาร์บอนฟุตพริ้นท์สู่การท่องเที่ยวคาร์บอนสุทธิเป็นศูนย์

การท่องเที่ยวที่ปล่อยคาร์บอนสุทธิเป็นศูนย์

อุตสาหกรรมท่องเที่ยวมีส่วนสำคัญที่ทำให้เกิดก๊าซเรือนกระจก ว่าทางตรงหรือทางอ้อม ซึ่งในแต่ละปี ปริมาณก๊าซเรือนกระจกจากอุตสาหกรรมท่องเที่ยวสร้างผลกระทบต่อโลกอย่างมาก ทางออกของปัญหา คือ ส่งเสริมการท่องเที่ยวที่ปล่อยคาร์บอนสุทธิเป็นศูนย์ หรือ Carbon Neutral Tourism กล่าวคือเป็นการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกจากกิจกรรมท่องเที่ยว เพื่อไม่ให้เกิดผลกระทบต่อโลกหรือเกิดผลกระทบต่อโลกน้อยที่สุด

ประโยชน์ของการท่องเที่ยวที่ปล่อยคาร์บอนสุทธิเป็นศูนย์

1. มีส่วนบรรเทาก๊าซเรือนกระจกในชั้นบรรยากาศ
2. สร้างการรับรู้และตระหนักถึงผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม
3. เพิ่มมูลค่าและความน่าสนใจให้กับสินค้าและบริการด้านการท่องเที่ยว
4. กระตุ้นเศรษฐกิจการท่องเที่ยวและสร้างภาพลักษณ์ที่ดีต่อประเทศ
5. สร้างโอกาสและการต่อยอดให้กับผู้ประกอบการและชุมชน
6. ได้เจอนักท่องเที่ยวกลุ่มคุณภาพที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

คาร์บอนเครดิต (Carbon Credit)

แนวโน้มการปล่อยก๊าซเรือนกระจกจากภาคอุตสาหกรรมต่าง ๆ มีปริมาณสูงขึ้นทุกปี เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและโลก เพื่อจำกัดปริมาณคาร์บอนจึงเกิดข้อตกลงร่วมกันของทุกประเทศทั่วโลกในพิธีสารเกียวโต ปี ค.ศ. 2007 ภายใต้อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (United Nations Framework Convention on Climate Change : UNFCCC) โดยในข้อตกลงได้กำหนดเป้าหมายในการปล่อยก๊าซเรือนกระจกของประเทศตนเอง ซึ่งหากประเทศใดสามารถลดหรือปล่อยได้น้อยกว่าที่กำหนดจะได้รับ คาร์บอนเครดิต

คาร์บอนเครดิต (Carbon Credit) คือ สิทธิที่เกิดจากการลดปริมาณก๊าซเรือนกระจกสู่ชั้นบรรยากาศโลก อันเนื่องมาจากบุคคลหรือองค์กรได้ดำเนินงานหรือโครงการที่มีเป้าหมายเพื่อลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกซึ่งเป็นการเพิ่มศักยภาพการผลิตในการหันมาเน้นพลังงานสีเขียวหรือพลังงานสะอาดมากขึ้น โดยบุคคลหรือองค์กรนั้นจะได้รับคาร์บอนเครดิตที่สามารถทำการซื้อ - ขายเครดิตในการปล่อยก๊าซคาร์บอนกับองค์กรที่มีค่าการปล่อยก๊าซคาร์บอนเกินมาตรฐาน เพื่อนำไปชดเชยให้ค่าการปล่อยให้สมดุลกับเครดิตที่มี และนำไปสู่การเป็น Net Zero หรือ มีค่าการปล่อยคาร์บอนสุทธิเป็นศูนย์

ในปัจจุบันผู้ประกอบการสามารถซื้อคาร์บอนเครดิตผ่านตลาดคาร์บอนที่เปิดโอกาสให้บุคคลหรือองค์กรที่สนใจลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกและมีสิทธิ์ถือครองคาร์บอนเครดิตได้แล้ว

คำนวณคาร์บอนฟุตพริ้นท์

การคำนวณหาค่าการปล่อยคาร์บอน หรือคาร์บอนฟุตพริ้นท์ จำเป็นต้องใช้ข้อมูลกิจกรรมที่เกิดขึ้นจริงจากกิจกรรมท่องเที่ยวเพื่อนำมาคำนวณตามหลักการ ดังนี้

CO₂
(Carbon Emission) = **Activity Data** × **Emission Factor**

ปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจก = ข้อมูลกิจกรรม × ค่าสัมประสิทธิ์การปล่อยก๊าซเรือนกระจก

ค่าการปล่อยคาร์บอน (CO ₂ Emission)	ข้อมูลกิจกรรม (Activity Data)	ค่าสัมประสิทธิ์การปล่อยก๊าซเรือนกระจก (Emission Factor)
<p>ปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจก มีหน่วยเป็น กิโลกรัม (kg) หรือ ตัน (tons) แล้วตามด้วย “คาร์บอนไดออกไซด์เทียบเท่า” (CO₂eq) = kgCO₂eq</p> 	<p>เป็นข้อมูลปริมาณการใช้ทรัพยากรและพลังงานจริง ในกิจกรรม</p> <p>เช่น ใช้รถกระเช้าเดินทางจากจุดต้อนรับไปยังจุดลงเรือ ระยะทาง 6 กิโลเมตร (ไป-กลับ) ใช้เวลา 10 นาที</p> 	<p>เป็นค่าคงที่ของการปล่อยคาร์บอนต่อหนึ่งหน่วยกิจกรรม/ผลิตภัณฑ์</p> <p>ชื่อ: ไฟฟ้า (Electricity, grid mix) รายละเอียด: ไฟฟ้าแบบ grid mix ปี 2016-2018; LCIA methods IPCC 2013 GWP 100a V1.03 หน่วย: kWh ค่าสัมประสิทธิ์ (kgCO₂eq/หน่วย): 0.5986 แหล่งข้อมูลอ้างอิง: Thai National LCI Database, TIIS-MTEC-NSTDA (with TGO electricity 2016-2018) วันที่อัปเดต: Update_24Dec2019 อ้างอิงข้อมูลจาก: องค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจก (องค์การมหาชน) (อบก.)</p>

รูปภาพที่ 10 หลักการคำนวณคาร์บอนฟุตพริ้นท์

หลักการการคำนวณข้างต้น สามารถอ้างอิงข้อมูลค่าสัมประสิทธิ์การปล่อยก๊าซเรือนกระจกขององค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจก (องค์การมหาชน) (อบก.) โดยสามารถคำนวณได้ในลักษณะบุคคลหรือองค์กรก็ได้ แต่ในด้านการท่องเที่ยวยังไม่มีเครื่องมือที่สามารถคำนวณค่าคาร์บอนจากกิจกรรมเหล่านั้นได้ จึงจำเป็นต้องดำเนินการภายใต้องค์กรหรือหน่วยงานที่ได้รับการรับรองจากองค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจก (องค์การมหาชน) (อบก.) เท่านั้น

สำหรับชุมชนหรือธุรกิจท่องเที่ยวที่สนใจสามารถติดต่อ สมาคมไทยท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์และผจญภัย (TEATA) ในการคำนวณการปล่อยคาร์บอนจากกิจกรรมท่องเที่ยวซึ่งทางสมาคมฯ สามารถให้คำปรึกษาและอบรมให้ความรู้เรื่องคาร์บอนฟุตพริ้นท์ รวมถึงการชดเชยคาร์บอนด้วย

การชดเชยคาร์บอนสุทธิเป็นศูนย์

เพื่อก้าวสู่การเป็นการท่องเที่ยวที่ปล่อยคาร์บอนสุทธิเป็นศูนย์ หลังจากที่อยู่ค่าการปล่อยก๊าซเรือนกระจกแล้ว ชุมชนหรือธุรกิจท่องเที่ยวสามารถชดเชยการปล่อยคาร์บอน (Carbon Offsetting) ด้วยการซื้อคาร์บอนเครดิตได้จากหน่วยงานที่ดำเนินโครงการลดก๊าซเรือนกระจกหรือได้รับรองจาก องค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจก (องค์การมหาชน) (อบก.) แล้วหรือทางเว็บไซต์ carbonmarket.tgo.or.th

ตัวอย่างแนวทางการออกแบบและพัฒนาธุรกิจท่องเที่ยวที่ปล่อยคาร์บอนสุทธิเป็นศูนย์

แนวทาง LOW CARBON สู่การพัฒนาธุรกิจท่องเที่ยวที่ปล่อยคาร์บอนสุทธิเป็นศูนย์

LOW CARBON เป็นแนวทางสำคัญที่จะช่วยพัฒนาการท่องเที่ยวปล่อยคาร์บอนสุทธิเป็นศูนย์ ซึ่งจะช่วยให้ลดโอกาส และเพิ่มมูลค่าสินค้าและบริการด้านการท่องเที่ยวให้เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมมากขึ้น มีหลักการ ดังนี้

L = Location : กำหนดสถานที่เพื่อพัฒนาเส้นทางท่องเที่ยว

O = Objective : ตั้งเป้าหมายเพื่อปรับเปลี่ยนกิจกรรมลดการปล่อยคาร์บอน

W = What is Carbon Footprint : ทำความรู้จักและเข้าใจเรื่องคาร์บอนฟุตพริ้นท์

C = Collect Data : เก็บข้อมูลกิจกรรมและปัจจัยในการคำนวณหาปริมาณคาร์บอนฟุตพริ้นท์

A = Approach : คำนวณหาปริมาณการปล่อยคาร์บอนตามหลักการและขอบเขตสากล

R = Reduce : ลดการปล่อยคาร์บอนหรือลดใช้พลังงานในกิจกรรมท่องเที่ยว

B = Balance : สร้างความสมดุลของการปล่อยคาร์บอน

O = Offset : ชดเชยคาร์บอนส่วนเกินจากกิจกรรมท่องเที่ยวที่ไม่สามารถลดได้

N = Neutrality : สร้างคุณค่าให้กับการท่องเที่ยวที่ปล่อยคาร์บอนสุทธิเป็นศูนย์

กระบวนการพัฒนาเส้นทางท่องเที่ยวที่เป็นมิตรกับโลก

การพัฒนาธุรกิจสู่การเป็นธุรกิจท่องเที่ยวที่ปล่อยคาร์บอนสุทธิเป็นศูนย์ จำเป็นต้องดำเนินการตามกระบวนการพัฒนา โดยเริ่มจากการประเมินศักยภาพของธุรกิจ ก่อนออกแบบหรือปรับเปลี่ยนรูปแบบกิจกรรมการท่องเที่ยวให้เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมมากขึ้น โดยการใช้หลักการ การท่องเที่ยวคาร์บอนต่ำ (Low Carbon Tourism) คือ ลดการใช้พลังงานและใช้วัสดุอุปกรณ์จากธรรมชาติมากขึ้น หลังจากนั้นจึงมีการคำนวณปริมาณการปล่อยคาร์บอน และ "ชดเชย" (Carbon Offsetting) ด้วยคาร์บอนเครดิต เพื่อให้ค่าการปล่อยคาร์บอนสุทธิเป็นศูนย์ และสร้างความสมดุลแก่ธรรมชาติตาม 5 กระบวนการ ต่อไปนี้

1) ประเมินศักยภาพก่อนการพัฒนา ก่อนจะเริ่มต้นพัฒนาเป็นธุรกิจท่องเที่ยวที่ปล่อยคาร์บอนสุทธิเป็นศูนย์ ชุมชนหรือธุรกิจท่องเที่ยว จำเป็นต้องประเมินตามเกณฑ์การประเมินศักยภาพเพื่อการพัฒนาชุมชนหรือธุรกิจท่องเที่ยวที่ปล่อยคาร์บอนสุทธิเป็นศูนย์ โดยอ้างอิงจากกรอบความคิดการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนโลก (Global Sustainable Tourism Criteria: GSTC) และหลักเกณฑ์การพัฒนาการท่องเที่ยวโดยชุมชน (Community – Based Tourism) โดยมีทั้งหมด 50 ตัวชี้วัดครอบคลุม 7 ด้านการพัฒนาอย่างยั่งยืน ทั้งนี้เพื่อมุ่งให้ธุรกิจและชุมชนท่องเที่ยวมีการบริหารจัดการท่องเที่ยว อย่างมีประสิทธิภาพและลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมไปพร้อมกัน

ประเมินศักยภาพ 7 ด้าน ก่อนการพัฒนาธุรกิจท่องเที่ยวที่ปล่อยคาร์บอนสุทธิเป็นศูนย์ (ตามแบบประเมินศักยภาพแบบประเมินศักยภาพความพร้อมเพื่อการพัฒนาเป็นธุรกิจท่องเที่ยวที่ปล่อยคาร์บอนเป็นศูนย์ ของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย)

- การบริหารจัดการอย่างยั่งยืน
- การทำงานร่วมกับพันธมิตรด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
- การส่งเสริมการตลาดเพื่อสนับสนุนความยั่งยืน
- การบริหารจัดการเศรษฐกิจและการกระจายผลประโยชน์สู่สังคม/ชุมชน
- การอนุรักษ์และส่งเสริมมรดกทางวัฒนธรรมในแหล่งท่องเที่ยว
- การบริหารจัดการทรัพยากรทางธรรมชาติอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน
- การบริการและความปลอดภัยในแหล่งท่องเที่ยว

2. ออกแบบและพัฒนากิจกรรมให้คาร์บอนต่ำ

เพื่อก้าวเข้าสู่เส้นทางท่องเที่ยวที่ปล่อยคาร์บอนสุทธิเป็นศูนย์ ชุมชนหรือธุรกิจท่องเที่ยว ต้องคำนึงถึงปัจจัยหรือกิจกรรมที่ก่อให้เกิดก๊าซเรือนกระจกมากขึ้น โดยเน้นการปรับเปลี่ยนหรือพัฒนา กิจกรรมในชุมชนหรือแหล่งท่องเที่ยวให้เกิดการปล่อยคาร์บอนน้อยที่สุด โดยอยู่บนฐานของการใช้ทรัพยากรอย่างรู้คุณค่า สร้างประโยชน์สูงสุด แต่ต้องไม่ลืมเรื่องความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวด้วย

รูปภาพที่ 11 ตัวอย่างแนวทางการออกแบบและพัฒนากิจกรรมให้คาร์บอนต่ำ

3) เก็บข้อมูลกิจกรรม เพื่อนำไปคำนวณ

หลังจากที่ดำเนินการพัฒนากิจกรรมตามแนวทางการปรับ-ลดแล้ว ชุมชนหรือธุรกิจต้องมีการจัดเก็บข้อมูลเชิงปริมาณ หรือ ข้อมูลกิจกรรม (Activity Data) เพื่อนำไปใช้ในการคำนวณหาค่าการปล่อยคาร์บอน โดยจะเก็บจากหน่วยของพลังงาน เชื้อเพลิงหรือปริมาณวัสดุสิ้นเปลืองที่เกิดขึ้นจริงในกิจกรรมท่องเที่ยว ดังนี้

- ค่าพลังงานไฟฟ้า หน่วยเป็น กิโลวัตต์ต่อชั่วโมง (Kilowatthour : kWh)
- ระยะทางในการเดินทางโดยเครื่องบิน หน่วยเป็น กิโลเมตร (Kilometer : Km)
- การใช้น้ำสำหรับการอุปโภค-บริโภคหน่วยเป็น ลิตร (Liter : L)
- การใช้พลาสติก โฟม กระดาษ วัสดุ หรือภาชนะอื่น ๆ ที่ ไม่สามารถย่อยสลายได้ หน่วยเป็น ชิ้น (Piece)
- น้ำหนักของขยะและเศษอาหาร หน่วยเป็น กิโลกรัม (Kilogram : Kg) หรือ ตัน (tons)
- ปริมาณการใช้น้ำมันเชื้อเพลิงของยานพาหนะ (ระบุประเภทยานพาหนะ) หน่วยเป็น ลิตร (Liter : L)
- ระยะทางในการขนส่งวัตถุดิบประกอบอาหารและการขนส่งอื่น ๆ (ระบุประเภทยานพาหนะ)

หน่วยเป็น กิโลเมตร (Kilometer : Km)

4) คำนวณหาคาร์บอนฟุตพริ้นท์

$$\begin{array}{l}
 \text{CO}_2 \\
 \text{(Carbon Emission)} \\
 \text{ปริมาณการ} \\
 \text{ปล่อยก๊าซเรือนกระจก}
 \end{array}
 =
 \begin{array}{l}
 \text{Activity Data} \\
 \text{ข้อมูลกิจกรรม}
 \end{array}
 \times
 \begin{array}{l}
 \text{Emission Factor} \\
 \text{ค่าสัมประสิทธิ์การปล่อย} \\
 \text{ก๊าซเรือนกระจก}
 \end{array}$$

5) ขดเชยคาร์บอนสุทธิเป็นศูนย์ โดยมีขั้นตอนและวิธีการขดเชยคาร์บอนให้เป็นศูนย์ ดังนี้

ขั้นตอนการซื้อคาร์บอนเครดิต

ขั้นตอนที่ 1

- ชุมชนหรือผู้ประกอบการขอรายชื่อและข้อมูลติดต่อผู้ขายคาร์บอนเครดิตจากองค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจก (องค์การมหาชน) (อบก.)

- องค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจก (องค์การมหาชน) (อบก.) ส่งรายชื่อและข้อมูลติดต่อผู้ขายคาร์บอนเครดิตให้ชุมชนหรือผู้ประกอบการ

ขั้นตอนที่ 2

- ชุมชนหรือผู้ประกอบการติดต่อซื้อคาร์บอนเครดิตจากผู้ขาย (โดยแจ้งจำนวนคาร์บอนเครดิตตามที่ต้องการขดเชยและชำระเงินแก่ผู้ขาย)

- ผู้ขายส่งมอบคาร์บอนเครดิตให้แก่ชุมชนหรือผู้ประกอบการในรูปแบบหมายเลข รหัสคาร์บอนเครดิต (Serial number)

ขั้นตอนวิธีการขดเชยคาร์บอนให้เป็นศูนย์

- จัดกิจกรรมท่องเที่ยวที่ปล่อยคาร์บอนต่ำ
- คำนวณค่าการปล่อยคาร์บอนจากกิจกรรมท่องเที่ยวที่จัดขึ้น
- ซื้อคาร์บอนเครดิตมาขดเชยค่าการปล่อยคาร์บอนที่เกิดขึ้นจริงจากกิจกรรมท่องเที่ยว
- บันทึกรายงานการขดเชยคาร์บอนเครดิตในแต่ละครั้ง

3. มาตรฐานของการบริการด้านการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบและยั่งยืน (Responsible and Sustainable Tourism Service Standard)

มาตรฐานของการบริการด้านการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบและยั่งยืนได้มีการนำมาตรฐานที่เกี่ยวข้องที่ครอบคลุมต่อการบริการด้านการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบและยั่งยืน ซึ่งมาตรฐานที่นำมาใช้อ้างอิงนั้นประกอบไปด้วย หลักเกณฑ์ด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนสำหรับแหล่งท่องเที่ยว (Global Sustainable Tourism Criteria for Destination: GSTC-D) แนวคิดโรงแรมที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม (Green Hotel) ที่มาตรฐานโรงแรมสีเขียวของอาเซียน (ASEAN Green Hotel Standards) มาตรฐานใบไม้เขียว (Green Leaf) มาตรฐาน Green Globe มาตรฐานเมืองท่องเที่ยวสะอาด (ASEAN Clean Tourist City Standard) มาตรฐานการท่องเที่ยวไทยของกรมการท่องเที่ยว

3.1 เกณฑ์มาตรฐานสภาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนระดับโลก (GSTC)

เกณฑ์	ตัวชี้วัด	SDGs
ด้าน A การจัดการความยั่งยืน		
A(a) กรอบและโครงสร้างการจัดการ		
A1 ความรับผิดชอบต่อด้านการจัดการแหล่งท่องเที่ยว <ul style="list-style-type: none"> แหล่งท่องเที่ยวมีหน่วยงาน ส่วนงาน กลุ่มหรือคณะกรรมการ ที่มีประสิทธิภาพเพียงพอที่จะรับผิดชอบเป็นผู้ประสานงานเพื่อสร้างการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนโดยการมีส่วนร่วมของ ภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน กลุ่มบุคคลนี้จะต้องมีการกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบ การกำกับดูแล และสามารถในการลงมือปฏิบัติงาน เพื่อจัดการประเด็นด้านสังคม เศรษฐกิจ วัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อม ในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวกลุ่มบุคคลนี้จะต้องได้รับงบประมาณที่เพียงพอ และมีความสามารถในการทำงานกับหน่วยงานหลากหลายรูปแบบได้ กลุ่มบุคคลนี้จะต้องมีบุคลากรที่เพียงพอในการทำงาน (รวมถึงจะต้องมีผู้มีส่วนได้เสียในด้าน ความยั่งยืนด้วย) และปฏิบัติงานตามหลักการ ความยั่งยืน และความโปร่งใส 	a. เอกสารหลักฐานการจัดตั้งหรือโครงสร้างของคณะบุคคลที่ได้รับมอบหมายและอำนาจหน้าที่ของคณะบุคคลนั้น b. แผนการเงินและงบประมาณที่สามารถนำมาใช้ได้ทั้งในปัจจุบันและอนาคต c. หลักฐานที่แสดงถึงการมีความเชื่อมโยงและมีส่วนร่วมกับหน่วยงานอื่น ๆ d. รายชื่อพนักงานประจำและพนักงานชั่วคราวพร้อมระบุประสบการณ์ที่เกี่ยวข้อง e. แนวทางและกระบวนการจัดการที่แสดงถึงความตระหนักรู้และปฏิบัติตามหลักการความยั่งยืนและโปร่งใสในการทำงานและการกระทำสัญญาใด ๆ	
A2 ยุทธศาสตร์การจัดการแหล่งท่องเที่ยวและแผนปฏิบัติการ <ul style="list-style-type: none"> แหล่งท่องเที่ยวจะต้องมีการจัดทำและใช้แผนยุทธศาสตร์การจัดการแหล่งท่องเที่ยวระยะยาว และมีแผนปฏิบัติการที่เหมาะสม โดยการจัดทำแผนยุทธศาสตร์และแผนปฏิบัติการจะต้องดำเนินการผ่านการมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้เสียและอยู่บนหลักการของความยั่งยืน รวมถึงจะต้องเปิดเผยให้สาธารณะชนรับทราบ 	a. มีการเผยแพร่เอกสารแผนยุทธศาสตร์และ แผนปฏิบัติการของแหล่งท่องเที่ยวฉบับที่ใช้นี้ ปัจจุบัน b. แผนยุทธศาสตร์/แผนการทำงานสามารถเข้าถึงได้ง่าย และสามารถค้นหาแบบ on-line ได้ c. มีหลักฐานของการหารือหรือการประชุมร่วมกับผู้มีส่วนได้เสียในการออกแบบแผนงาน d. แผนยุทธศาสตร์และแผนปฏิบัติการมีการกล่าวถึงหลักการความยั่งยืนและการ	

เกณฑ์	ตัวชี้วัด	SDGs
<ul style="list-style-type: none"> • แผนยุทธศาสตร์จะต้องมีการระบุและการประเมินสินทรัพย์ด้านการท่องเที่ยวและพิจารณาถึงประเด็นและความเสี่ยงด้านสังคม เศรษฐกิจ วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม • แผนยุทธศาสตร์จะต้องเกี่ยวข้องและมีอิทธิพลต่อนโยบายและการทำงานในการพัฒนาความยั่งยืนของแหล่งท่องเที่ยวในภาพกว้างด้วย 	<p>ประเมิน สินทรัพย์ ประเด็นและความเสี่ยงด้านการท่องเที่ยว</p> <p>e. ระบุถึงความเกี่ยวข้องระหว่างแผนยุทธศาสตร์และแผนปฏิบัติการกับนโยบาย การพัฒนาความยั่งยืนในภาพกว้าง (รวมถึงการบรรลุSDGs)</p>	
<p>A3 การติดตามและการรายงาน</p> <ul style="list-style-type: none"> • แหล่งท่องเที่ยวจะต้องมีการสร้างระบบในการติดตามดูแล และตอบสนองประเด็นในเชิงเศรษฐกิจ-สังคม วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม รวมถึงตอบสนองต่อผลกระทบต่างๆ อันเกิดการ จากท่องเที่ยว • การดำเนินงานและผลลัพธ์จากการดำเนินงานจะต้องมีการกำกับดูแล ประเมิน และรายงานต่อ สาธารณะให้ทราบอยู่เสมอ ทั้งนี้ระบบการติดตาม จะต้องได้รับการทบทวนและปรับปรุงให้ทันสมัย อยู่เสมอ 	<p>a. มีการกำหนดตัวชี้วัดเชิงปริมาณเพื่อประเมินผล เชิงสังคม-เศรษฐกิจ วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม รวมถึงระบุเป้าหมายอย่างชัดเจน</p> <p>b. การประเมินผลตามตัวชี้วัดที่กำหนดขึ้นจะต้อง มีการบันทึกและรายงานสู่สาธารณะอย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง</p> <p>c. มีหลักฐานที่เป็นลายลักษณ์อักษรของการติดตามดูแลและการรายงานผลการดำเนินงาน และผลลัพธ์ที่ได้</p> <p>d. มีการทบทวนระบบการติดตามดูแล และมี การกำหนดช่วงเวลาการทบทวนระบบใน อนาคต</p>	
<p>A(b) การมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย</p>		
<p>A4 การมีส่วนร่วมและการใช้มาตรฐานความยั่งยืนของผู้ประกอบการ</p> <ul style="list-style-type: none"> • แหล่งท่องเที่ยวจะต้องมีการให้ข้อมูลกับผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยวในเรื่องประเด็น • ด้านความยั่งยืนอยู่เสมอ รวมถึงส่งเสริมและสนับสนุนให้ผู้ประกอบการเหล่านั้นดำเนินกิจการให้มีความยั่งยืนมากยิ่งขึ้น • แหล่งท่องเที่ยวจะต้องสนับสนุนการนำเอา มาตรฐานความยั่งยืนมาใช้ โดยเฉพาะการสนับสนุนให้ผู้ประกอบการนำมาตราฐานที่ผ่าน GSTC-I Recognized มาใช้ และเข้าสู่ระบบ การรับรองมาตรฐานที่ผ่าน GSTC-I Accredited ใน กรณีที่ผู้ประกอบการนั้นมีขีดความสามารถทำได้ • แหล่งท่องเที่ยวจะต้องมีการเผยแพร่รายชื่อผู้ประกอบการที่ได้รับการรับรองมาตรฐานความยั่งยืน 	<p>a. หลักฐานที่แสดงถึงการสื่อสารประเด็นด้านความยั่งยืนกับผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยวอย่างสม่ำเสมอ (สื่อ การประชุม การพูดคุยโดยตรง ฯลฯ)</p> <p>b. มีการสนับสนุนและให้คำแนะนำในเรื่องความยั่งยืนกับผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยว</p> <p>c. จำนวนและร้อยละของธุรกิจที่ได้รับการรับรองมาตรฐานด้านความยั่งยืน (GSTC recognized/accredited ก็ได้) โดยมี การตั้งเป้าหมายขยายขอบข่ายให้กว้างขึ้น</p> <p>d. หลักฐานการสนับสนุนการเข้าสู่ระบบ การรับรองมาตรฐานความยั่งยืน</p> <p>e. รายชื่อของธุรกิจที่ได้รับการรับรอง มาตรฐานความยั่งยืน และมีการปรับปรุง รายชื่อให้ทันสมัยตลอดเวลา</p>	
<p>A5 การมีส่วนร่วมและข้อเสนอแนะของผู้อยู่อาศัย</p> <ul style="list-style-type: none"> • แหล่งท่องเที่ยวมีการเปิดโอกาสและสนับสนุนให้สาธารณชนมีส่วนในการวางแผนและจัดการแหล่งท่องเที่ยวให้เกิดความยั่งยืน • ความปรารถนา ข้อกังวลและความพึงพอใจ ชุมชนท้องถิ่นที่มีต่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน และการจัดการแหล่งท่องเที่ยวจะต้องได้รับการติดตามดูแล และรายงานให้สาธารณะทราบ 	<p>a. หลักฐานการสนับสนุนและการอำนวยความสะดวกให้เกิดการมีส่วนร่วมของ สาธารณะใน แหล่งท่องเที่ยว</p> <p>b. ข้อมูลของประเภทและระดับของการมีส่วนร่วม ร่วมกัน</p> <p>c. มีการสำรวจและมีกลไกอื่นๆ ที่จะได้มา ซึ่ง ความเห็นและข้อเสนอแนะของผู้อยู่อาศัย ซึ่ง ครอบคลุมประเด็นการท่องเที่ยว</p>	

เกณฑ์	ตัวชี้วัด	SDGs
<p>พร้อมกับการปฏิบัติงานเพื่อตอบสนองประเด็นนั้น ๆ ของชุมชนท้องถิ่นอยู่เสมอ</p> <ul style="list-style-type: none"> • แหล่งท่องเที่ยวจะต้องมีระบบที่จะเสริมสร้างความเข้าใจให้แก่คนในท้องถิ่นเกี่ยวกับโอกาสและความท้าทายด้านการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน และสร้างขีดความสามารถของชุมชนในการตอบสนองต่อโอกาสและความท้าทายนั้น ๆ 	<p>d. หลักฐานของการปฏิบัติการเพื่อตอบสนอง ต่อข้อเสนอแนะของผู้อยู่อาศัย</p> <p>e. มีโปรแกรมการให้ข้อมูล ให้ความรู้ และอบรมในเรื่องการท่องเที่ยวให้แก่ผู้อยู่อาศัย</p>	
<p>A6 การมีส่วนร่วมและข้อเสนอแนะของนักท่องเที่ยว</p> <ul style="list-style-type: none"> • แหล่งท่องเที่ยวจะต้องมีระบบการติดตามดูแลและรายงานความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่อสาธารณชนในเรื่องของคุณภาพและความยั่งยืนของประสบการณ์ในแหล่งท่องเที่ยว และมีการตอบสนองหากจำเป็น • - แหล่งท่องเที่ยวมีการให้ข้อมูลประเด็นด้านความยั่งยืนแก่นักท่องเที่ยว พร้อมกับแนะนำบทบาทของนักท่องเที่ยวว่าสามารถมีส่วนกับความยั่งยืนของแหล่งเที่ยวนั้นได้อย่างไร 	<p>a. มีการสำรวจ (และมีกลไกอื่น ๆ) ที่จะได้มาซึ่ง ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยว รวมถึงมีการ รายงานผลการสำรวจด้วย</p> <p>b. แบบสำรวจหรือการรับฟังความคิดเห็น จะต้องรวมถึงปฏิกิริยาของนักท่องเที่ยวต่อประเด็นด้านความยั่งยืน</p> <p>c. หลักฐานของการปฏิบัติการเพื่อตอบสนองต่อ ข้อค้นพบจากการสำรวจหรือสอบถามความเห็น นักท่องเที่ยว</p> <p>d. ตัวอย่างของการให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยวในเรื่องของความยั่งยืนและการตอบสนองต่อ ประเด็นด้านความยั่งยืน</p>	
<p>A7 การส่งเสริมการท่องเที่ยวและการให้ข้อมูล</p> <ul style="list-style-type: none"> • การส่งเสริมการท่องเที่ยว และการให้ข้อมูลของแหล่งท่องเที่ยวแก่นักท่องเที่ยวจะต้องถูกต้องตรงตามที่กล่าวไว้จริง ไม่ว่าจะในเรื่องของผลิตภัณฑ์ การบริการ และความยั่งยืน • ข้อความทางการตลาดและการสื่อสารอื่น ๆ จะต้องสะท้อนถึงคุณค่าของแหล่งเที่ยวนั้น สะท้อนถึงการมุ่งไปสู่ความยั่งยืน รวมถึงการ ปฏิบัติต่อคนในท้องถิ่น ต่อวัฒนธรรม และ ธรรมชาติด้วยความเคารพ 	<p>a. ข้อมูลและเอกสารโปรโมทแหล่งท่องเที่ยว ฉบับปัจจุบันที่มีเนื้อหาที่เหมาะสม</p> <p>b. มีกระบวนการตรวจสอบความถูกต้อง และ ความเหมาะสมของข้อมูลและการโปรโมทแหล่ง ท่องเที่ยว</p> <p>c. หลักฐานที่แสดงถึงการปรึกษาหารือกับคน ท้องถิ่นในแหล่งท่องเที่ยว และหน่วยงานด้าน สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรมในการจัดทำและ นำเสนอเนื้อหาต่าง ๆ</p>	
<p>A(c) การจัดการแรงกดดันและการเปลี่ยนแปลง</p>		
<p>A8 การจัดการปริมาณนักท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว</p> <ul style="list-style-type: none"> • แหล่งท่องเที่ยวจะต้องมีระบบในการจัดการนักท่องเที่ยว โดยระบบนั้นจะต้องมีการ ทบทวนปรับปรุงอยู่เสมอ • แหล่งท่องเที่ยวมีการดำเนินการติดตามดูแล และจัดการปริมาณของนักท่องเที่ยวและ ปริมาณของกิจกรรมการท่องเที่ยว โดยการลด หรือเพิ่มปริมาณของนักท่องเที่ยวและปริมาณของกิจกรรมการท่องเที่ยวหากมีความจำเป็น ตามความเหมาะสมของช่วงเวลาและสถานที่ ทั้งนี้ จะต้องศึกษาความสมดุลระหว่างความ 	<p>a. แผนยุทธศาสตร์และแผนปฏิบัติการของการ จัดการแหล่งท่องเที่ยวจะต้องมีการ จัดการ ฤดูกาลท่องเที่ยว และการกระจายตัวของ นักท่องเที่ยว</p> <p>b. มีการติดตามดูแลตัวแปรปัจจัยที่มีผลต่อ ปริมาณของนักท่องเที่ยวตลอดทั้งปี รวมถึง ใน สถานที่ท่องเที่ยวยอดนิยมด้วย</p> <p>c. มีการระบุถึงผลกระทบจากจำนวนของ นักท่องเที่ยวและกิจกรรมการท่องเที่ยว โดย</p>	

เกณฑ์	ตัวชี้วัด	SDGs
<p>ต้องการของเศรษฐกิจ ชุมชน มรดกทางวัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อม ที่อยู่ในท้องถิ่นด้วย</p>	<p>การสำรวจ และสอบถามข้อคิดเห็นจากชุมชนและผู้มีส่วนได้เสีย</p> <p>d. มีการจัดการการเคลื่อนไหว (Flow) ของนักท่องเที่ยวและผลกระทบ</p> <p>e. กลยุทธ์การตลาดและการเลือกเป้าหมายทางการตลาดคำนึงถึงรูปแบบของการท่องเที่ยว ผลกระทบของกิจกรรมการท่องเที่ยว และความต้องการของแหล่งท่องเที่ยว</p>	
<p>A9 กฎระเบียบในการวางแผนและการควบคุมการพัฒนา</p> <ul style="list-style-type: none"> • แหล่งท่องเที่ยวจะต้องมีแนวทาง กฎระเบียบ และ/หรือ นโยบาย การวางแผน ที่ควบคุมที่ตั้ง และลักษณะของการพัฒนา โดยมีการประเมินผลกระทบทางสิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจ และสังคม-วัฒนธรรม และบูรณาการการใช้ที่ดิน การออกแบบ การก่อสร้าง และการรื้อถอน อย่างยั่งยืน • กฎระเบียบยังจะต้องนำไปใช้กับการดำเนินงาน รวมถึงการให้เช่าอสังหาริมทรัพย์ และสัมปทานเพื่อการท่องเที่ยว แนวทาง กฎระเบียบและนโยบายต้องถูกสร้างขึ้นผ่านการมีส่วนร่วมของประชาชนและมีการสื่อสาร และ บังคับใช้อย่างกว้างขวาง 	<p>a. เอกสาร นโยบาย/กฎระเบียบ/แนวทาง เฉพาะเพื่อการควบคุมการพัฒนา พร้อมระบุชื่อ เอกสารและวันที่</p> <p>b. มีข้อกำหนดการประเมินผลกระทบที่ครอบคลุมให้เรื่องสิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจ และ สังคม-วัฒนธรรม</p> <p>c. กฎระเบียบเฉพาะเกี่ยวกับการให้เช่าอสังหาริมทรัพย์และการดำเนินงานเพื่อการท่องเที่ยวพร้อมหลักฐานการนำไปปรับใช้ และการบังคับใช้</p> <p>d. หลักฐานการมีส่วนร่วมของสาธารณะในการ พัฒนา นโยบาย/กฎระเบียบ/แนวทาง ต่าง ๆ</p> <p>e. หลักฐานการปรึกษาหารือและความยินยอม จากคนพื้นเมืองหรือกลุ่มชาติพันธุ์ เมื่อมีการ เสนอหรือมีการพัฒนาการท่องเที่ยวเกิดขึ้นใน พื้นที่ของคนเหล่านั้น</p> <p>f. หลักฐานการสื่อสารและการบังคับใช้นโยบาย/กฎระเบียบ/แนวทาง ในการวางแผน พัฒนา และลงมือปฏิบัติ</p>	
<p>A10 การปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศ</p> <ul style="list-style-type: none"> • แหล่งท่องเที่ยวจะต้องระบุความเสี่ยงและโอกาสที่เกี่ยวข้องจากการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศ • กลยุทธ์การปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศมีไว้เพื่อเป็นแนวทาง เพื่อการติดตั้ง การออกแบบ การพัฒนา และการจัดการสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยว • ข้อมูลการคาดการณ์การเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศ ความเสี่ยงที่เกี่ยวข้อง และสภาพในอนาคตจะต้องมีการเผยแพร่สู่ผู้อยู่อาศัย ภาคธุรกิจ และนักท่องเที่ยว 	<p>a. ยุทธศาสตร์การจัดการแหล่งท่องเที่ยว และ แผนปฏิบัติการจะต้องระบุถึงและแก้ไข ปัญหา เรื่องสภาพภูมิอากาศ</p> <p>b. กฎระเบียบ แนวทาง และการจัดสรรพื้นที่ เพื่อการพัฒนาการท่องเที่ยวและ กิจกรรมการ ท่องเที่ยว รองรับผลพวงของการเปลี่ยนแปลง ของสภาพภูมิอากาศ</p> <p>c. มีการจัดทำประเมินความเสี่ยงทั้งในปัจจุบันและอนาคต และรายงานให้สาธารณะทราบ</p> <p>d. หลักฐานการพิจารณาผลกระทบและการช่วยส่งเสริมของระบบนิเวศในท้องถิ่นต่อการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ</p> <p>e. มีการสื่อสารข้อมูลการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศสู่สาธารณะ</p>	

เกณฑ์	ตัวชี้วัด	SDGs
<p>A11 การจัดการความเสี่ยงและวิกฤตการณ์</p> <ul style="list-style-type: none"> • แหล่งท่องเที่ยวมีการลดความเสี่ยง การจัดการวิกฤตการณ์ และแผนรับมือเหตุฉุกเฉินที่เหมาะสมกับแหล่งท่องเที่ยวนั้น • มีการสื่อสารข้อมูล/รายละเอียดที่สำคัญ ให้แก่ผู้อยู่อาศัย นักท่องเที่ยว และสถานประกอบการ ต่าง ๆ • มีแผน/ขั้นตอนการรับมือ และทรัพยากรเพื่อดำเนินการตามแผนและมีการปรับปรุงเป็นประจำ 	<p>a. มีการจัดทำเอกสารแผนการลดความเสี่ยง การจัดการวิกฤตการณ์ และแผนรับมือเหตุฉุกเฉิน สำหรับการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยว</p> <p>b. ในแผนมีการคำนึงถึงรูปแบบความเสี่ยงที่หลากหลาย ซึ่งรวมถึงภัยธรรมชาติ การก่อการร้าย สุขอนามัย ภาวะขาดแคลนทรัพยากร และอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับแหล่งท่องเที่ยวนั้น</p> <p>c. มีขั้นตอนการสื่อสารที่ระบุไว้เพื่อใช้ระหว่างและหลังเกิดเหตุฉุกเฉิน</p> <p>d. มีโปรแกรมสำหรับการให้ข้อมูลและการฝึกอบรมเกี่ยวกับการจัดการความเสี่ยงและวิกฤตการณ์แก่คนในท้องถิ่น</p>	
ด้าน B ความยั่งยืนด้านสังคม-เศรษฐกิจ		
B(a) การนำผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจมาสู่ชุมชน		
<p>B1 การวัดผลของผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจจากการท่องเที่ยว</p> <ul style="list-style-type: none"> • มีการติดตามดูแลผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจที่เกิดจากการท่องเที่ยวทั้งทางตรงและทางอ้อม และรายงานให้สาธารณะทราบ • มีการใช้มาตรวัดผลสำเร็จที่เหมาะสม เช่น ระดับจำนวนของนักท่องเที่ยว การใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว การจ้างงาน การลงทุน และหลักฐานอื่น ๆ ที่แสดงถึงการกระจายตัวของผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ 	<p>a. มีโปรแกรมการเก็บข้อมูลทางเศรษฐกิจ</p> <p>b. มีรายงานประจำปีของผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจที่เกิดจากการท่องเที่ยวทั้งทางตรงและทางอ้อม</p> <p>c. ข้อมูลจะต้องครอบคลุมมาตรวัดผลของผลกระทบทางเศรษฐกิจที่หลากหลาย (เช่น จำนวนนักท่องเที่ยว การใช้จ่าย การจ้างงาน การลงทุน และการกระจายตัวของผลประโยชน์ ทางเศรษฐกิจในแหล่งท่องเที่ยว)</p>	
<p>B2 งานที่ดี และโอกาสทางอาชีพ</p> <ul style="list-style-type: none"> • แหล่งท่องเที่ยวมีการส่งเสริมและสนับสนุนโอกาสในการทำงานและการฝึกอบรมด้านการท่องเที่ยว • ผู้ประกอบการในแหล่งท่องเที่ยวมุ่งมั่นที่จะให้โอกาสที่เท่าเทียมกันสำหรับการจ้างงานคนในท้องถิ่น ให้การฝึกอบรมและความก้าวหน้าในการทำงาน ให้สภาพแวดล้อมการทำงานที่ปลอดภัยและมั่นคง และให้ค่าครองชีพที่เหมาะสมแก่ทุกคน 	<p>a. มีโปรแกรม/หลักสูตรฝึกอบรมทักษะที่เกี่ยวข้อง</p> <p>b. มีแถลงการณ์หรือข้อสัญญาของผู้ประกอบการในการให้งานที่ดี/และโอกาสในการประกอบอาชีพ</p> <p>c. มีการส่งเสริมให้มีการฝึกอบรมและโอกาสในการจ้างงานให้แก่คนในท้องถิ่น รวมถึงผู้หญิง เยาวชน ชนกลุ่มน้อย และคนพิการ</p> <p>d. มีช่องทางในการตรวจสอบสภาพการทำงาน และรับฟัง/จัดการความไม่พอใจของลูกจ้าง (เช่น การมีส่วนร่วมของสหภาพแรงงาน)</p>	

เกณฑ์	ตัวชี้วัด	SDGs
<p>B3 การสนับสนุนผู้ประกอบการท้องถิ่น และการค้าที่เป็นธรรม</p> <ul style="list-style-type: none"> ● แหล่งท่องเที่ยวต้องมีระบบสนับสนุนให้รายได้จากการท่องเที่ยวหมุนเวียนอยู่ในระบบเศรษฐกิจของท้องถิ่นโดยการสนับสนุนผู้ประกอบการท้องถิ่น ห่วงโซ่อุปทาน และการลงทุนอย่างยั่งยืน ● แหล่งท่องเที่ยวมีการสนับสนุนการพัฒนาและการซื้อผลิตภัณฑ์ท้องถิ่นที่ยั่งยืนบนฐานของหลักการการค้าที่เป็นธรรม และสะท้อนถึงเอกลักษณ์ทางธรรมชาติและวัฒนธรรมของพื้นที่นั้น ซึ่งอาจจะครอบคลุมถึง อาหารและเครื่องดื่ม การศิลปหัตถกรรม การแสดง สินค้า การเกษตร และอื่นๆ 	<p>a. มีการให้คำปรึกษา ให้การสนับสนุนทางการเงิน หรือการสนับสนุนอื่นๆ ให้แก่ธุรกิจ SMEs ด้านการท่องเที่ยว</p> <p>b. มีการช่วยเหลือด้านการตลาดให้แก่ธุรกิจ SMEs ด้านการท่องเที่ยว</p> <p>c. มีการสนับสนุนและช่วยเหลือผู้ประกอบการ ธุรกิจท่องเที่ยวท้องถิ่นให้ซื้อสินค้าและบริการใน ท้องถิ่น</p> <p>d. มีการริเริ่มการให้ความช่วยเหลือแก่เกษตรกร ศิลปิน และผู้ผลิตอาหาร ในท้องถิ่น ในการเข้าสู่ ห่วงโซ่อุปทานของการท่องเที่ยว</p> <p>e. มีการระบุ สนับสนุน และเปิดโอกาส ให้ผลิตภัณฑ์และงานศิลปหัตถกรรมท้องถิ่น จำหน่ายให้แก่นักท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยว</p>	
<p>B(b) ผลกระทบต่อชุมชนและสวัสดิภาพของชุมชน</p>		
<p>B4 การสนับสนุนชุมชน</p> <ul style="list-style-type: none"> ● แหล่งท่องเที่ยวมีระบบที่เปิดโอกาสและสนับสนุนให้ผู้ประกอบการ นักท่องเที่ยว และสาธารณชน สร้างประโยชน์แก่ชุมชนและจัดกิจกรรมริเริ่มด้านความยั่งยืน อย่างมีความรับผิดชอบต่อ 	<p>a. ผู้ประกอบการการท่องเที่ยวในท้องถิ่น ได้รับ การสนับสนุนและส่งเสริมให้สนับสนุนชุมชน และกิจกรรมริเริ่มด้านความยั่งยืนของท้องถิ่น</p> <p>b. สนับสนุนและจัดให้มีโครงการที่ให้นักท่องเที่ยวมีส่วนร่วมในการสนับสนุนชุมชนท้องถิ่นและกิจกรรมริเริ่มด้านความยั่งยืน</p> <p>c. การทำกิจกรรมอาสาสมัครและการมีส่วนร่วมกับชุมชนนั้นต้องไม่เกี่ยวข้องกับการบุกรุก หรือการเอารัดเอาเปรียบชุมชน</p>	
<p>B5 การป้องกันการแสวงหาผลประโยชน์โดยมิชอบและการเลือกปฏิบัติ</p> <ul style="list-style-type: none"> ● แหล่งท่องเที่ยวต้องปฏิบัติตามมาตรฐานด้านสิทธิมนุษยชนในระดับนานาชาติ ● แหล่งท่องเที่ยวต้องมีกฎหมาย ข้อปฏิบัติ และแนวทางในการปฏิบัติในการป้องกัน และรายงานถึงปัญหาด้านการค้ามนุษย์ การใช้แรงงานเยี่ยงทาส และการค้าทาส และการค้าประเวณี หรือการแสวงหาผลประโยชน์โดยมิชอบในรูปแบบอื่น การเลือกปฏิบัติและการรังแก บุคคลใด ๆ โดยเฉพาะเด็ก วัยรุ่น ผู้หญิง กลุ่มเพศทางเลือก และชนกลุ่มน้อยอื่น ๆ ● กฎหมายและการข้อปฏิบัติจะต้องมีการสื่อสารแก่สาธารณะและมีการบังคับใช้ 	<p>a. มีกฎหมาย (อ้างถึงมาตรา และวันประกาศใช้) เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับเรื่องสิทธิมนุษยชน การแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตน การเลือกปฏิบัติ และการล่วงละเมิดต่อบุคคลอื่น</p> <p>b. มีหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่าการสื่อสารให้ ข้อมูล และการบังคับใช้กฎหมายตามข้อ a. และ มีการให้แนวทางปฏิบัติที่ดี (รวมถึงธุรกิจ ท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยว)</p> <p>c. มีการวิเคราะห์ความเสี่ยงและผลกระทบ ใน เรื่องสิทธิมนุษยชนอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งรวมถึง การค้ามนุษย์การใช้แรงงานทาสสมัยใหม่และ การใช้แรงงานเด็ก</p>	

เกณฑ์	ตัวชี้วัด	SDGs
	<p>d. แหล่งท่องเที่ยวและผู้มีส่วนสำคัญในภาคการท่องเที่ยวมีการลงนามเกี่ยวกับจรรยาบรรณในการปกป้องเด็กจากการล่วงละเมิดทางเพศใน ภาคการเดินทางและการท่องเที่ยว (Code of Conduct for the Protection of Children from Sexual Exploitation in Travel and Tourism)</p>	
<p>B6 กรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินและสิทธิทางกฎหมาย</p> <ul style="list-style-type: none"> มีการจัดทำเอกสารและบังคับใช้กฎหมายและข้อบังคับเกี่ยวกับกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินและสิทธิ ในการครอบครอง กฎหมายและข้อบังคับเหล่านั้นต้องเคารพสิทธิชุมชนและชนพื้นเมือง และจะต้องมีการรับฟังความคิดเห็นจากสาธารณะด้วย หากต้องมีการย้ายที่อยู่อาศัย ห้ามมิให้มีการดำเนินการโดยไม่แจ้งข้อมูลให้ทราบล่วงหน้า และจะต้องมีการชดเชยอย่างเป็นธรรม และตรงไปตรงมา - กฎหมายและข้อบังคับเหล่านั้นต้องปกป้อง สิทธิทางกฎหมาย และสิทธิในการเข้าถึง ทรัพยากรที่สำคัญ 	<p>a. ในแหล่งท่องเที่ยว มีกฎหมายเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับเรื่องกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สิน และสิทธิในการได้มาและครอบครอง รวมถึงสิทธิในการเข้าถึงทรัพยากรต่างๆ (ซึ่งกฎหมายมาตรา และวันที่ที่ประกาศใช้)</p> <p>b. กฎหมายในช่วงต้นมีการระบุในเรื่องสิทธิชุมชนและชนพื้นเมือง การปรึกษาหารือเพื่อรับ ฟังความคิดเห็นสาธารณะ และการให้ออกจาก พื้นที่และตั้งถิ่นฐานใหม่</p> <p>c. มีหลักฐานของการบังคับใช้กฎหมายตามข้างต้นในบริบทของการพัฒนาการท่องเที่ยว และกิจกรรมการท่องเที่ยว</p> <p>d. มีหลักฐานของการเข้าไปการปรึกษาชุมชน ขอความยินยอม และจ่ายค่าตอบแทน</p>	
<p>B7 สวัสดิภาพและความปลอดภัย</p> <ul style="list-style-type: none"> แหล่งท่องเที่ยวมีระบบเพื่อเฝ้าสังเกตการณ์ ป้องกัน และตอบสนองต่อประเด็นด้านอาชญากรรม ความปลอดภัย และอันตรายต่อสุขภาพ โดยต้องจัดการให้เหมาะสมกับความ ต้องการของทั้งนักท่องเที่ยวและผู้คนในพื้นที่ และมีการรายงานต่อสาธารณชน 	<p>a. แหล่งท่องเที่ยวมีการบริการด้านความปลอดภัยและสุขภาพเป็นที่ยอมรับและใช้การได้</p> <p>b. มีการศึกษาเพื่อกำหนดและจัดการความต้องการของนักท่องเที่ยวเพื่อให้สามารถให้การ บริการด้านสุขภาพและความปลอดภัยที่ สอดคล้องกับความต้องการได้</p> <p>c. สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยว ที่ได้รับการตรวจสอบให้เป็นไปตามมาตรฐาน ความปลอดภัยและสุขอนามัย</p>	
<p>B8 การเข้าถึงการท่องเที่ยวสำหรับคนทั้งมวล</p> <ul style="list-style-type: none"> สถานที่ท่องเที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวก และการบริการ จะต้องเข้าถึงได้โดยคนทั้งมวล ทั้งนี้ ต้องคำนึงถึงความเป็นไปได้ทั้งในเชิงธรรมชาติ และวัฒนธรรม ซึ่งคนทั้งมวลนั้น รวมถึงคนพิการ และคนที่มีความต้องการความช่วยเหลือหรือ เข้าถึงเป็นพิเศษ ในกรณีที่แหล่งท่องเที่ยวและสิ่งอำนวยความสะดวกไม่สามารถเข้าถึงได้ในทันที จะต้องมีการออกแบบและการแก้ไขปัญหาโดยคำนึงถึง 	<p>a. มีข้อบังคับและมาตรฐานที่เกี่ยวข้องกับสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับผู้ต้องการความช่วยเหลือเป็นพิเศษ ให้สามารถเข้าถึงสถานที่ ที่ท่องเที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวก และการ บริการ</p> <p>b. มีการใช้มาตรฐานที่เกี่ยวข้องกับสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับผู้ต้องการความช่วยเหลือเป็นพิเศษที่เหมาะสม สำหรับสิ่งอำนวยความสะดวกสาธารณะ</p>	

เกณฑ์	ตัวชี้วัด	SDGs
<p>ความ กลมกลืนของสถานที่ท่องเที่ยว รวมถึง ควรจัดให้ มีที่พักสำหรับกลุ่มบุคคลที่มีความ ต้องการความ ช่วยเหลือเป็นพิเศษ ในราคาที่เหมาะสม</p> <ul style="list-style-type: none"> - มีการให้ข้อมูลด้านการเข้าถึงของสถานที่ ท่องเที่ยว สิ่งอำนวยความสะดวก และบริการต่างๆ 	<p>c. มีข้อมูลเกี่ยวกับขอบเขต/สัดส่วนของการ เข้าถึงสถานที่ท่องเที่ยว และสิ่งอำนวยความสะดวกที่ผู้ต้องการความช่วยเหลือเป็นพิเศษ สามารถเข้าถึงได้</p> <p>d. มีหลักฐานถึงการดำเนินการเพื่อปรับปรุง การ เข้าถึงสำหรับผู้ที่มีความต้องการด้าน การเข้าถึง ที่หลากหลาย</p> <p>e. ในการสื่อสารโฆษณาแหล่งท่องเที่ยวใน ภาพรวมจะต้องมีข้อมูลด้านสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับผู้ต้องการความช่วยเหลือเป็นพิเศษบรรจุอยู่ด้วย</p> <p>f. ในจุดท่องเที่ยวหลัก มีรายละเอียดจุด อำนาจ ความสะดวกสำหรับผู้ต้องการความ ช่วยเหลือ เป็นพิเศษอยู่ในข้อมูลสำหรับ นักท่องเที่ยว</p>	
ด้าน C ความยั่งยืนด้านวัฒนธรรม		
C(a) การปกป้องมรดกทางวัฒนธรรม		
<p>C1 การปกป้องทรัพย์สินทางวัฒนธรรม</p> <ul style="list-style-type: none"> • แหล่งท่องเที่ยวมีนโยบายและระบบเพื่อ ประเมินคุณค่า พื้นฟู และสงวนรักษาทรัพย์สิน ทางวัฒนธรรมที่รวมถึงมรดกที่เป็นสิ่งปลูก สร้าง และภูมิทัศน์เชิงวัฒนธรรม 	<p>a. มีการจัดทำบัญชีข้อมูลรวบรวมทรัพย์สิน ทาง วัฒนธรรม รวมถึงการประเมินคุณค่า และ ประเมินความเปราะบาง</p> <p>b. มีโปรแกรมการดำเนินงานเพื่อฟื้นฟูและ อนุรักษ์ทรัพย์สินทางวัฒนธรรม</p> <p>c. มีกลไกสำหรับการใช้ประโยชน์จากรายได้ ทางการท่องเที่ยวเพื่อสนับสนุนการอนุรักษ์ ทรัพย์สินทางวัฒนธรรม</p>	
<p>C2 วัตถุทางวัฒนธรรม</p> <ul style="list-style-type: none"> • แหล่งท่องเที่ยวมีกฎหมายที่เหมาะสมในการ ควบคุมการแลกเปลี่ยน การค้า การจัดแสดง หรือการให้ วัตถุทางประวัติศาสตร์และ โบราณคดี โดยมีการบังคับใช้จริง และมีการให้ ข้อมูลแก่สาธารณชน รวมถึงการให้ข้อมูลแก่ ธุรกิจท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยวด้วย 	<p>a. มีข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องกับวัตถุทาง ประวัติศาสตร์ที่เหมาะสมในแหล่งท่องเที่ยว โดยให้ระบุข้อกำหนด มาตรการ และวันที่ ประกาศ</p> <p>b. มีหลักฐานของการให้ข้อมูลกฎหมาย ดังกล่าว แก่ธุรกิจท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยว อย่างชัดเจน</p> <p>c. มีหลักฐานของการบังคับใช้กฎหมายที่ เกี่ยวข้อง</p>	
<p>C3 มรดกที่จับต้องไม่ได้</p> <ul style="list-style-type: none"> • แหล่งท่องเที่ยวมีการสนับสนุนการยกย่อง และการปกป้องมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้อง ไม่ได้ ซึ่งรวมถึง ประเพณีท้องถิ่น ศิลปะ เพลง ภาษา อาหาร และอัตลักษณ์และ ลักษณะเฉพาะ ของท้องถิ่นในมิติอื่นๆ • การนำเสนอ/แสดง การจำลอง และการสื่อ ความหมายของวัฒนธรรมและประเพณีที่ยังคง อยู่นั้น จะต้องมีความละเอียดอ่อน และให้ 	<p>a. ค้นหาและจัดทำคลังข้อมูลมรดกทาง วัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้</p> <p>b. ยกตัวอย่างงานเฉลิมฉลองทางวัฒนธรรม และการให้ประสบการณ์แก่นักท่องเที่ยวที่ เกี่ยวข้องกับมรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้อง ไม่ได้ (งานแสดงอีเว้นท์, ผลิตภัณฑ์ที่โดดเด่น ฯลฯ)</p>	

เกณฑ์	ตัวชี้วัด	SDGs
<p>ความเคารพ และจะต้องให้คนในท้องถิ่นมีส่วนร่วม และได้รับประโยชน์ ในขณะที่เดียวกัน จะต้องมอบ ประสบการณ์ที่จริงแท้แก่นักท่องเที่ยว</p>	<p>c. หลักฐานของการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น และชนพื้นเมืองในการพัฒนาและส่งเสริม ประสบการณ์ให้กับนักท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับ มรดกทางวัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้</p> <p>d. ข้อคิดเห็นจากนักท่องเที่ยวและชุมชนท้องถิ่น ในการส่งมอบประสบการณ์เกี่ยวกับมรดกทาง วัฒนธรรมที่จับต้องไม่ได้</p>	
<p>c4 การเข้าถึงวิถีปกติ</p> <ul style="list-style-type: none"> • แหล่งท่องเที่ยวมีการติดตาม ปกป้อง และรักษาความเป็น ให้ดำเนินการฟื้นฟูหรือสร้างการเข้าถึงเพื่อให้ชุมชนท้องถิ่นให้สามารถเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและวัฒนธรรมได้อีกครั้ง 	<p>a. ติดตามการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติและวัฒนธรรมของชุมชนท้องถิ่น</p> <p>b. มีการสร้างการมีส่วนร่วมกับชุมชนท้องถิ่นใน เรื่องของการเข้าถึงวิถีชีวิตปกติ</p> <p>c. มีดำเนินการเป็นพิเศษเพื่อปกป้องและ/หรือ ฟื้นฟูการเข้าถึงของชุมชนท้องถิ่น</p>	
<p>c5 ทรัพย์สินทางปัญญา</p> <p>- แหล่งท่องเที่ยวมีระบบในการสร้างการมีส่วนร่วม ในการปกป้องและรักษาสิทธิในทรัพย์สิน ทางปัญญาของชุมชนและบุคคล</p>	<p>a. มีกฎหมายเกี่ยวข้องกับทรัพย์สินทางปัญญา ในแหล่งท่องเที่ยว (ฉบับ, มาตรา, วันที่)</p> <p>b. มีการให้ข้อมูลในเรื่องทรัพย์สินทางปัญญา ให้แก่ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทางการท่องเที่ยว</p> <p>c. มีหลักฐานของการที่ทรัพย์สินทางปัญญา ที่ได้รับการพัฒนาขึ้นเพื่อสร้างประสบการณ์ทาง วัฒนธรรมให้แก่ นักท่องเที่ยวผู้นั้นได้รับการ ปกป้อง</p>	
<p>C(b) การเยี่ยมชมแหล่งท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม</p>		
<p>C6 การจัดการนักท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม</p> <ul style="list-style-type: none"> • แหล่งท่องเที่ยวจะต้องมีระบบจัดการ นักท่องเที่ยวทั้งภายในและโดยรอบแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม โดยคำนึงถึงคุณลักษณะของพื้นที่ ซึ่ขีดความสามารถในการรองรับ และความอ่อนไหวเปราะบางของพื้นที่ และจะต้องมีการเพิ่มประสิทธิภาพการเคลื่อนตัวของนักท่องเที่ยว และลดผลกระทบเชิงลบที่ อาจเกิดขึ้น • แหล่งท่องเที่ยวมีคู่มือการปฏิบัติตนสำหรับ นักท่องเที่ยวเมื่อเข้าชมแหล่งท่องเที่ยวที่มีความ เปราะบาง รวมถึงการเข้าชมการจัดแสดงทาง วัฒนธรรม โดยแจกจ่ายให้แก่ นักท่องเที่ยวผู้ประกอบการท่องเที่ยว และมัคคุเทศก์ก่อนถึง เวลาการเข้าชม 	<p>a. มีการเฝ้าสังเกตการณ์การเคลื่อนตัวของ นักท่องเที่ยวและผลกระทบที่เกิดขึ้นใน สถานที่ ที่ท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม และมีการ แบ่งปัน ข้อมูลดังกล่าวไปยังแหล่งท่องเที่ยวอื่นๆ</p> <p>b. มีหลักฐานของการดำเนินการจัดการกับผลกระทบจากการท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นภายใน หรือโดยรอบสถานที่ท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม</p> <p>c. มีการเผยแพร่คู่มือการปฏิบัติตัวสำหรับ นักท่องเที่ยวเมื่อเข้าชมสถานที่ท่องเที่ยวที่มีความ เปราะบาง และเข้าชมการจัดแสดงอิวันททาง วัฒนธรรมที่จัดทำขึ้น ตลอดจนติดตาม ตรวจสอบ การปฏิบัติตนของนักท่องเที่ยวเป็นระยะ</p> <p>d. มีหลักปฏิบัติสำหรับผู้ประกอบการท่องเที่ยวและมัคคุเทศก์ และ/หรือผู้ที่เกี่ยวข้อง ในการจัดการนักท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม</p> <p>e. มีการจัดอบรมสำหรับมัคคุเทศก์</p>	

เกณฑ์	ตัวชี้วัด	SDGs
<p>C7 การสื่อความหมายในแหล่งท่องเที่ยว</p> <ul style="list-style-type: none"> มีการจัดเตรียมเนื้อหาการสื่อความหมายที่ถูกต้องเพื่อให้ความรู้ในแง่มุมที่มีความสำคัญแก่นักท่องเที่ยว ทั้งในเชิงวัฒนธรรมและเชิงธรรมชาติของสถานที่ท่องเที่ยว ข้อมูลที่ใช้สื่อความหมายมีความเหมาะสมในเชิงวัฒนธรรม และจัดทำโดยการมีส่วนร่วมของ คนในชุมชน และสามารถสื่อสารด้วยภาษาที่เหมาะสมชัดเจนทั้งกับนักท่องเที่ยวและกับผู้คนในพื้นที่ 	<p>a. มีการสื่อสาร/แจกข้อมูลเนื้อหาการสื่อความหมายในแหล่งท่องเที่ยว ด้วยรูปแบบที่นักท่องเที่ยวสามารถเข้าถึงได้ก่อนเข้ามาชมแหล่งท่องเที่ยวได้</p> <p>b. มีหลักฐานให้เห็นว่าเนื้อหาการสื่อความหมายเหล่านั้นได้มาจากการค้นคว้าวิจัย เป็นอย่างดีและถูกต้องแม่นยำ</p> <p>c. เนื้อหาการสื่อความหมายมีการระบุถึงความสำคัญและความอ่อนไหว/ความเปราะบาง ของสถานที่ท่องเที่ยว</p> <p>d. มีหลักฐานว่าคนในชุมชนมีส่วนร่วมในการจัดทำเนื้อหาการสื่อความหมายที่เกี่ยวข้อง</p> <p>e. มีเนื้อหาการสื่อความหมาย แปลในภาษาที่เหมาะสมกับนักท่องเที่ยว</p>	
ด้าน D ความยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อม		
D(a) การอนุรักษ์มรดกทางธรรมชาติ		
<p>D1 การปกป้องสิ่งแวดล้อมที่มีความเปราะบาง</p> <ul style="list-style-type: none"> แหล่งท่องเที่ยวต้องมีระบบเพื่อเฝ้าสังเกตการณ์ประเมิน และตอบสนองต่อผลกระทบจากการท่องเที่ยวต่อสภาพแวดล้อม ทางธรรมชาติ การสงวนรักษาระบบนิเวศ ถิ่นที่อยู่ และพันธุ์พืชหรือสัตว์ รวมถึงต้องป้องกัน การเริ่มต้น และการแพร่กระจายของสายพันธุ์ พืชหรือสัตว์ต่างถิ่น 	<p>a. มีการจัดทำคลังข้อมูลแหล่งมรดกทางธรรมชาติและทรัพย์สินทางธรรมชาติ โดยระบุ ชนิด สถานะของการอนุรักษ์ และภาวะความเสี่ยง/ความเปราะบาง</p> <p>b. มีโปรแกรมการดำเนินงานเพื่อการอนุรักษ์ ความหลากหลายทางชีวภาพและมรดกทาง ธรรมชาติ</p> <p>c. มีโปรแกรมการดำเนินงานเพื่อกำจัดและควบคุมสายพันธุ์พืชหรือสัตว์ต่างถิ่น</p> <p>d. ดำเนินการระบุ เฝ้าสังเกตการณ์ และบรรเทาผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการท่องเที่ยวต่อความหลากหลายทางชีวภาพและมรดกทางธรรมชาติ</p> <p>e. มีกลไกสำหรับการนำรายได้จากการท่องเที่ยวมาใช้เพื่อสนับสนุนการอนุรักษ์ทรัพย์สินทางธรรมชาติ</p> <p>f. มีการสื่อสารให้ข้อมูลกับนักท่องเที่ยวและภาคธุรกิจในการลดการแพร่กระจายของสายพันธุ์พืชหรือสัตว์ต่างถิ่น</p>	
<p>D2 การจัดการนักท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ</p> <ul style="list-style-type: none"> แหล่งท่องเที่ยวจะต้องมีระบบจัดการนักท่องเที่ยวทั้งภายในและโดยรอบแหล่ง ท่องเที่ยวทางธรรมชาติ โดยคำนึงถึงคุณลักษณะของพื้นที่ ชีตความสามารถในการรองรับและความอ่อนไหวเปราะบางของพื้นที่ และจะต้อง 	<p>a. มีการเฝ้าสังเกตการณ์การเคลื่อนตัวของนักท่องเที่ยวและผลกระทบที่เกิดขึ้นในสถานที่ ท่องเที่ยวทางธรรมชาติและมีการแบ่งปันข้อมูล ดังกล่าวไปยังแหล่งท่องเที่ยวอื่น ๆ</p>	

เกณฑ์	ตัวชี้วัด	SDGs
<p>มีการเพิ่มประสิทธิภาพการเคลื่อนตัวของนักท่องเที่ยวและลดผลกระทบเชิงลบที่อาจเกิดขึ้น</p> <ul style="list-style-type: none"> • แหล่งท่องเที่ยวควรมีคู่มือการปฏิบัติตนสำหรับนักท่องเที่ยวเมื่อเข้าชมจุดท่องเที่ยวที่มีความเปราะบาง โดยแจกจ่ายให้แก่นักท่องเที่ยวผู้ประกอบการท่องเที่ยว และมัคคุเทศก์ ทั้งก่อน และ ณ เวลาเข้าชม 	<p>b. มีหลักฐานของการดำเนินการจัดการกับผลกระทบจากการท่องเที่ยวที่เกิดขึ้นภายในหรือโดยรอบแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติ</p> <p>c. มีการเผยแพร่คู่มือการปฏิบัติตัวสำหรับนักท่องเที่ยวเมื่อเข้าชมจุดท่องเที่ยวที่เปราะบาง และมีการติดตามตรวจสอบการปฏิบัติตนของ นักท่องเที่ยวเป็นระยะ</p> <p>d. มีหลักปฏิบัติสำหรับผู้ประกอบการท่องเที่ยว และมัคคุเทศก์ และ/หรือผู้ที่เกี่ยวข้อง ในการ จัดการนักท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวทาง ธรรมชาติ</p> <p>e. สร้างความร่วมมือกับหน่วยงานอนุรักษ์ในท้องถิ่นเพื่อระบุนความเสี่ยงด้านสิ่งแวดล้อมที่ อาจจะเกิดขึ้นจากการท่องเที่ยวและมีมาตรการ ลดความเสี่ยงเหล่านั้น</p>	
<p>D3 การมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งมีชีวิตในป่า</p> <ul style="list-style-type: none"> • แหล่งท่องเที่ยวมีระบบตรวจสอบการปฏิบัติตามกฎหมายท้องถิ่น กฎหมายของชาติ และกฎหมายระหว่างประเทศ และมาตรฐานการมีปฏิสัมพันธ์ดำเนินกิจกรรมกับสิ่งมีชีวิตในป่า • กิจกรรมที่ต้องมีปฏิสัมพันธ์กับสัตว์ป่าที่อาศัยอยู่อย่างอิสระ จะต้องไม่มีการคุกคามและต้องมีการจัดการเพื่อหลีกเลี่ยงผลกระทบไม่พึงประสงค์ต่อสัตว์เหล่านั้น โดยคำนึงถึงการดำรงชีวิตและพฤติกรรมของสิ่งมีชีวิตในป่า 	<p>a. มีข้อกำหนดระหว่างประเทศ กฎหมายระดับประเทศและกฎหมายท้องถิ่นที่ใช้ในแหล่งท่องเที่ยวในเรื่องของการทำกิจกรรม/มี ปฏิสัมพันธ์กับสิ่งมีชีวิตในป่า</p> <p>b. มีการสนับสนุนให้ใช้มาตรฐานสากลด้านการ ปกป้องสิ่งมีชีวิตในป่า ทั้งสิ่งมีชีวิตในน้ำและบนบก</p> <p>c. มีการออกหลักปฏิบัติสำหรับการทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับสิ่งมีชีวิตในป่า รวมถึงการสำรวจที่เป็นไปตามมาตรฐานสากล</p> <p>d. มีระบบตรวจสอบการปฏิบัติตามข้อบังคับ และหลักปฏิบัติในการดำเนินงานด้านการ ท่องเที่ยว</p> <p>e. มีการดำเนินการเพื่อเฝ้าสังเกตการณ์ความเป็นอยู่ของสิ่งมีชีวิตในป่า และลดการรบกวน สิ่งมีชีวิตในป่าโดยเฉพาะในบริเวณที่ทำการกิจกรรม f. มีการให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยวเกี่ยวกับทำ กิจกรรมท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับสิ่งมีชีวิตในป่าซึ่ง อาจเป็นอันตราย เช่น การสัมผัส และการให้ อาหาร เป็นต้น</p>	

เกณฑ์	ตัวชี้วัด	SDGs
<p>D4 การแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากพืชหรือสัตว์และสวัสดิภาพสัตว์</p> <ul style="list-style-type: none"> ● แหล่งท่องเที่ยวมีระบบที่ทำให้มีการปฏิบัติตามกฎหมายท้องถิ่น กฎหมายระดับประเทศ และกฎหมายระหว่างประเทศ รวมถึงมาตรฐานต่างๆ เพื่อรับรองว่าสัตว์จะมีสวัสดิภาพที่ดีและมีการอนุรักษ์สายพันธุ์พืชและสัตว์ (สัตว์, พืช, และสิ่งมีชีวิตทั้งหมด) ซึ่งรวมถึง การเลี้ยงหรือการจับ การซื้อขายแลกเปลี่ยน การแสดง และ การขายสิ่งมีชีวิตจากป่าและสินค้าที่ผลิตจากพันธุ์พืชและสัตว์ ● ต้องไม่มีการได้มา การขยายพันธุ์ และการกักขัง สัตว์ป่าชนิดใด ๆ เว้นแต่ได้รับอนุญาตอย่างถูกต้อง รวมถึงอยู่ในการดูแลของบุคลากร ที่มีความพร้อม และอยู่ภายใต้การดำเนินการ ตามข้อกำหนดที่เหมาะสม ● การจัดการที่อยู่อาศัย การดูแล และการจัดการทั้งสัตว์ป่าและสัตว์เลี้ยงทั้งหมดนั้น จะต้องให้เป็นไปตามมาตรฐานสวัสดิภาพสัตว์สูงสุด 	<p>a. มีกฎหมายเฉพาะทั้งในระดับระหว่างประเทศ ระดับชาติและระดับท้องถิ่น รวมถึงมาตรฐาน และแนวทางปฏิบัติเพื่อใช้ในแหล่งท่องเที่ยวใน การปกป้องสวัสดิภาพสัตว์ และการอนุรักษ์สายพันธุ์พืชและสัตว์</p> <p>b. มีการชี้แจงข้อมูลด้านกฎหมาย มาตรฐาน และแนวทางปฏิบัติให้แก่ผู้ประกอบการ ท่องเที่ยว และมัคคุเทศก์</p> <p>c. มีระบบสำหรับตรวจสอบเงื่อนไขของการครอบครองสัตว์ป่า และสัตว์เลี้ยง รวมถึงการจัด ที่อยู่อาศัยและการดูแล</p> <p>d. มีการออกใบอนุญาตและตรวจสอบคุณสมบัติของบุคลากรที่รับผิดชอบสัตว์ป่าที่อยู่ในครอบครอง</p> <p>e. มีการดำเนินการเพื่อส่งเสริมอนุสัญญา CITES ว่าด้วยการค้าระหว่างประเทศซึ่งชนิด สัตว์ป่าและพืชป่าที่ใกล้สูญพันธุ์ ในภาคการ ท่องเที่ยว และตรวจสอบให้มั่นใจว่ามีการปฏิบัติ ตามอนุสัญญาดังกล่าว</p> <p>f. มีการให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยว ในการการหลีกเลี่ยงการค้าสัตว์ใกล้สูญพันธุ์ เช่น การซื้อ ของที่ระลึกที่ทำจาก/ได้จากสัตว์ป่า</p> <p>คุ้มครองตาม ประกาศของสหภาพระหว่างประเทศเพื่อการ อนุรักษ์ธรรมชาติ (IUCN) หรือ อนุสัญญาว่า ด้วยการค้าระหว่างประเทศซึ่งชนิดสัตว์ป่าและ พืชป่าที่ใกล้สูญพันธุ์ (CITES)</p> <p>g. มีการบังคับใช้กฎหมายเพื่อเป็นการรับรองว่า กิจกรรมการค้าสัตว์ใดๆ ที่เป็น ส่วนหนึ่งของ วิธีการทางวิทยาศาสตร์ โดย ได้รับการจัดการ อย่างเหมาะสมและเป็นไป ตามกฎหมายอย่าง เข้มงวด เพื่อการอนุรักษ์</p>	

เกณฑ์	ตัวชี้วัด	SDGs
D(b) การจัดการทรัพยากร		
<p>D5 การอนุรักษ์พลังงาน</p> <ul style="list-style-type: none"> • แหล่งท่องเที่ยวมีเป้าหมายที่จะลดการใช้พลังงาน ปรับปรุงประสิทธิภาพในการใช้พลังงาน รวมถึงเพิ่มการใช้พลังงานทดแทน • แหล่งท่องเที่ยวมีระบบในการส่งเสริมให้ภาคธุรกิจตรวจวัด ติดตามดูแลและลดการใช้พลังงาน และมีการรายงานผลการดำเนินงานต่อสาธารณชน 	<p>a. มีเผยแพร่และประกาศเป้าหมายการใช้พลังงาน</p> <p>b. มีโปรแกรมการดำเนินงานในการเพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงาน เช่น การส่งเสริม และสนับสนุนให้ใช้ฉนวนกันความร้อน เป็นต้น</p> <p>c. มีการลงทุนในพลังงานทดแทน และควบคุม สัดส่วนร้อยละของการจัดหา/การบริโภค ทั้งหมด</p> <p>d. สนับสนุนและสร้างแรงกระตุ้นในการตรวจสอบและลดการใช้พลังงานโดยภาคธุรกิจ ต่างๆ</p>	
<p>D6 การจัดการน้ำ</p> <ul style="list-style-type: none"> • แหล่งท่องเที่ยวต้องส่งเสริมให้ธุรกิจต่างๆ มีการตรวจวัด ติดตามดูแล และจัดการการใช้น้ำ รวมถึงมีการรายงานต่อสาธารณชน • แหล่งท่องเที่ยวต้องมีการประเมินความเสี่ยงด้านน้ำในแหล่งท่องเที่ยวและจัดทำเป็นเอกสารเป็นลายลักษณ์อักษร • ในกรณีมีความเสี่ยงเรื่องน้ำสูง เป้าหมายของการจัดการน้ำจะต้องกำหนดและกำกับภาคธุรกิจเพื่อให้การใช้น้ำของภาคท่องเที่ยวไม่ก่อให้เกิดความขัดแย้งกับความต้องการน้ำของชุมชนและระบบนิเวศในท้องถิ่น 	<p>a. มีการให้คำแนะนำและให้การสนับสนุน การ ติดตามและควบคุมการใช้น้ำของภาคธุรกิจ</p> <p>b. มีการดำเนินการประเมินความเสี่ยงเรื่องน้ำ อย่างสม่ำเสมอ</p> <p>c. ในกรณีที่มีความเสี่ยงเรื่องน้ำสูง ให้มีการตั้งเป้าหมาย และบังคับใช้เป้าหมายการจัดการ น้ำ และมีการรายงานต่อสาธารณชน</p> <p>d. ติดตามและควบคุมการใช้ปริมาณและทรัพยากรน้ำเพื่อวัตถุประสงค์ในการท่องเที่ยว พร้อมทั้งติดตามและควบคุมผลกระทบที่เกิด ขึ้นกับชุมชนและระบบนิเวศในท้องถิ่น ตลอดจน มีการส่งเสริมและตรวจสอบให้ภาคธุรกิจ ท่องเที่ยวการปฏิบัติตามเป้าหมายการใช้น้ำ</p> <p>e. มีการให้ข้อมูลแก่นักท่องเที่ยวในเรื่อง ความ เสี่ยงของน้ำ และขอให้มีการใช้น้ำเท่าที่จำเป็น</p>	
<p>D7 คุณภาพน้ำ</p> <ul style="list-style-type: none"> • แหล่งท่องเที่ยวมีการตรวจสอบคุณภาพน้ำดื่ม น้ำเพื่อนันทนาการ และทางนวิศวิทยา โดยใช้มาตรฐานคุณภาพน้ำ • แหล่งท่องเที่ยวมีการรายงานผลต่อสาธารณชน และมีระบบที่สามารถตอบสนองต่อปัญหาเกี่ยวกับคุณภาพน้ำที่เกิดขึ้นอย่างทันท่วงที 	<p>a. มีการดำเนินการติดตามคุณภาพน้ำ</p> <p>b. มีข้อมูลและมีการรายงานเกี่ยวกับคุณภาพน้ำ</p> <p>c. มีการตรวจสอบน้ำที่ใช้สำหรับอาบ ด้วยมาตรฐานการรับรองและระบุสถานที่ตามมาตรฐานที่กำหนดไว้</p> <p>d. มีการดำเนินการเพื่อปรับปรุงคุณภาพน้ำ</p> <p>e. มีการให้ข้อมูลเกี่ยวกับคุณภาพน้ำดื่มในท้องถิ่นแก่นักท่องเที่ยว เพื่อส่งเสริมการใช้ เป็น ทางเลือกแทนน้ำดื่มบรรจุขวด</p>	

เกณฑ์	ตัวชี้วัด	SDGs
D(c) การจัดการของเสียและการปลดปล่อยมลพิษ		
<p>D8 น้ำเสีย</p> <ul style="list-style-type: none"> • แหล่งท่องเที่ยวมีแนวทางปฏิบัติที่ชัดเจนและมีการปฏิบัติตามแนวทางดังกล่าวในเรื่องของการตั้งการดูแลรักษา และการทดสอบการระบายจากบ่อเกรอะ และจากระบบบำบัดน้ำเสีย • แหล่งท่องเที่ยวต้องสร้างความมั่นใจว่าน้ำเสีย เหล่านั้นจะได้รับการบำบัดและนำกลับมาใช้ หรือถูกปล่อยทิ้งอย่างปลอดภัย โดยไม่มี ผลกระทบเชิงลบกับคนและสิ่งแวดล้อมในท้องถิ่น 	<p>a. มีการจัดทำแนวทางปฏิบัติและข้อบังคับที่เป็นลายลักษณ์อักษรเกี่ยวกับการบำบัดน้ำเสีย</p> <p>b. มีระบบของการบังคับใช้แนวทางปฏิบัติในหมู่ผู้ประกอบการ</p> <p>c. มีการติดตามตรวจสอบ/ทดสอบน้ำเสียที่ปล่อยทิ้งแล้ว</p> <p>d. มีการจัดตั้งระบบบำบัดน้ำเสียอย่างยั่งยืนชั่วคราวในระดับท้องถิ่น สำหรับใช้ในภาคการท่องเที่ยว หากเป็นไปได้และมีความเหมาะสม</p>	
<p>D9 ขยะมูลฝอย</p> <ul style="list-style-type: none"> • แหล่งท่องเที่ยวจะต้องมีการตรวจวัดและรายงานปริมาณขยะที่เกิดขึ้นและมีการตั้งเป้าหมายในการลดปริมาณขยะ • ขยะมูลฝอยได้รับการจัดการอย่างถูกต้องและมีการลดการฝังกลบขยะด้วยการจัดให้มีระบบคัดแยกและจัดเก็บขยะแบบแยกประเภทและมีระบบรีไซเคิลที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งสามารถแยกขยะได้อย่างมีประสิทธิภาพตามชนิดของขยะ • แหล่งท่องเที่ยวมีการส่งเสริมให้ภาคธุรกิจหลีกเลี่ยงการสร้างขยะและให้มีการลดจำนวนขยะ นำขยะกลับมาใช้ใหม่และรีไซเคิลขยะ ซึ่งรวมถึงขยะที่เป็นเศษอาหารด้วย • มีการดำเนินการเพื่อกำจัดหรือลดการใช้วัสดุที่ใช้เพียงครั้งเดียวแล้วทิ้งโดยเฉพาะพลาสติก • ขยะที่เหลืออยู่ที่ไม่ได้นำมาใช้ซ้ำหรือรีไซเคิลต้องได้รับการกำจัดอย่างปลอดภัยและยั่งยืน 	<p>a. มีโปรแกรมดำเนินการติดตามเรื่องขยะ โดยมี การตั้งเป้าหมาย และผลการดำเนินงานที่ เผยแพร่ต่อสาธารณชน</p> <p>b. มีการประสานงานร่วมกับธุรกิจท่องเที่ยวในการจัดการบรรจุภัณฑ์/ให้คำปรึกษา/การสนับสนุน การจัดการขยะซึ่งรวมถึงขยะเศษอาหาร</p> <p>c. มีการรณรงค์เพื่อลด/กำจัดการใช้วัสดุที่ใช้เพียงครั้งเดียวแล้วทิ้งโดยเฉพาะพลาสติก</p> <p>d. มีโปรแกรมดำเนินการจัดการขยะในทำงาน ของหน่วยงานรัฐ และสิ่งอำนวยความสะดวก สาธารณะต่างๆ</p> <p>e. มีระบบที่รวบรวมและรีไซเคิลขยะ อย่างน้อย สี่ประเภท (เช่น วัสดุอินทรีย์ กระดาษ โลหะ แก้ว และพลาสติก)</p> <p>f. จัดให้มีระบบที่ยั่งยืนสำหรับการกำจัดขยะที่ ตกค้าง</p> <p>g. มีการรณรงค์ให้เลิกการทิ้งขยะนอกจุดทิ้ง และรักษาความสะอาดของพื้นที่สาธารณะ</p> <p>h. มีถังขยะเพียงพอสำหรับการแยกขยะ</p>	
<p>D10 การลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกและบรรเทาการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศ</p> <ul style="list-style-type: none"> • แหล่งท่องเที่ยวต้องมีเป้าหมายในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก รวมถึงดำเนินการและรายงานผลตามนโยบายและการปฏิบัติงานในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก • ควรมีการสนับสนุนให้ภาคธุรกิจต่าง ๆ มีการตรวจวัด ติดตามดูแลลดหรือปล่อยก๊าซเรือน 	<p>a. มีการประกาศเป้าหมายในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก โดยกำหนดร้อยละของการลดและ วันในการวัดผล</p> <p>b. มีการจัดทำรายงานสภาพอากาศประจำปี รวมถึงการเฝ้าสังเกตการณ์และการปฏิบัติงาน เพื่อผลกระทบต่าง ๆ</p> <p>c. มีการสนับสนุนการรณรงค์หรือการมีส่วนร่วม ในรูปแบบต่าง ๆ กับธุรกิจท่องเที่ยวใน</p>	

เกณฑ์	ตัวชี้วัด	SDGs
<p>กระจกใบน้อยที่สุด จากทุกมิติของการดำเนินธุรกิจ (รวมถึงจากซัพพลายเออร์และผู้ให้บริการด้วย) และมีการรายงานต่อสาธารณชน</p> <ul style="list-style-type: none"> ควรมีการสนับสนุนให้มีการชดเชย (offset) การปล่อยก๊าซเรือนกระจกที่ยังไม่สามารถลดได้ 	<p>การลด และบรรเทาการปล่อยก๊าซเรือนกระจก</p> <p>d. หน่วยงานภาครัฐมีการดำเนินการในการลด การปล่อยก๊าซเรือนกระจก</p> <p>e. มีการให้ข้อมูลในเรื่องของแผนรายการชดเชย (offset) การปล่อยก๊าซเรือนกระจกที่มี มาตรฐานเป็นที่ยอมรับ ให้แก่ภาคธุรกิจต่างๆ และนักท่องเที่ยว</p>	
<p>D11 การขนส่งที่มีผลกระทบต่อ</p> <ul style="list-style-type: none"> แหล่งท่องเที่ยวมีเป้าหมายในการลดการปล่อยมลพิษจากการขนส่งในการเดินทางมายังแหล่งท่องเที่ยวและภายในแหล่งท่องเที่ยว มีการเพิ่มการนำพาหนะและการขนส่งสาธารณะที่ยั่งยืนและปล่อยมลพิษต่ำมาใช้งาน รวมถึงการเดินทางแบบใช้แรงตัวเอง (Active travel เช่น การเดินและปั่นจักรยาน) เพื่อให้ภาคการท่องเที่ยวลดการปลดปล่อยมลพิษทางอากาศ ลดความคับคั่งของการจราจร และลดการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศ 	<p>a. มีการลงทุนกับโครงสร้างพื้นฐานด้านการขนส่งที่มีความยั่งยืนยิ่งขึ้น ซึ่งรวมถึงการขนส่ง สาธารณะและยานพาหนะที่ปล่อยมลพิษต่ำ</p> <p>b. มีการให้ข้อมูลโปรโมชั่นการขนส่งทางเลือก ต่างๆ ในการเดินทางมายังแหล่งท่องเที่ยว และ ภายในแหล่งท่องเที่ยว</p> <p>c. มีการเก็บข้อมูลของนักท่องเที่ยวที่เลือกใช้บริการขนส่งทางเลือก</p> <p>d. มีการพัฒนาและสนับสนุนให้มีการปั่นจักรยานและการเดิน</p> <p>e. ให้ความสำคัญกับกลุ่มตลาดนักท่องเที่ยวที่ สนใจตัวเลือกการขนส่งระยะสั้นและยั่งยืนยิ่งขึ้น</p> <p>f. หน่วยงานภาครัฐและธุรกิจท่องเที่ยวควรให้ ให้ความสำคัญกับการใช้การขนส่งที่มีผลกระทบต่อ ภายในหน่วยงานของตนเอง</p>	
<p>D12 มลภาวะทางแสงและเสียง</p> <ul style="list-style-type: none"> แหล่งท่องเที่ยวมีแนวทางปฏิบัติและข้อบังคับในการลดมลภาวะทางแสงและเสียง แหล่งท่องเที่ยวมีส่งเสริมให้ภาคธุรกิจต่าง ๆ ปฏิบัติตามแนวทางปฏิบัติและข้อบังคับนั้น 	<p>a. มีแนวทางปฏิบัติในเรื่องมลภาวะทางแสงและ เสียง โดยส่งเสริมและแจกจ่ายให้ภาคธุรกิจ</p> <p>b. มีการระบุและเฝ้าสังเกตการณ์จุดที่มีความ เป็นไปได้ในการก่อให้เกิดมลภาวะทางแสงและ เสียง โดยเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว</p> <p>c. มีกลไกที่จะให้ผู้คนในพื้นที่สามารถ รายงาน เกี่ยวกับมลภาวะทางแสงและเสียงพร้อมกับ สามารถการติดตามผลการปฏิบัติงานได้</p>	

3.2 โรงแรมที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม (Green Hotel)

กรมการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและสิ่งแวดล้อมดำเนินโครงการโรงแรมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม (Green Hotel) ตั้งแต่ปี 2556 อย่างต่อเนื่อง มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมศักยภาพสถานประกอบการให้เกิดการใช้ทรัพยากรและพลังงานอย่างคุ้มค่าและมีประสิทธิภาพ มีการจัดการสิ่งแวดล้อมที่ดี ยกระดับมาตรฐานการบริการ พร้อมขยายจำนวนเครือข่ายโรงแรมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมมากขึ้น เพื่อรองรับมาตรการการจัดซื้อ จัดจ้าง สินค้าและบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมของหน่วยงานภาครัฐ และสนับสนุนให้เกิดการบริโภคที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ตลอดจนเพื่อเตรียมความพร้อมสถานประกอบการสู่การประเมินมาตรฐานสิ่งแวดล้อมในระดับสากล อันจะทำให้เกิดการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศอย่างยั่งยืนและลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก ซึ่งเป็นสาเหตุหลักของการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและปรากฏการณ์โลกร้อนที่กำลังกลายเป็นวิกฤตสิ่งแวดล้อมที่สำคัญ โดยมีค่านิยมของ โรงแรมที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม (Green Hotel) ว่า “สถานประกอบการประเภทที่พักซึ่งมีการใช้ทรัพยากรและพลังงานอย่างคุ้มค่าและมีประสิทธิภาพ มีการจัดการมลพิษและสิ่งแวดล้อมที่ดี มีส่วนร่วมในการสืบสานศิลปวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น และมีส่วนร่วมในการพัฒนาท้องถิ่น”

แนวคิดและเป้าหมาย

- 1) ส่งเสริมให้เกิดการใช้ทรัพยากรและพลังงานอย่างคุ้มค่าและมีประสิทธิภาพ
- 2) มีการจัดการสิ่งแวดล้อมที่ดี
- 3) ยกระดับมาตรฐานการบริการ
- 4) ขยายเครือข่ายโรงแรมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อรองรับมาตรการการจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมของหน่วยงานภาครัฐ และการบริโภคที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
- 5) เตรียมความพร้อมสู่การประเมินมาตรฐานสิ่งแวดล้อมในระดับสากล อันจะทำให้เกิดการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวของประเทศอย่างยั่งยืน และลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกต่อไป

เกณฑ์การประเมินโรงแรมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม (Green Hotel)

1. นโยบายด้านการบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเป็นแนวทางการดำเนินงานด้านการบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม ผู้บริหารและพนักงานร่วมดำเนินการ
2. การพัฒนาบุคลากร บุคลากรมีความรู้ ความสามารถและทักษะในการทำงานด้านบริการที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม
3. การรณรงค์ ประชาสัมพันธ์ สร้างความรู้ความเข้าใจและความร่วมมือจากบุคลากรของโรงแรมและลูกค้า
4. การจัดซื้อจัดจ้างที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม คำนึงถึงคุณภาพ ราคา และลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมจากกระบวนการผลิต
5. การจัดการสิ่งแวดล้อมและพลังงาน ใช้ทรัพยากรอย่างยั่งยืน มีการจัดการของเสียและมลพิษให้หมดไปหรือไม่ส่งผลกระทบต่อสภาพแวดล้อม
6. การมีส่วนร่วมกับชุมชน ในพื้นที่ที่สถานประกอบการตั้งอยู่ ด้วยการจัดการทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม
7. การประเมินประสิทธิภาพเพื่อการปรับปรุงที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อนำข้อมูลดำเนินงานด้านการให้บริการดังกล่าวไปปรับปรุงการดำเนินงาน

3.3 มาตรฐานโรงแรมสีเขียวของอาเซียน (ASEAN Green Hotel Standards)

ASEAN Green Hotel Standard

มาตรฐานโรงแรมสีเขียวอาเซียนเป็นส่วนหนึ่งของแผนพัฒนาการท่องเที่ยวอาเซียน ปี พ.ศ. 2554-2558 ที่ประเทศในกลุ่มสมาชิกอาเซียนตกลงร่วมกัน โดยมอบหมายให้กระทรวงการท่องเที่ยวของแต่ละประเทศเป็นผู้รับผิดชอบ มีวัตถุประสงค์เพื่อใช้เป็นแนวทางให้แก่ผู้ประกอบการโรงแรมอนุรักษ์พลังงานและสิ่งแวดล้อม อีกทั้งยังเป็นมาตรฐานของโรงแรมสีเขียวแก่ประเทศในกลุ่มสมาชิกอาเซียนด้วย มีเนื้อหาเชื่อมโยงถึงการบริหารทรัพยากรทางกายภาพ เพื่อประโยชน์ด้านการบำรุงรักษาและปรับปรุงอาคาร การอบรมพนักงาน ประสิทธิภาพการให้บริการ อีกทั้งยังครอบคลุมถึงการส่งเสริมกิจกรรมการมีส่วนร่วมของพนักงาน นักท่องเที่ยว และประชาชนในชุมชน ให้มีส่วนร่วมในการรักษาสิ่งแวดล้อม สนับสนุนการส่งเสริมอาชีพและผลิตภัณฑ์ของคนในชุมชน ส่งเสริมการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนและสามารถตอบสนองความต้องการของลูกค้าตามแนวโน้มของตลาดได้ มีข้อกำหนดการตรวจประเมินมาตรฐานโรงแรมสีเขียวอาเซียน ครอบคลุมด้านต่าง ๆ จำนวน 11 หมวด ได้แก่

- หมวดที่ 1 นโยบายด้านสิ่งแวดล้อมและการดำเนินงานสำหรับบริหารงานโรงแรม
- หมวดที่ 2 การใช้ผลิตภัณฑ์ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม
- หมวดที่ 3 ความร่วมมือกับชุมชนและองค์กรท้องถิ่น
- หมวดที่ 4 การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์
- หมวดที่ 5 การกำจัดขยะ
- หมวดที่ 6 ประสิทธิภาพพลังงาน
- หมวดที่ 7 ประสิทธิภาพน้ำ
- หมวดที่ 8 การจัดการคุณภาพอากาศ
- หมวดที่ 9 การจัดการเสียง
- หมวดที่ 10 การจัดการน้ำเสียและการบำบัด
- หมวดที่ 11 การจัดการขยะมีพิษและขยะอันตราย

3.4 มาตรฐานโครงการใบไม้เขียว (Green Leaf)

โครงการที่มูลนิธิใบไม้เขียวดำเนินการ เพื่อพัฒนาประสิทธิภาพการใช้พลังงาน และพัฒนาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ของธุรกิจการท่องเที่ยว และการโรงแรม มุ่งเน้นการใช้พลังงานรวมถึงการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างรู้คุณค่า ภายใต้แนวคิดหลัก "รู้ประหยัด รักสิ่งแวดล้อม" โดยได้มีการเผยแพร่ความรู้ความเข้าใจในการดำเนินธุรกิจท่องเที่ยวอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อให้มีการพัฒนาคุณภาพสิ่งแวดล้อม การใช้พลังงาน และทรัพยากรธรรมชาติอย่างรู้คุณค่า และให้มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมน้อยที่สุด โดยได้เชิญผู้ประกอบการ โรงแรม สถานประกอบการท่องเที่ยว หน่วยราชการ สถาบันการศึกษา และองค์กรเอกชนต่าง ๆ เข้าร่วมกิจกรรม GREEN HOTEL FAIR & SEMINAR รวม 5 ครั้ง ที่พญา ภูเก็ต กรุงเทพฯ เชียงใหม่ และขอนแก่น เป็นผลทำให้ เจ้าของธุรกิจ ผู้ประกอบการ พนักงาน และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้ความสำคัญต่อการแก้ไข และป้องกันปัญหาสิ่งแวดล้อม ปรับปรุงการดำเนินงานในขั้นตอนต่าง ๆ เพื่อให้มีการใช้น้ำ พลังงาน และทรัพยากรธรรมชาติอย่างคุ้มค่าพร้อมกับการพัฒนาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ซึ่งส่งผลให้ค่าใช้จ่ายในการดำเนินการด้านต่าง ๆ ลดลง และยังขยายผลไปสู่ผู้ใช้บริการอีกด้วย นับว่าประสบความสำเร็จเป็นอย่างสูง

วัตถุประสงค์ของมูลนิธิใบไม้เขียว

- 1) เพื่อผลักดันให้ธุรกิจโรงแรมและการท่องเที่ยวในประเทศไทยมีการพัฒนามาตรฐานการดำเนินงานและส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม
- 2) เพื่อพัฒนามาตรฐานการจัดการด้านสิ่งแวดล้อมในธุรกิจโรงแรมและการท่องเที่ยว ให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้ใช้บริการและมีการพัฒนาประสิทธิภาพของเทคโนโลยี
- 3) เพื่อส่งเสริมการมีบทบาทและมีส่วนร่วมในการรักษาสิ่งแวดล้อมในธุรกิจโรงแรมและการท่องเที่ยว
- 4) เพื่อพัฒนาแนวทางการเสริมสร้างศักยภาพของธุรกิจโรงแรม และการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน

ประโยชน์ด้านสิ่งแวดล้อมสำหรับหน่วยงานที่เข้าร่วมเป็นสมาชิกโครงการ

- 1) มีการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ ช่วยประหยัดการลงทุนของธุรกิจและของประเทศ
- 2) สารเคมีที่มีพิษจะถูกใช้น้อยที่สุด จนสามารถกำจัดและแทนที่ด้วยอินทรีย์สาร
- 3) มีการจัดการการใช้พลังงาน ทรัพยากรธรรมชาติและการกำจัดของเสียอย่างมีประสิทธิภาพ
- 4) การดำเนินธุรกิจเกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมน้อยที่สุดหรือไม่เกิดเลย
- 5) ทำให้เกิดความเข้าใจถึงปัญหาการแก้ปัญหาและการป้องกันสิ่งแวดล้อมและทรัพยากร ธรรมชาติมากขึ้น

3.5 มาตรฐาน Green Globe

เป็นโครงการจัดการสิ่งแวดล้อมสำหรับกลุ่มธุรกิจการท่องเที่ยวและโรงแรม ครอบคลุมไปถึงการดูแลสถานที่ท่องเที่ยวและธุรกิจอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง ปัจจุบันมีสมาชิกโครงการอยู่ทั่วโลกกว่า 100 ประเทศ จุดประสงค์ก็เพื่อสร้างความตระหนักในเรื่องสิ่งแวดล้อมและยกระดับการจัดการสิ่งแวดล้อมในกลุ่มธุรกิจการท่องเที่ยวและโรงแรม โครงการนี้ถูกพัฒนาขึ้นในปี พ.ศ. 2537 โดย World Travel & Tourism Council (WTTC) โดยมีเป้าหมาย 5 ประการ ดังนี้

เป้าหมายของมาตรฐาน Green Globe 5 ประการ

- 1) เพื่อส่งเสริมให้อุตสาหกรรมท่องเที่ยวมีความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมมากขึ้นไม่ว่าจะเป็นนักท่องเที่ยว ผู้ประกอบการ และประชาชนในท้องถิ่นที่เกี่ยวข้อง
- 2) เพื่อส่งเสริมการมีส่วนร่วมมากขึ้นระหว่างสถานที่ท่องเที่ยว และบริษัทต่างๆ ในกลุ่มธุรกิจทุกขนาด และทุกกลุ่มในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว
- 3) เพื่อให้เกิดความเข้าใจในประโยชน์ร่วมกัน ที่เกิดขึ้นระหว่างการรักษาสิ่งแวดล้อม และการดำเนินธุรกิจที่ดี
- 4) เพื่อแสดงถึงความมุ่งมั่นของกลุ่มอุตสาหกรรมท่องเที่ยว ในการปรับปรุงดูแลสิ่งแวดล้อม โดยผ่านสัญลักษณ์ Green Globe
- 5) เพื่อเป็นตัวอย่างของการปฏิบัติ และการพัฒนาผลงานที่โดดเด่น โดยการได้รับรางวัลกรีนโกล (Green Globe Achievement Awards)

ภายใต้เป้าหมายข้างต้นแล้ว มาตรฐาน Green Globe จึงได้มีการแบ่งประเด็นหลักของการจัดการ 6 ประการ ดังนี้

- 1) การลดปริมาณของเสีย การนำกลับมาใช้ใหม่ และการนำไปแปรรูป
- 2) ประสิทธิภาพของการใช้พลังงาน การอนุรักษ์และการจัดการพลังงาน
- 3) การจัดการเรื่องการใช้ทรัพยากรน้ำ
- 4) นโยบายการจัดซื้อที่คำนึงถึงการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม
- 5) การพัฒนาสังคมและวัฒนธรรม
- 6) การพัฒนาปรับปรุงระบบอย่างต่อเนื่อง

ซึ่งมาตรฐาน Green Globe จะให้การรับรองมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยวที่คำนึงความสะอาดของอากาศ ชายทะเล โบราณสถาน หรือแหล่งธรรมชาติ และบริการธุรกิจที่ให้ความสำคัญต่อสิ่งแวดล้อมโดยสามารถจัดการของเสีย พลังงาน น้ำ และมลภาวะได้อย่างมีประสิทธิภาพ และชุมชนในท้องถิ่นที่ได้รับผลกระทบจากนักท่องเที่ยวจะสามารถวางแผนการพัฒนาชุมชนให้เกิดการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนได้

3.6 มาตรฐานเมืองท่องเที่ยวสะอาด (ASEAN Clean Tourist City Standard)

จุดมุ่งหมายของมาตรฐานเมืองท่องเที่ยวสะอาดของอาเซียน (ACTCS) ได้แก่การจัดการจัดหาเครื่องมือให้แก่ประเทศสมาชิกนำไปใช้ปรับปรุงคุณภาพการท่องเที่ยวในเมืองใหญ่ของตน เพิ่มความสามารถในการแข่งขันด้านการตลาด รวมทั้งพัฒนาสภาพแวดล้อมและชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีให้แก่ประชากรท้องถิ่นโดยช่วยลดความยากจนของผู้คนลง มาตรฐานนี้ยังได้รับการออกแบบมาให้ช่วยรักษาสภาพแวดล้อมเพื่อรับมือกับผลกระทบจากภาวะโลกร้อนและมีส่วนช่วยสนับสนุนการพัฒนาของเมืองต่าง ๆ ในอาเซียนอย่างยั่งยืนตั้งนั้น ประเด็นสำคัญอย่างยิ่งที่ควรพิจารณา ได้แก่ การที่แผนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวของอาเซียน(ASEAN Tourism Strategic Plan - ATSP) 2011-2015 ให้ความสำคัญเป็นลำดับต้น ๆ กับการเพิ่มความสามารถในการจัดการกับภาวะโลกร้อนของกิจกรรมการท่องเที่ยวในอาเซียน ควบคู่ไปกับการเพิ่มคุณภาพของบริการและสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับการท่องเที่ยวในภูมิภาค

มาตรฐานนี้มีพื้นฐานมาจากกลุ่มตัวชี้วัดที่ใช้ประเมินความยั่งยืนและคุณภาพการท่องเที่ยวของเมืองใหญ่ในอาเซียนในปัจจุบัน ตลอดจนระบุถึงสิ่งที่ควรปรับปรุงให้ดีขึ้น ถือได้ว่าเป็นเกณฑ์มาตรฐานที่ประเทศสมาชิกอาเซียนสามารถนำไปใช้เป็นเป้าหมายหลักของการจัดการการท่องเที่ยวของตน ซึ่งในที่สุดจะนำไปสู่การยกระดับความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว ดึงดูดให้มีผู้มาท่องเที่ยวมากขึ้นและยกระดับคุณภาพชีวิตความเป็นอยู่ของประชากรท้องถิ่นให้สูงขึ้น

มาตรฐานฉบับนี้ให้ความสำคัญกับเมืองท่องเที่ยวที่มีนักท่องเที่ยวไปเยี่ยมชม เมืองที่มีแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ทางธรรมชาติและแหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้นอยู่แล้ว

ตัวชี้วัดที่มีการประเมินตามมาตรฐานเมืองท่องเที่ยวสะอาดของอาเซียน (ACTCS) เป็นตัวชี้วัดด้านต่อไปนี้

- การจัดการสิ่งแวดล้อม
- ความสะอาด
- การจัดการของเสีย
- การสร้างการรับรู้เกี่ยวกับการรักษาสิ่งแวดล้อมและความสะอาด
- พื้นที่สีเขียว
- ความปลอดภัยด้านสุขภาพและความปลอดภัยและมั่นคงในเขตเมือง
- โครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับการท่องเที่ยว

3.7 มาตรฐานการท่องเที่ยวไทยของกรมการท่องเที่ยว

กรมการท่องเที่ยวได้จัดทำมาตรฐานการท่องเที่ยวไทย เพื่อเป็นเครื่องมือในการยกระดับการท่องเที่ยว ให้แก่นักท่องเที่ยวอย่างเป็นระบบและครบวงจร ทั้งนี้ มาตรฐานของกรมการท่องเที่ยวจะประกอบไปด้วย เกณฑ์และตัวชี้วัด ซึ่งเปรียบเสมือนมาตรฐานเพื่อวัดระดับคุณภาพของการสินค้าและบริการด้านการท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยว ตลอดจนธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ โดยเกณฑ์และตัวชี้วัดของมาตรฐานการท่องเที่ยวไทย ล้วนได้ให้ความสำคัญกับความสะอาด ความสะดวก ความปลอดภัย และเป็นธรรมต่อนักท่องเที่ยว เพื่อให้ นักท่องเที่ยวได้รับบริการที่ดีและปลอดภัย โดยไม่ลืมที่จะต้องเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม เพื่อการท่องเที่ยวอย่าง ยั่งยืน รวมกว่า 56 มาตรฐาน ซึ่งจะครอบคลุมทั้งในส่วนบริการด้านการท่องเที่ยวทุกด้าน เช่น เช่น โรงแรม รีสอร์ท ร้านอาหาร ร้านขายของที่ระลึก เรือ รถตู้ กิจกรรมท่องเที่ยว แหล่งท่องเที่ยว ธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์ เป็นต้น เพื่อให้ผู้ประกอบการที่เข้าสู่มาตรฐาน ยกระดับ พัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขัน และสร้างความมั่นใจในบริการ ท่องเที่ยวมากขึ้น

มาตรฐานการท่องเที่ยวไทย
56 มาตรฐาน

ด้านบริการและกิจกรรม (36 มาตรฐาน)			ด้านแหล่งท่องเที่ยว (17 มาตรฐาน)		ด้านอาชีพ/ธุรกิจนำเที่ยว และมัคคุเทศก์ (3 มาตรฐาน)
Home stay	อาหาร	Bus	เชิงนิเวศ	เชิงเกษตร	ธุรกิจนำเที่ยว
ท่องเที่ยว	โรงแรม	อากาศ	ธรณีศึกษา	ธรรมชาติ	มัคคุเทศก์
รถตู้	เดินป่า	Resort	น้ำตก	เกาะ	อาชีพด้านการท่องเที่ยว ของผู้ประกอบการ
อากาศ (เล็ก)	เรืออินจัน	บินหน้าผา	ประวัติศาสตร์	ชายหาด	
ห้องชุด	Street Food	ค่ายฝึกแรม	เมืองสะอาด	วัฒนธรรม	
อุทยาน	เทศกาล	เรือกัศปการ	แก่ง	น้ำพุร้อน	
ปางช้าง	ดูผีเสื้อ	Long stay	นันทนาการ	ถ้ำ	
แอมบิการ์	Eco Lodging	ดูพรรณไม้	ท่องเที่ยวโดยชุมชน		
ห้องน้ำ	สองล้อ	Jet ski	ศิลปะ/วิทยากร		
ดำน้ำ	ศูนย์ข้อมูล	อัญมณี	บริหารจัดการแหล่ง		
จักรยาน	นก/คาเฟ่	ศูนย์การเรียนรู้/ผู้สูงอายุ/เด็ก			
ศูนย์การค้า	เชิงสุขภาพ	Adventure Park			

กรมการท่องเที่ยว
<http://tts.dot.go.th>

รูปภาพที่ 12 มาตรฐานการท่องเที่ยวไทย

เรื่องที่ 3 การบริหารจัดการการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

- จุดประสงค์การเรียนรู้

เพื่อสร้างความเข้าใจต่อกลยุทธ์การบริหารจัดการท่องเที่ยว เพื่อสนับสนุนการจัดการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

- เนื้อหาหลักสูตร

1. การบริหารจัดการที่ยั่งยืน: นโยบาย กลยุทธ์ และแนวปฏิบัติเพื่อการเชื่อมโยงการจัดการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อสังคมและพัฒนายั่งยืน (Sustainable Management: Policies, Strategies, and Practices for Responsible Tourism Management and Sustainable Development)

ความหมายและความสำคัญของการบริหารจัดการธุรกิจท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อสังคมและยั่งยืน

การบริหารจัดการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อสังคมและยั่งยืน หมายถึง กระบวนการที่ผู้ประกอบการท่องเที่ยวให้ความสำคัญกับการวางแผนและดำเนินกิจกรรมการท่องเที่ยวที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม สังคม และการเจริญเติบโตในระยะยาว เพื่อสร้างคุณค่าที่ยั่งยืนและเป็นประโยชน์ต่อกิจกรรมท่องเที่ยวตลอดห่วงโซ่อุปทาน ความสำคัญของการบริหารจัดการธุรกิจท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อสังคมและยั่งยืนมีดังนี้

1. การบริหารจัดการที่ยั่งยืนในกิจกรรมท่องเที่ยว มุ่งเน้นการพัฒนาสินค้าและบริการที่มีคุณค่าและความยั่งยืนในระยะยาว มีการคำนึงถึงประโยชน์ทั้งในด้านเศรษฐกิจและสังคม ไม่เพียงเพื่อการผลิตเพื่อสร้างผลกำไรในระยะสั้นเท่านั้น แต่ยังเน้นการรับผิดชอบต่อความยั่งยืนของกิจกรรมท่องเที่ยวในระยะยาว เช่น การสนับสนุนโครงการท่องเที่ยวที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม การส่งเสริมการแสดงความรับผิดชอบต่อสังคมในกิจกรรมท่องเที่ยว และการสร้างโอกาสทางธุรกิจในพื้นที่ปลอดภัย เป็นต้น

2. ความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมในกิจกรรมท่องเที่ยว เป็นการให้ความสำคัญกับการใช้ทรัพยากรอย่างรอบคอบ ลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม และเกิดประโยชน์สูงสุด โดยใช้วิธีการที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ตัวอย่างเช่น สนับสนุนการใช้บริการขนส่งสาธารณะ การใช้พลังงานทดแทน ลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก ลดการสร้างขยะในกิจกรรมท่องเที่ยว การแบ่งปันข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมผ่านการสื่อสารและประชาสัมพันธ์ การเลือกสถานที่ท่องเที่ยวที่มีมาตรฐานการอนุรักษ์และการจัดการที่ดีต่อสิ่งแวดล้อม เป็นต้น

3. ความรับผิดชอบต่อสังคมในกิจกรรมท่องเที่ยว เป็นการบริหารจัดการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อสังคมและยั่งยืน โดยให้ความสำคัญกับชุมชนและสังคม ส่งเสริมคุณภาพชีวิต รวมถึงการดูแลรักษาสิ่งแวดล้อม เพื่อให้กิจกรรมการท่องเที่ยวสามารถอยู่ร่วมกับสังคมและชุมชนด้วยความเกื้อกูลกัน โดยให้การสนับสนุนโครงการที่มีส่วนร่วมในชุมชน สนับสนุนการพัฒนาท้องถิ่น และสร้างโอกาสให้กับสมาชิกในชุมชน เช่น การสนับสนุนการศึกษาและการอนุรักษ์วัฒนธรรม การพัฒนาเศรษฐกิจฐานรากให้กลายเป็นของกิน หรือของฝากที่สื่อแสดงอัตลักษณ์ของชุมชน เพื่อเกิดการสร้างงาน สร้างอาชีพ ลดความเหลื่อมล้ำ สร้างความเป็นธรรมทางสังคม เพื่อตอบโจทย์ตามยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศ ภายใต้คำว่า มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน (อุทิศ ทาหอม, 2564)

4. การสร้างคุณค่าทางธุรกิจในกิจกรรมท่องเที่ยว เป็นการสร้างประสบการณ์ท่องเที่ยวที่มีความหมายให้กับนักท่องเที่ยว หรือผู้รับบริการ โดยดำเนินการควบคู่ไปกับการรับผิดชอบต่อชุมชน สังคม และสิ่งแวดล้อม ผ่านการพัฒนาสินค้าและบริการที่มีคุณค่า ช่วยเพิ่มรายได้และสร้างความเชื่อมโยงระยะยาวให้กับนักท่องเที่ยว เช่น การออกแบบและมอบประสบการณ์ที่สร้างความประทับใจให้กับนักท่องเที่ยว การสนับสนุนการขายสินค้า หรืออาหารท้องถิ่น ซึ่งจะช่วยสร้างรายได้และการเจริญเติบโตในชุมชนท้องถิ่น การใช้แอปพลิเคชัน เว็บไซต์ หรือสื่อสังคมออนไลน์ในการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารและส่งต่อความประทับใจจากการท่องเที่ยวที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม หรือการใช้มาตรฐานและวิธีการที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมในกิจกรรมท่องเที่ยว โดยลดการใช้พลังงาน การจัดการขยะ

และการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ที่จะช่วยสร้างภาพลักษณ์ที่ดีต่อนักท่องเที่ยว รวมถึงการใช้กิจกรรมท่องเที่ยวเพื่อสร้างความเข้าใจและการเรียนรู้ ที่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ เป็นต้น

5. การเพิ่มคุณค่าทางสังคมในกิจกรรมท่องเที่ยว ช่วยเสริมสร้างประสบการณ์ที่เต็มไปด้วยการเรียนรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับสังคมท้องถิ่น วัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ และสิ่งแวดล้อม เป็นโอกาสที่นักท่องเที่ยวสามารถแบ่งปันความรู้และประสบการณ์ที่ได้รับไปกับคนในชุมชน ซึ่งคุณค่าทางสังคมที่เกิดจากกิจกรรมท่องเที่ยวดังกล่าว อาจมีผลต่อการเลือกท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว และยังสร้างโอกาสในการสร้างรายได้และการเจริญเติบโตในชุมชนท้องถิ่น เป็นการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างนักท่องเที่ยวและชุมชน สามารถสร้างมิตรภาพที่เสริมสร้างคุณค่าต่อสังคมและการท่องเที่ยวในระยะยาว นักท่องเที่ยวอาจกลับมาเยี่ยมชุมชนซ้ำในอนาคต หรือแนะนำกิจกรรมท่องเที่ยวในชุมชนให้กับผู้อื่น กิจกรรมที่ช่วยเพิ่มคุณค่าทางสังคมมีหลากหลายวิธี เช่น การเปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวมีส่วนร่วมในโครงการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ทั้งการช่วยเก็บข้อมูลทางสิ่งแวดล้อม การช่วยกันทำความสะอาดพื้นที่เข้าชม หรือการเรียนรู้เกี่ยวกับนิเวศวิทยาและการอนุรักษ์ธรรมชาติ การสนับสนุนกิจกรรมที่ให้นักท่องเที่ยวได้รับประสบการณ์ทางวัฒนธรรม เช่น การเข้าชมวัด พิพิธภัณฑสถาน หรือการเรียนรู้การทำอาหารท้องถิ่น เป็นต้น

แนวทางการเชื่อมโยงกรอบนโยบายและการพิจารณาเป้าหมายและตัวชี้วัดการพัฒนาที่ยั่งยืน

การเชื่อมโยงกรอบนโยบาย การพิจารณาเป้าหมายและตัวชี้วัดการพัฒนาที่ยั่งยืนในภาคธุรกิจท่องเที่ยว มีความสำคัญต่อการสร้างความรับผิดชอบต่อและยั่งยืนในกิจกรรมท่องเที่ยวที่มีคุณค่าแก่ผู้ประกอบการและชุมชนท้องถิ่น ตัวชี้วัดที่ถูกต้องและเหมาะสมจะช่วยให้การวัดและประเมินผลสำเร็จของกิจกรรมท่องเที่ยวที่เน้นความรับผิดชอบต่อและยั่งยืนมีความชัดเจนและเป็นรูปธรรมมากขึ้น ดังนั้น ขั้นตอนที่สำคัญเพื่อเชื่อมโยงกรอบนโยบาย การพิจารณาเป้าหมาย และตัวชี้วัดการพัฒนาที่ยั่งยืนในภาคธุรกิจท่องเที่ยวอย่างเหมาะสม มีดังนี้

1. การกำหนดกรอบนโยบาย

ขั้นแรกของการบริหารจัดการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อและยั่งยืน ควรเริ่มต้นด้วยการกำหนดกรอบนโยบายที่เน้นความรับผิดชอบต่อและยั่งยืนในกิจกรรมท่องเที่ยวที่ชัดเจนและเหมาะสมกับบริบทของธุรกิจหรือสถานประกอบการ รวมถึงควรมีแนวทางที่ชัดเจนและเหมาะสม เพื่อทำให้นโยบายดังกล่าวมีประสิทธิภาพ โดยการวิเคราะห์รายละเอียดเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมทางสังคมและสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมท่องเที่ยว จากนั้นจึงกำหนดกรอบนโยบายและระดับความสำคัญ

ตัวอย่างของการกำหนดกรอบนโยบายและระดับความสำคัญในธุรกิจโรงแรมขนาดเล็ก

● กรอบนโยบาย

- ความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อม: มุ่งเน้นการประหยัดพลังงานและน้ำในการดำเนินกิจกรรมท่องเที่ยว โดยใช้แหล่งพลังงานทดแทนและเลือกวัสดุที่มีความยั่งยืนในการก่อสร้างและบริการ
- ความรับผิดชอบต่อชุมชนท้องถิ่น: สนับสนุนโครงการในชุมชนท้องถิ่น เช่น การสนับสนุนการฝึกอบรมและสร้างโอกาสงานให้แก่คนท้องถิ่น และการจัดกิจกรรมที่สร้างรายได้และคุณค่าในชุมชน
- ความรับผิดชอบต่ออนุรักษ์สิ่งแวดล้อม: จัดกิจกรรมอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม เช่น การเพาะปลูกต้นไม้ และการรักษาพื้นที่สีเขียวภายในโรงแรม เป็นต้น
- ความรับผิดชอบต่อผู้รับบริการ: ให้ความสำคัญกับการบริการที่ดีและเป็นมิตร

- ความรับผิดชอบต่อความปลอดภัย: รักษามาตรฐานความปลอดภัยสูงสุดในการบริการ และสร้างสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยสำหรับผู้เข้าพักและพนักงาน
- ระดับความสำคัญของกรอบนโยบาย
 - ความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อม (สำคัญสูงสุด): ประหยัดพลังงานและน้ำในทุกกิจกรรม ใช้วัสดุรีไซเคิล และสนับสนุนโครงการการลดปริมาณขยะ โดยนำเสนอโปรแกรมการสาธิต ในการอนุรักษ์พลังงานและน้ำให้แก่ลูกค้า
 - ความรับผิดชอบต่อชุมชนท้องถิ่น (สำคัญสูงสุด): ทำงานร่วมกับองค์กรท้องถิ่น ในการสนับสนุนโครงการทางสังคมและโปรแกรมอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และสนับสนุน การพัฒนาชุมชนท้องถิ่น
 - ความรับผิดชอบต่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม (สำคัญสูงสุด): ใช้วัสดุที่มีความยั่งยืน ในการก่อสร้างและบริการ และจะเข้าร่วมในโครงการการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมอย่างต่อเนื่อง

2. การกำหนดเป้าหมายและตัวชี้วัดการพัฒนา

เมื่อสถานประกอบการมีกรอบนโยบายที่ชัดเจนและสอดคล้องกับบริบทของธุรกิจ ควรกำหนด เป้าหมายที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน ตัวอย่างเป้าหมายอาจเกี่ยวกับการลดการใช้พลังงาน การเพิ่มรายได้สำหรับชุมชนท้องถิ่น หรือการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกจากกิจกรรมท่องเที่ยว จากนั้นจึง กำหนดตัวชี้วัดของการพัฒนาให้ชัดเจน เพื่อช่วยในการวัดและประเมินผลการดำเนินงานตามเป้าหมาย ของสถานประกอบการ โดยตัวชี้วัดควรเป็นตัวเลขที่สามารถวัดได้ และมีช่วงเวลาที่จะระบุ เพื่อให้สามารถติดตาม ความก้าวหน้าของโครงการและปรับปรุงการบริหารจัดการได้ตามต้องการ

ตัวอย่างของการกำหนดเป้าหมายในการพัฒนาธุรกิจอย่างมีความรับผิดชอบต่อและยั่งยืน	
เป้าหมายที่ 1 ลดการใช้พลังงานและน้ำ	<ul style="list-style-type: none"> ● ลดการใช้พลังงาน: สามารถเปลี่ยนใช้หลอดไฟ LED หรืออุปกรณ์ประหยัดพลังงานในห้องพัก หรือใช้พลังงานจากแหล่งที่มีความยั่งยืน เพื่อลดการใช้พลังงานอย่างน้อย 15% ในรอบ 2 ปี ● การอนุรักษ์น้ำ: ส่งเสริมการอนุรักษ์น้ำ โดยการติดตั้งเครื่องปรับอากาศที่อนุรักษ์น้ำ และการแจ้งเตือนผู้รับบริการให้ใช้น้ำอย่างประหยัด โดยเป้าหมายในการลดการใช้น้ำอย่างน้อย 10% ในรอบ 1 ปี
เป้าหมายที่ 2 สนับสนุนชุมชนท้องถิ่น	<ul style="list-style-type: none"> ● การสนับสนุนโครงการท้องถิ่น: สนับสนุนโครงการในชุมชนท้องถิ่น เช่น การจัดกิจกรรมที่ชุมชนสามารถมีส่วนร่วมได้ หรือการสนับสนุนการฝึกอบรมและสร้างโอกาสงานในพื้นที่ โดยเป้าหมายในการสนับสนุนโครงการท้องถิ่นอย่างน้อย 3 โครงการต่อปี
เป้าหมายที่ 3 ลดการสร้างขยะและใช้วัสดุที่มีความยั่งยืน	<ul style="list-style-type: none"> ● การลดการใช้พลาสติก: ลดการใช้พลาสติกในบรรจุภัณฑ์หรือการบริการ โดยใช้วัสดุที่มีความยั่งยืนแทน โดยเป้าหมายในการลดการใช้พลาสติกอย่างน้อย 20% ในรอบ 2 ปี
เป้าหมายที่ 4 การบริหารจัดการที่ยั่งยืน	<ul style="list-style-type: none"> ● การอนุรักษ์พลังงานในการบริหารจัดการ: พัฒนาแผนการใช้ทรัพยากรให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยเป้าหมายในการลดการใช้พลังงานในการบริหารจัดการอย่างน้อย 10% ในรอบ 2 ปี ● การฝึกอบรมและการพัฒนาพนักงาน: สนับสนุนการฝึกอบรมและการพัฒนาพนักงานเพื่อเพิ่มความเข้าใจและความรับผิดชอบต่อที่ยั่งยืน โดยเป้าหมายในการจัดการฝึกอบรมและการพัฒนาพนักงานอย่างน้อย 2 ครั้งต่อปี

4. การพัฒนากลยุทธ์

การพัฒนากลยุทธ์การบริหารจัดการธุรกิจท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อและยั่งยืน เป็นขั้นตอนสำคัญเพื่อเชื่อมโยงกรอบนโยบาย การประเมินผลการดำเนินงาน และการปรับปรุงกลยุทธ์ให้เหมาะสมสำหรับการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน โดยมีแนวทางในการพัฒนากลยุทธ์ที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

- วิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอกและภายใน โดยทำการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายนอก ทั้งปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคม กฎหมาย และอื่น ๆ ที่สามารถมีผลต่อธุรกิจท่องเที่ยวของผู้ประกอบการได้ รวมถึงวิเคราะห์สภาพแวดล้อมภายใน โดยพิจารณาถึงความสามารถและข้อจำกัดของธุรกิจ

- กำหนดวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่ชัดเจนเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อและยั่งยืน เช่น การลดการใช้พลังงานในการทำกิจกรรมท่องเที่ยว การสนับสนุนชุมชนท้องถิ่น เป็นต้น

- พัฒนาแผนยุทธ์ที่เน้นความรับผิดชอบต่อและยั่งยืน โดยรวมถึงการวางแผนกิจกรรมการลงทุน และการดำเนินการในการบริหารจัดการท่องเที่ยวที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และเป้าหมาย

- สร้างความตระหนักในองค์กรเกี่ยวกับความสำคัญของความรับผิดชอบต่อและยั่งยืน และสร้างความร่วมมือจากบุคลากรทุกระดับ

- การวัดและติดตามผล โดยติดตามผลการดำเนินการตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ และวัดความสำเร็จในการดำเนินการ เพื่อการปรับปรุงแผนกลยุทธ์ต่อไป

- การสื่อสารไปยังกลุ่มเป้าหมายที่เกี่ยวข้อง เช่น นักท่องเที่ยว พันธมิตรธุรกิจ หรือชุมชนท้องถิ่น เพื่อเผยแพร่กิจกรรมการดำเนินงานด้านการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อและการทำงานที่ยั่งยืน

- การพัฒนานวัตกรรม เป็นการส่งเสริมการพัฒนานวัตกรรมที่สนับสนุนความรับผิดชอบต่อและยั่งยืน ซึ่งรวมถึงการใช้เทคโนโลยีสีเขียวในการบริหารจัดการ โดยทำการวิเคราะห์แนวโน้มและความต้องการของตลาด เพื่อจัดทำรายการนวัตกรรมที่เป็นประโยชน์สำหรับธุรกิจและที่มีความสอดคล้องกับความรับผิดชอบต่อและยั่งยืน ให้การสนับสนุนบุคลากรในการคิดค้นและพัฒนานวัตกรรมที่เป็นประโยชน์ รวมถึงการสร้างพื้นที่สำหรับการสร้างแนวคิดใหม่ ๆ และการให้ทรัพยากรที่เหมาะสม รวมถึงการนำแนวคิดและนวัตกรรมจากภายนอก หรือร่วมมือกับองค์กรธุรกิจที่มีความเชี่ยวชาญกับการพัฒนานวัตกรรมเพื่อสิ่งแวดล้อม ช่วยให้เกิดความคิดสร้างสรรค์และความคิดใหม่ในธุรกิจ หรือร่วมมือกับสถานศึกษา/ สถาบันวิจัยในการพัฒนานวัตกรรม โดยเน้นการทำความร่วมมือและการแบ่งปันความรู้ ที่สำคัญ คือ การสร้างวัฒนธรรมภายในองค์กรที่สนับสนุนการพัฒนานวัตกรรมและการทำงานร่วมกันเพื่อสร้างคุณค่าที่ยั่งยืน

แนวทางการพัฒนาโครงการหรือกิจกรรมที่เชื่อมโยงการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อและยั่งยืน

การพัฒนาโครงการ หรือกิจกรรมที่เชื่อมโยงการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อและยั่งยืน ช่วยให้โครงการหรือกิจกรรมที่เชื่อมโยงการท่องเที่ยวมีรายละเอียดที่ชัดเจน สามารถปฏิบัติได้อย่างเป็นรูปธรรม และถูกต้องตามความต้องการของโครงการ โดยมุ่งเน้นที่ความรับผิดชอบต่อและยั่งยืน นั่นหมายความว่าโครงการหรือกิจกรรมจะต้องมีเป้าหมายที่เชื่อมโยงกับการสร้างผลลัพธ์ที่ยั่งยืน และเชื่อมโยงกับความรับผิดชอบต่อทางสังคมและสิ่งแวดล้อมในลักษณะต่าง ๆ เช่น การเพิ่มรายได้จากการท่องเที่ยวและสร้างอุตสาหกรรมท่องเที่ยวที่มีความยั่งยืน การสนับสนุนชุมชนท้องถิ่นและพัฒนาชุมชนที่โดดเด่น การลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างคุ้มค่าและเกิดประโยชน์ การสร้างความเข้าใจในหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบต่อและยั่งยืนในสังคมและสิ่งแวดล้อม การเพิ่มมูลค่าให้กับท่องเที่ยวและ

ส่งเสริมการบริโภคที่ยั่งยืน รวมถึงการสร้างความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชน เพื่อสนับสนุนการพัฒนาท่องเที่ยวที่ยั่งยืน โดยการเชื่อมโยงเป้าหมายเหล่านี้ ทำให้โครงการหรือกิจกรรมมีคุณค่าที่ยั่งยืน และสามารถสร้างผลกระทบที่ดีต่อที่อยู่อาศัยและสิ่งแวดล้อมทั่วไปในระยะยาว และมีความรับผิดชอบต่อสังคมที่เป็นประโยชน์ต่อกลุ่มเป้าหมายและชุมชนท้องถิ่นร่วมด้วย โดยมีแนวทางที่สามารถนำไปใช้ในการพัฒนาโครงการหรือกิจกรรมการท่องเที่ยวที่เชื่อมโยงการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อสังคมและยั่งยืน มีดังนี้

1. การวิเคราะห์ความต้องการ โดยการสำรวจและทำความเข้าใจความต้องการและความคาดหวังของกลุ่มเป้าหมายในธุรกิจของตน หากเป็นไปได้ ควรจัดกิจกรรมการประชุม หรือสำรวจความคิดเห็นเพื่อเก็บข้อมูลเพิ่มเติม

2. การกำหนดวัตถุประสงค์ โดยระบุวัตถุประสงค์ที่ชัดเจนสำหรับโครงการหรือกิจกรรมท่องเที่ยว ซึ่งวัตถุประสงค์เหล่านี้ ควรเกี่ยวข้องกับความต้องการและคาดหวังของกลุ่มเป้าหมาย และควรสอดคล้องกับหลักการสำคัญของการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน เช่น การสนับสนุนชุมชนท้องถิ่น หรือการลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม เป็นต้น

3. การวางแผนและการออกแบบโครงการ โดยวางแผนกิจกรรมที่เหมาะสมในการตอบสนองต่อวัตถุประสงค์และความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย รวมถึงการเลือกทรัพยากรที่จำเป็นและการวางแผนงานการดำเนินงาน

4. การทดสอบและปรับปรุง เป็นลักษณะของการทดสอบแผนการท่องเที่ยว หรือโครงการ โดยการจัดกิจกรรมเพื่อทดสอบ หรือทดลอง และรับฟังความคิดเห็นจากกลุ่มเป้าหมาย จากนั้นจึงปรับปรุงแผนตามความต้องการและข้อเสนอแนะที่ได้รับ

5. การประสานงานและการทำงานร่วมกับส่วนราชการอื่น ๆ โดยประสานความร่วมมือกับส่วนราชการท้องถิ่น ภาคประชาชน หรือคู่ค้าธุรกิจ เพื่อเชื่อมโยงกิจกรรมกับโครงการอื่น ๆ ที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและชุมชนท้องถิ่น

6. การวัดและประเมินผล โดยกำหนดตัวชี้วัดเพื่อวัดความสำเร็จของโครงการหรือกิจกรรม และประเมินผลการดำเนินงานตามตัวชี้วัดที่กำหนด ทำการประเมินผลเป็นระยะสั้นและระยะยาว เพื่อติดตามความก้าวหน้าและปรับปรุงตามความจำเป็น

7. การสื่อสารและการเผยแพร่ โดยการแสดงผลความสำเร็จและประสบการณ์จากโครงการหรือกิจกรรมท่องเที่ยวให้กับกลุ่มเป้าหมายและสาธารณชนได้รับรู้ เพราะเป็นวิธีที่ดีในการสร้างความตระหนักและสนับสนุนความรับผิดชอบต่อสังคมและยั่งยืนในการท่องเที่ยว

การบริหารจัดการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อสังคมและยั่งยืน เกี่ยวข้องกับการพัฒนานโยบาย กลยุทธ์ และแนวปฏิบัติที่มุ่งเน้นความยั่งยืนและความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อมในกิจกรรมท่องเที่ยว เปรียบเสมือนการจัดทำแผนที่เพื่อการเดินทางไปสู่เป้าหมายของการพัฒนาโครงการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อสังคมและยั่งยืนที่ชัดเจน ช่วยให้กิจกรรมท่องเที่ยวเกิดผลกระทบเชิงบวกต่อสังคม เศรษฐกิจ ชุมชน และสิ่งแวดล้อมในระยะยาว โดยคำนึงถึงความยั่งยืนและความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อมในทุกขั้นตอนของการท่องเที่ยวและการบริหารจัดการที่เกี่ยวข้อง

2. ภาวะผู้นำและการมีส่วนร่วมของบุคลากรด้านธุรกิจท่องเที่ยวเพื่อการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของบุคลากร สู่วัฒนธรรมองค์กรธุรกิจท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อและยั่งยืน

การสร้างวัฒนธรรมองค์กรที่รับผิดชอบต่อและยั่งยืนในธุรกิจท่องเที่ยว ต้องมีผู้นำที่เห็นความสำคัญและรับผิดชอบต่อในกระบวนการที่จะเกิดขึ้นจากการดำเนินงานที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้ ควรเปิดโอกาสให้บุคลากรมีส่วนร่วมต่อการสร้างการเปลี่ยนแปลง เพื่อให้สามารถสร้างวัฒนธรรมองค์กรที่รับผิดชอบต่อและยั่งยืนได้ โดยมีรายละเอียดที่เกี่ยวข้องดังนี้

หลักการสำคัญในการพัฒนาภาวะผู้นำและการพัฒนาสมรรถนะบุคลากรด้านการท่องเที่ยว

การพัฒนาภาวะผู้นำและสมรรถนะบุคลากรด้านการท่องเที่ยว มีความสำคัญอย่างมากในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อและยั่งยืน โดยมีหลักการสำคัญในการพัฒนาภาวะผู้นำและสมรรถนะบุคลากรด้านการท่องเที่ยว ดังนี้

1. การศึกษาและการเรียนรู้ตลอดชีวิต

- ผู้นำและบุคลากรด้านการท่องเที่ยวควรเรียนรู้และปรับปรุงความรู้ของตนเกี่ยวกับหลักการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนอย่างต่อเนื่อง
- การเข้าร่วมอบรมและการอ่านศึกษาหลักการ ทฤษฎี และองค์ความรู้ที่เกี่ยวข้อง เป็นวิธีที่ดีในการเพิ่มความเข้าใจในกระบวนการและหลักการที่สำคัญเกี่ยวกับการบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อและยั่งยืน

2. การพัฒนาทักษะส่วนบุคคล

- การท่องเที่ยวมีความซับซ้อนและต้องการทักษะหลายด้าน เช่น ทักษะการสื่อสาร ทักษะการแก้ปัญหา ทักษะการบริหารเวลา ทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น และทักษะการปรับตัวต่อสถานการณ์ต่าง ๆ เป็นต้น
- การพัฒนาทักษะส่วนบุคคลที่เหมาะสมเป็นสิ่งสำคัญในการทำงานด้านการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อและยั่งยืน ต้องมีความเข้าใจและสามารถรับมือกับสถานการณ์และบุคคลที่หลากหลายได้ ซึ่งจะต้องมีการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ เพื่อสร้างความเข้าใจและสร้างประสบการณ์ท่องเที่ยวที่ดีให้กับนักท่องเที่ยว การมีความคิดรวบยอดและการแก้ไขปัญหาอย่างมีเหตุมีผล เมื่อต้องเผชิญกับสถานการณ์ที่ซับซ้อน สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีความยืดหยุ่นและปรับตัวต่อสถานการณ์ที่แตกต่างหลากหลายได้

3. การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อทางสังคมและสิ่งแวดล้อม

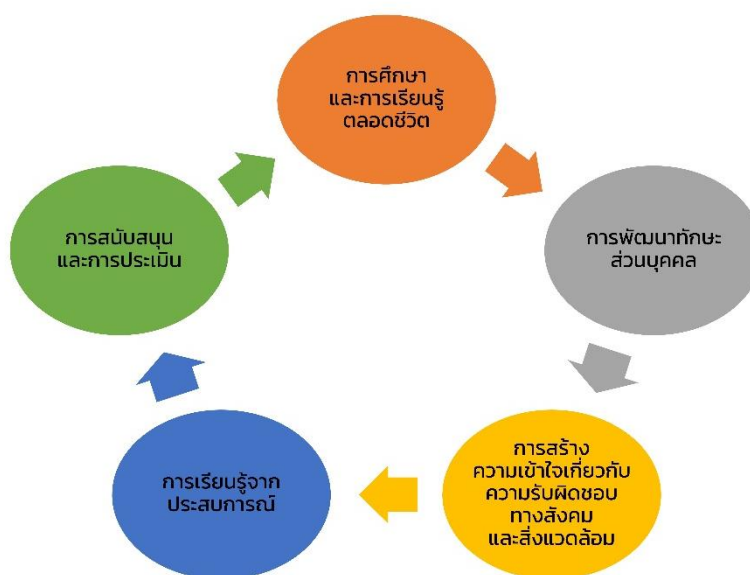
- ผู้นำและบุคลากรด้านการท่องเที่ยวควรเข้าใจถึงความสำคัญของความรับผิดชอบต่อทางสังคมและสิ่งแวดล้อมในการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน
- การสนับสนุนและสร้างความตระหนักในการลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและการสนับสนุนชุมชนท้องถิ่น เป็นสิ่งสำคัญในการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อและยั่งยืน โดยควรเริ่มต้นด้วยการวางแผนและสร้างโครงการที่เกี่ยวข้อง รวมถึงระบุวัตถุประสงค์ที่เน้นไปที่การลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและการสนับสนุนชุมชน เช่น โครงการลดการใช้พลาสติก โครงการที่ใช้พลังงานสะอาด หรือโครงการอื่น ๆ ที่สามารถช่วยลดการสร้างขยะ ลดการใช้น้ำ หรือลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก เป็นต้น

4. การเรียนรู้จากประสบการณ์

- การสร้างโอกาสให้ผู้นำและบุคลากรด้านการท่องเที่ยวได้มีประสบการณ์จริงจากการทำงานด้านการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนมีความสำคัญ เพราะบุคคลเหล่านี้ สามารถเรียนรู้จากความสำเร็จและข้อผิดพลาด จากนั้นจึงจะเกิดการปรับปรุงพฤติกรรมและการดำเนินงานของตนให้เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ ได้

5. การสนับสนุนและการประเมิน

- การสนับสนุนและการกำหนดเป้าหมายที่ชัดเจนเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาภาวะผู้นำและสมรรถนะบุคลากรด้านการท่องเที่ยว ซึ่งการให้ข้อติชมและข้อเสนอแนะ เป็นวิธีที่ดีในการประเมินและปรับปรุงประสิทธิภาพการดำเนินงาน

รูปภาพที่ 13 หลักการสำคัญในการพัฒนาภาวะผู้นำและการพัฒนาสมรรถนะบุคลากรด้านการท่องเที่ยว

การเปลี่ยนแปลงชุดความคิดของผู้นำและบุคลากรด้านการท่องเที่ยวสู่พฤติกรรมเพื่อสนับสนุนการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อและยั่งยืน

การเปลี่ยนแปลงชุดความคิดของผู้นำและบุคลากรด้านการท่องเที่ยวเพื่อสนับสนุนการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อและยั่งยืน สามารถทำได้โดยการดำเนินการตามแนวทาง ดังนี้

1. การสร้างความตระหนักรู้

- เริ่มต้นโดยการสร้างความตระหนักในหลักการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนและความสำคัญของการรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม
- ให้ข้อมูลและตัวอย่างเชิงบวกเกี่ยวกับโครงการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนที่มีผลกระทบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม

2. การฝึกอบรมและการพัฒนาทักษะ

- จัดการอบรมและการพัฒนาทักษะสำหรับผู้นำและบุคลากรด้านการท่องเที่ยว เพื่อถ่ายทอดความรู้ ความเข้าใจ และเสริมสร้างทักษะความสามารถในการบริหารจัดการการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน โดยเนื้อหาการอบรม ควรประกอบด้วย ความรู้พื้นฐานของการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน บริการด้านการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน การบริหารจัดการการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน และแนวปฏิบัติที่ดีสำหรับการบริการและบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อและยั่งยืน

3. การสร้างแรงบันดาลใจและการพิสูจน์คุณค่า

- สร้างแรงบันดาลใจให้ผู้นำและบุคลากรด้านการท่องเที่ยวเห็นความสำคัญของการทำงานอย่างมีความรับผิดชอบต่อและยั่งยืน โดยการยกตัวอย่างให้เห็นว่า “ผู้นำ” ควรเป็นแบบอย่างในการทำงานอย่างมีความรับผิดชอบต่อและยั่งยืน ดำเนินงานตามหลักการที่ถูกต้อง สื่อสารเป้าหมายและค่านิยมของการทำงานอย่างมีความรับผิดชอบต่อและยั่งยืน เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางความคิดให้กลายเป็นการกระทำที่ต่อเนื่องและสม่ำเสมอ กลายเป็นวัฒนธรรมองค์กรที่รับผิดชอบต่อและยั่งยืนต่อไป
- พิสูจน์คุณค่าของการบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อและยั่งยืน โดยการเผยแพร่ความสำเร็จและผลกระทบเชิงบวกต่อองค์กรและสังคม ผ่านสื่อสังคมออนไลน์ หรือแพลตฟอร์มประเภทต่าง ๆ ดำเนินการมอบรางวัลให้กับบุคคลที่สร้างผลงานหรือทำกิจกรรมการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อและยั่งยืน จนมีผลงานที่โดดเด่นเป็นที่ประจักษ์ สามารถสร้างแรงบันดาลใจและขับเคลื่อนการทำงานของบุคลากร หรือองค์กรได้อย่างมีประสิทธิภาพ รวมถึงรายงานและเผยแพร่ผลการดำเนินงานตามเป้าหมายของการบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อและยั่งยืนสู่สังคมด้วยความโปร่งใส ถูกต้อง และเป็นธรรม เพื่อสร้างความตระหนักรู้ให้กับผู้คนในองค์กรและสังคม

4. การสนับสนุนและการกำหนดเป้าหมาย

- สนับสนุนผู้นำและบุคลากรในการกำหนดเป้าหมายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อและยั่งยืน โดยเปิดโอกาสให้ผู้นำและบุคลากรร่วมสร้างเป้าหมายและกำหนดแผนการทำงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อและยั่งยืน ซึ่งจะต้องกำหนดเป้าหมายที่เป็นเชิงปริมาณ สามารถวัดและประเมินผลได้ เช่น การเพิ่มจำนวนผู้เยี่ยมชม ลดค่าใช้จ่ายในการดูแลรักษาสิ่งแวดล้อม หรือเพิ่มรายได้จากการท่องเที่ยว เป็นต้น
- กำหนดแผนการทำงาน เพื่อให้สามารถบรรลุเป้าหมายได้อย่างเป็นระบบ และกำหนดระยะเวลาในการดำเนินงานที่ชัดเจน รวมถึงระบุผู้รับผิดชอบในแต่ละงานอย่างครบถ้วน เพื่อให้การบริหารจัดการสามารถติดตามและตรวจสอบได้ รวมถึงให้คำแนะนำ ฝึกอบรม หรือการจัดสรรทรัพยากรที่เหมาะสมกับบุคลากรเพื่อการพัฒนาได้อย่างเหมาะสม

5. การให้ข้อติชมและข้อเสนอแนะ

- สร้างบรรยากาศให้เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้และรับฟังความคิดเห็นด้วยใจที่เปิดกว้าง ยอมรับ และสร้างสรรค์ โดยสามารถรับฟังข้อติชมและข้อเสนอแนะโดยไม่เกิดข้อกังขา วิตกกังวล หรือเกรงกลัวการแสดงความคิดเห็นอย่างสร้างสรรค์ เพื่อให้บุคลากรใช้ข้อติชม และข้อเสนอแนะในการปรับปรุงพฤติกรรมและการดำเนินงานเพื่อความสำเร็จขององค์กร

6. การสร้างความร่วมมือ

- สร้างโอกาสให้ผู้นำและบุคลากรทำงานร่วมกันในโครงการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน โดยสร้างความตระหนักรู้ ให้ผู้นำและบุคลากรเข้าใจความสำคัญและผลกระทบเชิงบวกของโครงการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน และค้นหาผู้นำที่มีความสนใจ มีความมุ่งมั่น พร้อมที่จะเป็นผู้นำในการพัฒนาองค์กรสู่การท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อ และยั่งยืน และส่งเสริมการทำงานร่วมกันอย่างสร้างสรรค์
- สร้างโอกาสในการทำงานร่วมกันระหว่างบุคลากรในองค์กร หรือหน่วยงานภายนอก โดยเชิญผู้นำและบุคลากรจากหลายส่วนขององค์กรมาร่วมเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรม หรือโครงการที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน พร้อมทั้งให้ผู้นำและบุคลากรร่วมกัน กำหนดเป้าหมายและความคาดหวังของโครงการที่ต้องการบริหารจัดการ ซึ่งการกำหนดเป้าหมายร่วมกันจะช่วยให้ทุกคนมีทิศทางและมีความมุ่งมั่นในการทำงานร่วมกัน
- สร้างระบบรางวัลและส่งเสริมเพื่อสนับสนุนและขับเคลื่อนผู้นำและบุคลากรในการทำงาน อาจเป็นการให้ของขวัญ การยกย่องความสำเร็จ หรือโอกาสเพื่อพัฒนาทักษะ

กลยุทธ์การสร้างวัฒนธรรมองค์กรเพื่อสนับสนุนคุณค่าของการเติบโตที่ยั่งยืน

การสร้างวัฒนธรรมองค์กรเพื่อสนับสนุนคุณค่าของการเติบโตที่ยั่งยืน จำเป็นต้องมีกลยุทธ์ที่ดี ในการดำเนินงานเพื่อให้ประสบความสำเร็จ ดังนี้

1. กำหนดพันธกิจและวิสัยทัศน์ที่ชัดเจน

- การบริหารจัดการการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน ควรมีพันธกิจและวิสัยทัศน์ที่ชัดเจน และชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของค่านิยมทางสังคมและสิ่งแวดล้อม โดยสนับสนุนความร่วมมือ และการติดตามผล และต้องเชื่อมโยงพันธกิจและวิสัยทัศน์กับทุกระดับในองค์กร เพื่อให้การบริหารจัดการการท่องเที่ยวมีความยั่งยืนและสร้างคุณค่าต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม ตามความสำเร็จและผลกระทบที่ดีในองค์กรและสังคม ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ทั้งในระยะสั้นและระยะยาว

2. สร้างความตระหนักรู้ในองค์กร

- การสร้างความตระหนักรู้ในองค์กร เป็นกระบวนการสำคัญเพื่อเตรียมความพร้อม และส่งเสริมการเปลี่ยนแปลงที่ยั่งยืน ช่วยเสริมสร้างความเข้าใจและการมีส่วนร่วมของบุคลากรในองค์กรในเรื่องที่สำคัญ เช่น ความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อม ความยั่งยืน และ วัตถุประสงค์ขององค์กรและสังคมที่กำลังพัฒนาต่อไปในอนาคต เป็นต้น กิจกรรมที่ เกี่ยวข้องกับการสร้างความตระหนักรู้ เช่น การกำหนดวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่ชัดเจน

การรวบรวมข้อมูลและสารสนเทศที่เกี่ยวข้อง การสื่อสารเป็นช่องทางสำคัญในการสร้างความตระหนักรู้ การฝึกอบรมและพัฒนาทักษะส่วนบุคคล การสร้างระบบและกระบวนการที่สนับสนุนการเรียนรู้ การตรวจสอบและประเมินผล รวมถึงการสร้างวัฒนธรรมที่สนับสนุนการเรียนรู้และการแบ่งปันข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

3. สร้างโครงสร้างและกระบวนการที่สนับสนุนการดำเนินงาน

- การสร้างโครงสร้างและกระบวนการที่สนับสนุนการดำเนินงาน คือ การกำหนดโครงสร้างที่ชัดเจนและพัฒนากระบวนการที่เป็นระบบ เพื่อให้การบริหารจัดการการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนในองค์กรดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ สามารถตรวจสอบและปรับปรุงกระบวนการทางธุรกิจเพื่อให้เข้ากับกลยุทธ์การท่องเที่ยวที่ยั่งยืนได้อย่างเหมาะสม สิ่งที่คุณำองค์กรควรดำเนินการ คือ การกำหนดรายละเอียดของโครงสร้างองค์กรที่ชัดเจน กำหนดหน้าที่และความรับผิดชอบของบุคลากร พัฒนาการที่เป็นระบบในการดำเนินงาน การตรวจสอบและประเมินผลงานอย่างสม่ำเสมอ รวมถึงปรับปรุงและปรับเปลี่ยนโครงสร้างและกระบวนการดำเนินงานตามความเหมาะสม

4. สนับสนุนการอบรมและการพัฒนาทักษะที่เกี่ยวข้อง

- การสนับสนุนการอบรมและการพัฒนาทักษะที่เกี่ยวข้อง เป็นกระบวนการที่องค์กรหรือธุรกิจท่องเที่ยวต้องดำเนินการเพื่อเพิ่มศักยภาพและประสิทธิภาพของบุคลากรที่เกี่ยวข้อง กล่าวคือ ผู้นำองค์กรควรทำการประเมินความต้องการในการอบรมและพัฒนาทักษะของบุคลากร โดยใช้เครื่องมือการประเมินต่าง ๆ และจัดเก็บข้อมูลเกี่ยวกับความสามารถและความต้องการพัฒนาตนเองของบุคลากรอย่างเป็นระบบ
- จากนั้น ผู้นำองค์กรควรวางแผนการอบรมที่เหมาะสม เพื่อให้บุคลากรได้รับความรู้และทักษะที่ต้องการในการปฏิบัติงาน โดยเฉพาะทักษะและความสามารถในการดำเนินกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน
- ในยุคดิจิทัล การใช้เทคโนโลยีเป็นส่วนสำคัญของการอบรมและพัฒนาทักษะ องค์กรควรใช้เทคโนโลยีเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ออนไลน์ การสร้างบทเรียนแบบอินเตอร์แอคทีฟ หรือการใช้แพลตฟอร์มการอบรมออนไลน์เพื่อเพิ่มความสะดวกในการเรียนรู้ ที่สำคัญคือควรสนับสนุนการเรียนรู้ตลอดชีวิต โดยให้บุคลากรมีโอกาสดำเนินการความรู้และทักษะอย่างต่อเนื่อง
- สนับสนุนการพัฒนาทักษะที่เหมาะสมของบุคลากรที่เกี่ยวข้อง โดยการให้ทรัพยากรที่จำเป็น เช่น งบประมาณ เวลาในการพัฒนาตนเอง หรือโอกาสในการศึกษาต่อเพื่อเพิ่มความรู้และทักษะที่เกี่ยวข้อง เป็นต้น
- สนับสนุนการเรียนรู้ตลอดชีวิต กล่าวคือ การบริการอบรมและการพัฒนาทักษะควรมีจำกัดเฉพาะในขณะที่บุคลากรทำงานอยู่ในองค์กรเท่านั้น แต่ยังคงสนับสนุนการเรียนรู้ตลอดชีวิต โดยให้บุคลากรมีโอกาสดำเนินการความรู้และทักษะอยู่เสมอๆ
- องค์กรควรมีกระบวนการวัดและประเมินผลการอบรมและการพัฒนาทักษะ เพื่อตรวจสอบว่าบุคลากรได้รับประโยชน์จากการพัฒนาตนเองมากน้อยเพียงใด และสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการจัดการการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนได้หรือไม่ อย

5. สร้างโอกาสให้บุคลากรมีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรม

- การสร้างโอกาสให้บุคลากรมีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรม คือ การสร้างบรรยากาศที่สนับสนุนและสร้างความกระตือรือร้นให้บุคลากรมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ และการวางแผนกิจกรรม โดยการกำหนดเป้าหมายและวัตถุประสงค์ที่ชัดเจน เชื่อมโยงกับความสนใจและความสามารถของบุคลากร การสนับสนุนและเสริมสร้างทักษะ การรายงานผลและการให้รางวัลชมเชย รวมถึงการให้การสนับสนุนและคำปรึกษา เพื่อสร้างแรงบันดาลใจและสนับสนุนให้บุคลากรมีส่วนร่วมอย่างจริงจังในกิจกรรมที่ส่งเสริมการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนขององค์กร

การสร้างภาวะผู้นำและการมีส่วนร่วมของบุคลากรในธุรกิจท่องเที่ยว เพื่อการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ควรเริ่มต้นจากการกำหนดเป้าหมายและวัตถุประสงค์ที่ต้องการให้บุคลากรมีความรู้และเข้าใจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนและความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมและสังคม เสริมสร้างความตระหนักรู้โดยการใช้สื่อ และการอบรมเพื่อเพิ่มความเข้าใจในเรื่องการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนและความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อม รวมถึงแสดงผลกระทบที่เกิดขึ้นจากพฤติกรรมที่ไม่ยั่งยืนร่วมด้วย ประกอบกับให้คำปรึกษาและกำลังใจให้แก่บุคลากร ในการร่วมมือกันสนับสนุนโครงการที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน ที่สำคัญคือสร้างวัฒนธรรมที่สนับสนุนและส่งเสริมพฤติกรรมที่ยั่งยืนให้เกิดขึ้นอย่างเป็นรูปธรรม

3. การจัดการห่วงโซ่อุปทานและบริการ: แหล่งกำเนิด การจัดการของเสีย และการอนุรักษ์พลังงาน เพื่อความรับผิดชอบต่อความยั่งยืน

การจัดการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อความยั่งยืน ครอบคลุมการบริหารจัดการตลอดห่วงโซ่อุปทานเริ่มตั้งแต่แหล่งกำเนิด การจัดการของเสีย และการอนุรักษ์พลังงาน เพื่อความรับผิดชอบต่อความยั่งยืน สามารถส่งมอบบริการที่มีคุณภาพและสร้างประสบการณ์ที่ดีให้แก่นักท่องเที่ยว เพื่อสร้างความพึงพอใจและการเข้ามาใช้บริการซ้ำ ๆ ในอนาคต การจัดการห่วงโซ่อุปทานและบริการนั้น มีรายละเอียดสำคัญที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

ความสำคัญของการจัดการห่วงโซ่อุปทานและบริการด้านการท่องเที่ยว

การจัดการห่วงโซ่อุปทานและบริการด้านการท่องเที่ยว เป็นสิ่งสำคัญที่จะสนับสนุนการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนและมีความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม ซึ่งความสำคัญของการจัดการห่วงโซ่อุปทานและบริการด้านการท่องเที่ยว มีดังนี้

1. การจัดการห่วงโซ่อุปทาน (Supply Chain Management)

- การจัดการห่วงโซ่อุปทานในกิจกรรมการท่องเที่ยว เป็นกระบวนการที่ช่วยให้ธุรกิจท่องเที่ยวสามารถสร้างผลิตภัณฑ์และบริการที่มีคุณภาพและความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม
- การจัดการห่วงโซ่อุปทานที่ดี สามารถลดความสูญเสียในกระบวนการและเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิตและบริการได้อย่างเป็นระบบและมีประสิทธิภาพ

2. การบริการในกิจกรรมการท่องเที่ยว

- การให้บริการที่มีคุณภาพและมีความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม ในกิจกรรมการท่องเที่ยว เป็นสิ่งสำคัญในการสร้างประสบการณ์ท่องเที่ยวที่พึงพอใจแก่นักท่องเที่ยวหรือผู้รับบริการ
- การเน้นความสำคัญของการให้บริการที่มีความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม ในการจัดหาที่พัก ร้านอาหาร และกิจกรรมท่องเที่ยว เป็นการสร้างความประทับใจให้กับนักท่องเที่ยว และดึงดูดให้กลับมาใช้บริการอีกครั้งในอนาคต

การจัดการห่วงโซ่อุปทานและการให้บริการที่มีคุณภาพ และมีความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อมในกิจกรรมการท่องเที่ยว ช่วยให้ธุรกิจท่องเที่ยวรับรู้และปรับปรุงการกิจกรรม หรือการดำเนินงานของตนให้ดี การให้ความรู้เกี่ยวกับแนวทางและกระบวนการที่เหมาะสมสำหรับการจัดการดังกล่าวเป็นสิ่งสำคัญ เพื่อกระตุ้นความเข้าใจและการปฏิบัติที่ยั่งยืนในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวได้อย่างเหมาะสม

หลักการจัดการดูแลแหล่งกำเนิดของทรัพยากรทางการท่องเที่ยว

หลักการจัดการดูแลแหล่งกำเนิดของทรัพยากรทางการท่องเที่ยว ทั้งแหล่งท่องเที่ยวและทรัพยากรที่เป็นส่วนหนึ่งของบริการการท่องเที่ยว ครอบคลุมกิจกรรมการจัดการของเสีย เช่น วัสดุคืบ อาหาร น้ำ ขยะ และมลพิษทางอากาศ การนำกลับมาใช้ใหม่ การใช้ซ้ำ การจัดการผลกระทบ เป็นต้น การจัดการและดูแลแหล่งกำเนิดของทรัพยากรทางการท่องเที่ยว เป็นส่วนสำคัญในการสนับสนุนการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน ซึ่งมีแนวทางสำคัญที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. การจัดการห่วงโซ่อุปทาน

- การประเมินห่วงโซ่อุปทาน เพื่อรับฟังข้อเสนอแนะจากผู้ประกอบการท่องเที่ยว และพันธมิตรในห่วงโซ่อุปทาน เพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับประเด็นสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและสังคม
- การใช้วัสดุคืบที่ยั่งยืน โดยเลือกใช้วัสดุคืบที่มีต้นทุนทางสิ่งแวดล้อมต่ำ และมีประสิทธิภาพในการผลิตสินค้าหรือบริการท่องเที่ยว
- การลดการใช้พลังงานในกิจกรรมการท่องเที่ยว โดยใช้เทคโนโลยีที่มีประสิทธิภาพ และส่งเสริมการประหยัดพลังงานในทุกขั้นตอนของการบริการ
- การจัดการขยะและการรีไซเคิล โดยพัฒนาแผนการจัดการขยะที่มีความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมและสังคม รวมถึงการกระจายความตระหนักรู้ให้กับนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับการจัดการขยะที่เหมาะสม
- การสนับสนุนท้องถิ่นและชุมชน โดยสนับสนุนโครงการและกิจกรรมที่สร้างประโยชน์ต่อชุมชนและสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ท่องเที่ยว เช่น โครงการอนุรักษ์ธรรมชาติ หรือการสนับสนุนธุรกิจท้องถิ่น เป็นต้น
- การสร้างความตระหนักรู้ โดยการเชื่อมโยงการท่องเที่ยวร่วมกับความตระหนักรู้ในสิ่งแวดล้อมและความยั่งยืน เพื่อส่งเสริมพฤติกรรมที่ดีต่อสิ่งแวดล้อมและสังคมในองค์กร

รวมถึงนักท่องเที่ยว โดยเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับกิจกรรมและวัฒนธรรมองค์กรที่เน้นความรับผิดชอบต่อสังคมและยั่งยืน เช่น การท่องเที่ยวที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและชุมชนท้องถิ่น ความสำคัญของการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน หรือการแสดงผลงานและโครงการท่องเที่ยวที่สนับสนุนการอนุรักษ์และความยั่งยืน เป็นต้น

2. การจัดการของเสีย

- การสร้างระบบการจัดการของเสียที่มีประสิทธิภาพ เพื่อควบคุมการผลิตของเสียที่เกิดขึ้นจากกิจกรรมท่องเที่ยว และการนำกลับมาใช้ใหม่ หรือการรีไซเคิลของวัสดุที่มีค่า
- จัดการการแยกขยะในที่สถานที่ท่องเที่ยวและโรงแรม โดยการสร้างบริเวณในการทิ้งขยะแยกตามประเภท เช่น ขยะอินทรีย์ ขยะรีไซเคิล และขยะทั่วไป เพื่อให้สามารถรีไซเคิลหรือกำจัดอย่างถูกวิธี รวมถึงการออกแบบระบบการทิ้งขยะที่มีประสิทธิภาพ เพื่อลดปริมาณขยะที่ถูกทิ้งไปในธรรมชาติ
- สนับสนุนการรีไซเคิลวัสดุและขยะที่สามารถนำกลับมาใช้ใหม่ได้ รวมถึงการใช้วัสดุรีไซเคิลในการผลิตสินค้าหรือบริการท่องเที่ยว เช่น การใช้กระเป๋าผ้าแทนถุงพลาสติก หรือการใช้กระดาษรีไซเคิล เป็นต้น
- ลดการใช้สารเคมีที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและสุขภาพมนุษย์ โดยการเลือกใช้วัสดุและสารที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม และมีการรับรองว่ามีความปลอดภัยต่อมนุษย์และสิ่งแวดล้อม โดยพิจารณาการใช้วัสดุทางธรรมชาติแทนสารเคมีที่มีผลกระทบต่อการใช้สารเคมีเมื่อเป็นไปได้ และหากจำเป็นต้องใช้สารเคมี ให้เลือกใช้ให้มีความปลอดภัยและมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมน้อยที่สุด.
- สนับสนุนโครงการฟื้นฟูและการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่ท่องเที่ยว เช่น การปลูกต้นไม้เพื่อชดเชยการตัดไม้ หรือการอนุรักษ์พันธุ์สัตว์ที่มีอยู่ในพื้นที่ การสนับสนุนการตั้งอาสาสมัครในการดูแลธรรมชาติ การสร้างที่จอดรถและเส้นทางท่องเที่ยวที่สอดคล้องกับการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ทำให้นักท่องเที่ยวสามารถเข้าถึงพื้นที่ที่จะฟื้นฟูและอนุรักษ์ได้โดยไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม เป็นต้น
- สร้างความตระหนักรู้ให้กับบุคลากรและนักท่องเที่ยวเกี่ยวกับการจัดการของเสียและความสำคัญของการลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม เพื่อให้บุคลากรเหล่านี้ มีส่วนร่วมในกระบวนการจัดการของเสียอย่างเป็นระบบ เช่น จัดทำป้ายและแผนท่องเที่ยวที่ระบุถึงความสำคัญของการจัดการของเสียและองค์กรที่มีมาตรฐานสิ่งแวดล้อม สร้างการเชื่อมโยงระหว่างกิจกรรมท่องเที่ยวและการจัดการของเสีย ให้นักท่องเที่ยวเข้าใจว่า การเลือกท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อสังคมส่งผลต่อสิ่งแวดล้อมอย่างไร เป็นต้น

3. การบริหารจัดการทรัพยากรทางการท่องเที่ยว

- การวางแผนและการบริหารจัดการทรัพยากรทางการท่องเที่ยวเพื่อให้มีการใช้งานที่มีประสิทธิภาพ และปรับเปลี่ยนตามความต้องการของตลาดและสภาพแวดล้อม
- การออกแบบโปรแกรมการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนและมีความรับผิดชอบต่อสังคม ในรูปแบบที่เป็นประโยชน์ต่อทรัพยากรและชุมชนท้องถิ่น

4. การลดผลกระทบและการนำกลับมาใช้ใหม่

- การลดการใช้ทรัพยากรทางการท่องเที่ยวที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม โดยใช้เทคโนโลยีที่มีประสิทธิภาพ และการลดปริมาณการใช้พลังงาน
- การสนับสนุนโครงการและกิจกรรมที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ เพื่อเพิ่มการนำกลับมาใช้ใหม่ และการรีไซเคิลวัสดุที่มีคุณค่า เช่น เครื่องใช้ไฟฟ้าเก่า ที่ไม่ได้ใช้งานแล้ว สามารถรีไซเคิลโดยการซ่อมแซม หรือการนำชิ้นส่วนที่ยังใช้ได้มาใช้ใหม่ พลาสติกหลายชนิดสามารถรีไซเคิลและนำกลับมาใช้ใหม่ เช่น ขวดพลาสติก ถุงพลาสติก และอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น

การประยุกต์เทคโนโลยีพลังงานสะอาดที่เหมาะสมกับธุรกิจ

การประยุกต์เทคโนโลยีพลังงานสะอาดในธุรกิจท่องเที่ยว เป็นองค์ประกอบสำคัญที่ช่วยลดความผันผวนในราคาพลังงานและลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งมีแนวทางในการประยุกต์ใช้ดังนี้

1. การใช้พลังงานที่มีความสะอาด

- การติดตั้งระบบพลังงานแสงอาทิตย์บนหลังคาของโรงแรม หรือสถานที่ท่องเที่ยวเพื่อใช้พลังงานแสงอาทิตย์ในการสร้างไฟฟ้า หรือน้ำร้อน
- การลงทุนในพลังงานทดแทนเพื่อลดการใช้พลังงานที่มาจากแหล่งพลังงานที่มีการบริโภคทรัพยากรธรรมชาติ อย่างเช่น การใช้รถยนต์ไฟฟ้า หรือเชื้อเพลิงสะอาด เป็นต้น
- การส่งเสริมการใชยานยนต์พลังงานทดแทน โดยสนับสนุนการใชยานยนต์ไฟฟ้า หรือยานยนต์ที่ใช้เชื้อเพลิงที่มีการใช้พลังงานน้อยกว่า และการสร้างโครงข่ายการชาร์จยานยนต์ไฟฟ้าในพื้นที่ให้บริการของธุรกิจ เป็นต้น

2. การลดการใช้พลังงาน

- การใช้ระบบควบคุมสถานการณ์อัตโนมัติเพื่อปรับความเย็นและความร้อนในห้อง และสถานที่อื่น ๆ เพื่อลดการใช้พลังงานที่ไม่จำเป็น
- การใช้เทคโนโลยีอัจฉริยะในการบริหารจัดการทรัพยากรที่มีพลังงานในระบบการท่องเที่ยว เช่น ระบบการจองออนไลน์เพื่อลดการใช้กระดาษ การใช้วัสดุและเทคโนโลยีที่ช่วยลดการใช้พลังงานในการรักษาอาคาร อาคารสำนักงานพลังงานสีเขียว การใช้กระจก และการฉาบสีเพื่อลดการสะท้อนของแสงอาทิตย์ การใช้ระบบอัจฉริยะในการจัดการแสงและอากาศ เป็นต้น
- ลดการใช้พลังงานในธุรกิจ หรือชีวิตประจำวัน เช่น การใช้ระบบประหยัดพลังงาน เปิด/ปิดไฟและอุปกรณ์ไฟฟ้าตามความจำเป็น หรือการลงทุนในการใช้พลังงานทดแทน เช่น พลังงานแสงอาทิตย์ หรือพลังงานลม เป็นต้น
- การออกแบบสิ่งก่อสร้างที่มีประสิทธิภาพพลังงาน โดยการสร้างหรือปรับปรุงสิ่งก่อสร้าง เพื่อให้มีการประหยัดพลังงาน เช่น การใช้วัสดุและเทคโนโลยีที่ช่วยลดการใช้พลังงานใน

การรักษาอาคาร อาคารสำนักงานพลังงานสีเขียว การใช้กระจกและการฉาบสีเพื่อลดการสะท้อนของแสงอาทิตย์ การใช้ระบบอัจฉริยะในการจัดการแสงและอากาศ เป็นต้น

- การเลือกใช้ผลิตภัณฑ์ หรือบริการที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม เช่น โคมไฟ LED ที่ใช้ไฟฟ้าน้อยกว่า และมีอายุการใช้งานนานกว่าแบบธรรมดา การเลือกใช้ผลิตภัณฑ์ที่สร้างจากวัสดุรีไซเคิล เลือกผลิตภัณฑ์ที่ไม่ทดลองกับสัตว์ หรือไม่มีส่วนประกอบจากสัตว์ เป็นต้น
- การสร้างความตระหนักรู้ในบุคลากรและสังคมเกี่ยวกับความสำคัญของการอนุรักษ์พลังงาน และการใช้พลังงานที่มีประสิทธิภาพเพื่อความยั่งยืน
- มาตรการใช้พลังงานและรายงานผลการอนุรักษ์พลังงาน ที่ช่วยให้เกิดการปรับปรุง และการพัฒนาในการจัดการพลังงานในอนาคต

3. การใช้วัสดุสิ่งแวดล้อม

- การลดการใช้พลาสติกและวัสดุใช้ครั้งเดียว โดยใช้วัสดุรีไซเคิลหรือวัสดุที่มีค่าใช้จ่ายที่ต่ำกว่า
- การส่งเสริมการใช้วัสดุสิ่งแวดล้อมท้องถิ่นในการบริการอาหารและอื่น ๆ เพื่อลดการขนส่ง และการใช้พลังงานในการขนส่งสินค้า

4. การประยุกต์ใช้เทคโนโลยีใหม่

- การใช้เทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตเพื่อสร้างประสบการณ์ท่องเที่ยวที่มีคุณค่า เช่น การใช้เทคโนโลยี VR ช่วยสร้างประสบการณ์ท่องเที่ยวที่เหมือนจริงในโลกเสมือน หรือการใช้เทคโนโลยี AR ช่วยเสริมเนื้อหาท่องเที่ยวในสถานที่จริง ผ่านแอปพลิเคชันโทรศัพท์มือถือ หรือแท็บเล็ต การท่องเที่ยวเสมือนจริงในพื้นที่จริง (Mixed Reality - MR) โดยการใช้เทคโนโลยี MR ช่วยผสมผสานระหว่างโลกเสมือนและโลกจริง เช่น การท่องเที่ยวในพื้นที่จริงแล้วใช้แว่น MR เพื่อเพิ่มภาพและข้อมูลเสริมสิ่งแวดล้อมที่กำลังส่งนักท่องเที่ยวมาเยี่ยมชม หรือการท่องเที่ยวทางเสียง (Audio Tourism) โดยการใช้หูฟังไร้สาย หรืออุปกรณ์เสียงสเปกเตอร์เพื่อบอกเรื่องราวและข้อมูลท่องเที่ยวในสถานที่ต่าง ๆ เป็นต้น

5. การสร้างความตระหนักทางสิ่งแวดล้อม

- การใช้เทคโนโลยีในการสร้างความตระหนักเกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน โดยการใช้แอปพลิเคชันและสื่อสังคมออนไลน์เพื่อสร้างการรับรู้ รวมถึงการส่งเสริมโครงการและกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์และความยั่งยืนในสถานที่ท่องเที่ยว

การจัดการห่วงโซ่อุปทานและบริการในธุรกิจท่องเที่ยวมีความสำคัญในการสร้างความรับผิดชอบต่อและยั่งยืน ซึ่งรวมถึงแหล่งกำเนิด การจัดการของเสีย และการอนุรักษ์พลังงาน การสรุปล้าง ๆ เพื่อลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกและลดค่าใช้จ่ายในการดูแลรักษาพลังงาน ช่วยสร้างความยั่งยืนในธุรกิจท่องเที่ยวและส่งผลดีต่อสิ่งแวดล้อมและสังคมในระยะยาว

4. การวัดและการรายงานการบรรลุเป้าหมาย ความก้าวหน้าของความรับผิดชอบต่อความยั่งยืนสำหรับธุรกิจการท่องเที่ยว

การจัดทำรายงานเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อมของธุรกิจการท่องเที่ยว จะช่วยให้ผู้ประกอบการและผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง ทราบถึงความก้าวหน้าและการใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ ในธุรกิจของผู้ประกอบการ นอกจากนี้ ยังสร้างความเชื่อมั่นและสร้างภาพลักษณ์เชิงบวกให้กับธุรกิจการท่องเที่ยวในวงกว้าง การวัดและการรายงานการบรรลุเป้าหมาย ความก้าวหน้าของความรับผิดชอบต่อความยั่งยืนสำหรับธุรกิจการท่องเที่ยว มีรายละเอียดที่เกี่ยวข้องดังนี้

ความสำคัญของการวัดและการรายงานเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อความยั่งยืน

การวัดผลและการจัดทำรายงานเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อความยั่งยืน เป็นขั้นตอนสำคัญในการบริหารจัดการธุรกิจท่องเที่ยวให้ประสบความสำเร็จ โดยมีขั้นตอนและหลักการสำคัญในการสร้างระบบวัดและการจัดทำรายงานที่เหมาะสม ดังนี้

1. ตรวจสอบกิจกรรมหลัก

ก่อนที่ผู้ประกอบการจะสร้างระบบวัดและรายงานผล ควรทราบกิจกรรมหลักที่มีความสำคัญในธุรกิจท่องเที่ยวของตนเอง เช่น การลดการใช้พลังงาน การลดการสร้างขยะ การสนับสนุนวัฒนธรรมท้องถิ่น เป็นต้น

2. กำหนดเป้าหมายในการดำเนินกิจกรรม

กำหนดเป้าหมายที่เป็นมาตรฐานในการวัดความสำเร็จของกิจกรรมหลัก เช่น เป้าหมายเพื่อลดการใช้พลังงาน 20% ในรอบ 1 ปี หรือเป้าหมายในการลดการใช้พลาสติกอย่างน้อย 20% ในรอบ 2 ปี เป็นต้น

3. รวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้อง

จัดเก็บข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมหลักที่ผู้ประกอบการกำหนดเป้าหมายไว้ เช่น ข้อมูลการใช้พลังงานประจำเดือน หรือประจำปี ปริมาณขยะรายเดือน รายได้จากการสนับสนุนวัฒนธรรมท้องถิ่น เป็นต้น

4. วัดผลการดำเนินงาน

ใช้ข้อมูลที่คุณรวบรวมได้จากบันทึกที่เกี่ยวข้อง เพื่อวัดความก้าวหน้าของกิจกรรมหลักตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ เช่น ความก้าวหน้าในการลดการใช้พลังงาน ความก้าวหน้าในการลดปริมาณขยะ เป็นต้น

5. การจัดทำรายงานผลการดำเนินงาน

การจัดทำรายงานที่สรุปความสำเร็จและความก้าวหน้าของกิจกรรมหลัก ซึ่งรายงานควรมีข้อมูลที่ชัดเจนและเข้าใจง่าย เช่น กราฟแสดงผลการลดการใช้พลังงาน หรือแผนภูมิแสดงผลการลดปริมาณขยะรายเดือน เป็นต้น

6. การประเมินและปรับปรุงการดำเนินงาน

ประเมินผลความสำเร็จของกิจกรรมหลักตามเป้าหมาย หากพบความผิดพลาดหรือประเด็นที่ต้องปรับปรุง ทำการปรับแผนการดำเนินงานตามความต้องการ สอดคล้องกับบริบทและความพร้อมของบุคลากรในองค์กร

7. การเผยแพร่ข้อมูล

แสดงผลการบรรลุเป้าหมายและความสำเร็จของกิจกรรมหลักในรายงานประจำปี หรือในสื่อสังคมออนไลน์ หรือแพลตฟอร์มการสื่อสารขององค์กรต่าง ๆ เพื่อสร้างความโปร่งใสและสร้างความเชื่อมั่นให้กับผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง

การสร้างระบบวัดและรายงานที่มีความรับผิดชอบต่อและยั่งยืน จะช่วยให้ผู้ประกอบการสามารถติดตามและปรับปรุงกิจกรรมหลักของตน เพื่อให้สอดคล้องกับความรับผิดชอบต่อทางสังคมและสิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้นในบริบทขององค์กร

การพิจารณาคัดเลือกตัวชี้วัดการพัฒนาที่ยั่งยืนที่เหมาะสมกับธุรกิจ

การพิจารณาและคัดเลือกตัวชี้วัดการพัฒนาที่ยั่งยืนและเหมาะสมสำหรับธุรกิจท่องเที่ยว ควรเป็นตัวชี้วัดที่สามารถวัดผลให้เป็นตัวเลขที่แท้จริง และสะท้อนความสำเร็จของกิจกรรมที่มีการดำเนินการ ซึ่งองค์กรมักจะใช้ตัวชี้วัดและเครื่องมือหลายประเภท เพื่อประเมินความยั่งยืนของธุรกิจท่องเที่ยว แนวทางการพิจารณาคัดเลือกตัวชี้วัดการพัฒนาที่ยั่งยืนที่เหมาะสมกับธุรกิจท่องเที่ยวต้องพิจารณาหลายปัจจัย เพื่อให้ตัวชี้วัดเหล่านั้น เป็นประโยชน์และสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของธุรกิจ ดังนี้

1. ความชัดเจนและสมบูรณ์ กล่าวคือ ตัวชี้วัดควรมีความชัดเจนและสามารถวัดได้โดยง่าย และต้องไม่กลายเป็นปัจจัยที่มีข้อมูลหายาก หรือที่ไม่สามารถวัดได้อย่างต่อเนื่อง
2. ความสัมพันธ์กับกิจกรรมหลัก กล่าวคือ ตัวชี้วัดควรเกี่ยวข้องกับกิจกรรมหลักของธุรกิจท่องเที่ยว และมีความสัมพันธ์กับวัตถุประสงค์ที่ต้องการบ่งชี้
3. การวัดความยั่งยืน โดยตัวชี้วัดควรสามารถวัดความยั่งยืนของกิจกรรม หรือโครงการในระยะยาว ไม่ใช่เพียงผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นในระยะสั้น ๆ เท่านั้น
4. สามารถวัดได้ กล่าวคือ ตัวชี้วัดควรสามารถวัดได้อย่างเป็นทางการ โดยใช้ข้อมูลที่จัดเก็บโดยองค์กร หรือมีข้อมูลอ้างอิงทางวิชาการเป็นฐาน และไม่อ้างอิงเพียงความรู้สึกหรือความเชื่อเท่านั้น
5. ความน่าเชื่อถือได้ของข้อมูล กล่าวคือ การวัดผลข้อมูล และข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อและยั่งยืน ต้องมีความน่าเชื่อถือ มีความโปร่งใสในกระบวนการวัด และสิ่งที่วัด เพื่อการจัดการที่ถูกต้อง และภาพลักษณ์ที่ดีขององค์กร
6. การทำซ้ำ โดยตัวชี้วัดควรทดสอบและวัดได้มากกว่าครั้งเดียว เพื่อติดตามการพัฒนา และเปรียบเทียบผลลัพธ์ทั้งในระยะสั้นและระยะยาว
7. การปรับเปลี่ยน กล่าวคือ ควรสามารถปรับเปลี่ยนตัวชี้วัดเมื่อมีความจำเป็น เพื่อให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงในสถานการณ์ หรือวัตถุประสงค์ของธุรกิจ และบริบทของสังคมและสิ่งแวดล้อมในช่วงเวลานั้น ๆ
8. ความสัมพันธ์กับความรับผิดชอบต่อและยั่งยืน โดยตัวชี้วัดควรสอดคล้องกับความรับผิดชอบต่อทางสังคมและสิ่งแวดล้อม และสามารถช่วยสนับสนุนความยั่งยืนของธุรกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวชี้วัดผลการดำเนินงาน

- การติดตามผลผลิตที่สำคัญของธุรกิจ เช่น รายได้ กำไร และสัดส่วนความสำเร็จทางการเงิน

ตัวชี้วัดด้านสิ่งแวดล้อม

- การวัดผลการลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจก การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ การลดการใช้พลังงาน

ตัวชี้วัดทางสังคม

- การวัดผลกระทบต่อชุมชนท้องถิ่น การสนับสนุน โครงการสังคม และความสัมพันธ์ทางด้านบริบทระหว่างธุรกิจกับชุมชน

ตัวชี้วัดประสิทธิภาพของหน่วยงาน

- การวัดการบริหารจัดการภายในองค์กร เช่น การประสานงานระหว่างทีมงาน การพัฒนาทักษะของพนักงาน และความคุ้มค่าของลูกจ้าง

ตัวชี้วัดประสิทธิภาพการท่องเที่ยว

- การวัดความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว อัตราการกลับมาใช้บริการซ้ำ และระดับคุณภาพของประสบการณ์ท่องเที่ยว

รูปภาพที่ 14 ตัวอย่างตัวชี้วัดการพัฒนาที่ยั่งยืน

การใช้ประโยชน์จากรายงานผลการดำเนินงาน

การใช้ประโยชน์จากรายงานผลเกี่ยวกับดำเนินกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อและยั่งยืน มีแนวทางดังนี้

1. การอธิบายวัตถุประสงค์ของรายงานผลการดำเนินงาน

ในรายงานผลการดำเนินกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อและยั่งยืน ควรระบุวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายที่ต้องการให้ผู้ใช้งายงานเข้าใจเสมอ โดยอธิบายว่า รายงานดังกล่าวจัดทำขึ้นเพื่ออะไร ซึ่งจะช่วยในการกำหนดความสำคัญและทำให้ผู้อ่าน หรือศึกษารายงานเข้าใจว่า ข้อมูลที่รายงานสามารถช่วยแก้ปัญหา หรือปรับปรุงในด้านใดบ้าง

2. การแสดงข้อมูลที่ชัดเจน

ข้อมูลในรายงานผลการดำเนินกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อและยั่งยืน ควรถูกแสดงอย่างชัดเจนและอย่างเข้าใจง่าย โดยใช้กราฟและแผนภูมิเพื่อช่วยให้ข้อมูลมีความกระชับและเข้าใจได้ง่ายขึ้น

3. การเชื่อมโยงกับเป้าหมายหรือผลลัพธ์

ในรายงานผลการดำเนินกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อและยั่งยืน ควรเชื่อมโยงข้อมูลและผลการวิจัยกับเป้าหมายหรือผลลัพธ์ที่ต้องการให้ผู้ใช้งายงานรับรู้ แสดงให้เห็นว่า ข้อมูลที่รายงานมีความสัมพันธ์กับการประเมิน หรือเกณฑ์มาตรฐานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อและยั่งยืน

4. การเน้นคำแนะนำและแนวทาง

ในรายงานผลการดำเนินงานกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อท่องเที่ยวที่ยั่งยืน ควรรวมคำแนะนำและแนวทางสำหรับการปรับปรุงหรือการดำเนินการต่อไป ซึ่งจะช่วยให้ผู้ใช้รายงานรับข้อมูลได้เต็มประสิทธิภาพ และสามารถตัดสินใจหรือกระทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องต่อไปได้

5. การตรวจสอบและประเมินผล

ในรายงานผลการดำเนินงานกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อท่องเที่ยวที่ยั่งยืน ควรรวมการตรวจสอบและประเมินผลเพื่อวัดความสำเร็จของกิจกรรมการดำเนินงาน อาจรวมถึงการวิเคราะห์ข้อบกพร่องและแนวทางสำหรับการปรับปรุงร่วมด้วย

6. การเผยแพร่และสื่อสาร

การเผยแพร่รายงานผลการดำเนินงานกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อท่องเที่ยวที่ยั่งยืน และข้อมูลต่าง ๆ ให้กับผู้ที่เกี่ยวข้อง หรือบุคคลที่สนใจ ถือเป็นสิ่งสำคัญ เพื่อให้ข้อมูลและความรู้ที่มีค่าไปถึงผู้ที่สามารถนำไปใช้ในภาคอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอย่างแท้จริง

7. การวัดผลและปรับปรุง

ผู้นาองค์กร หรือผู้บริหารระดับสูง ควรตรวจสอบว่า รายงานผลการดำเนินงานกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อท่องเที่ยวที่ยั่งยืน ได้รับการใช้ประโยชน์อย่างไร และวิเคราะห์ผลกระทบทางสังคมที่อาจจะเกิดขึ้น เพื่อปรับปรุงหรือประเมินภาพรวมของการทำงานในอนาคต

แนวทางการสื่อสารผลการดำเนินงาน

แนวทางการสื่อสารผลการดำเนินงาน เพื่อสร้างความตระหนัก และปรับปรุงการบริหารจัดการธุรกิจท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อท่องเที่ยวที่ยั่งยืนให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ มีแนวทางในการดำเนินงานดังนี้

1. รู้จักกลุ่มเป้าหมาย

การรู้จักกลุ่มเป้าหมายที่ต้องการสื่อสารข้อมูล มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความต้องการของกลุ่มเป้าหมายเกี่ยวกับการรับรู้ข้อมูลกิจกรรมการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อท่องเที่ยวที่ยั่งยืน ซึ่งอาจเป็นผู้บริหารธุรกิจท่องเที่ยว ผู้จัดการโรงแรม หรือบุคลากรด้านการบริการท่องเที่ยว เพื่อให้การสื่อสารข้อมูลมีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย

2. กำหนดวัตถุประสงค์ของการสื่อสาร

ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวควรระบุวัตถุประสงค์หลักของการสื่อสารกิจกรรมการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อท่องเที่ยวที่ยั่งยืนว่า ต้องการให้กลุ่มเป้าหมายเข้าใจหลักการสำคัญของการบริหารจัดการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อท่องเที่ยวที่ยั่งยืนอย่างไรบ้าง

3. กำหนดข้อมูลสำคัญ

ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวควรระบุข้อมูลสำคัญที่ต้องการสื่อสารให้กับกลุ่มเป้าหมาย เน้นข้อมูลที่มีคุณค่าและสามารถสนับสนุนวัตถุประสงค์ของการดำเนินงานกิจกรรมการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อท่องเที่ยวที่ยั่งยืนได้

4. เลือกช่องทางการสื่อสาร

ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวควรกำหนดช่องทางการสื่อสารเกี่ยวกับการดำเนินกิจกรรมการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อท่องเที่ยวที่ยั่งยืนที่เหมาะสม อาจเป็นการนำเสนอผ่านการประชุม หรือสัมมนา การสร้างเว็บไซต์ หรือแพลตฟอร์มออนไลน์ หรือการสื่อสารผ่านอีเมล หรือสื่อสังคมออนไลน์ โดยเลือกช่องทางที่เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของธุรกิจท่องเที่ยว

5. สร้างเนื้อหาที่น่าสนใจ

ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวควรจัดทำเนื้อหาเกี่ยวกับการดำเนินกิจกรรมการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อท่องเที่ยวที่ยั่งยืน ทั้งองค์ความรู้ ผลการดำเนินงาน การสร้างความตระหนัก หรืออื่น ๆ ให้สามารถเข้าใจได้ง่ายและน่าสนใจ ใช้ภาพประกอบและกราฟิกเพื่อเพิ่มความเข้าใจและกระตุ้นความสนใจของกลุ่มเป้าหมาย

6. วางแผนการสื่อสาร

ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวควรวางแผนการสื่อสารเพื่อให้ครอบคลุมการสื่อสารทั้งหมดที่ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวต้องการส่งถึงกลุ่มเป้าหมาย รวมถึงการกำหนดระยะเวลาที่เหมาะสมในการสื่อสาร ซึ่งอาจจัดทำเป็นแผนการสื่อสารรายสัปดาห์ รายเดือน หรือรายปี

7. การสื่อสารอย่างชัดเจน

การสื่อสารข้อมูลที่ชัดเจนและไม่ซับซ้อน เป็นเรื่องสำคัญสำหรับผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว เนื่องจากการสื่อสารที่มีความชัดเจน จะช่วยให้ผู้ประกอบการสามารถแสดงข้อมูลในวิธีที่เข้าใจง่าย และทำให้กลุ่มเป้าหมายเข้าใจได้โดยถูกต้อง โดยใช้คำศัพท์ที่ง่ายต่อการเข้าใจ เพื่อให้ข้อมูลถูกต้องอย่างถูกต้อง การประยุกต์ใช้สื่อต่าง ๆ เช่น วิดีโอ ภาพถ่าย แผนภูมิ และแผนผังเพื่อช่วยในการสื่อสารข้อมูล หลีกเลี่ยงคำศัพท์ทางเศรษฐกิจ หรือทางกฎหมาย หรือหากจำเป็นต้องใช้ ควรอธิบายให้เข้าใจง่าย และใช้ตัวอย่างที่บ่งชี้วัตถุประสงค์ของการสื่อสารที่ชัดเจน และประเด็นที่ควรให้ความสำคัญอีกประการ คือ ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวควรรับฟังความคิดเห็นและคำแนะนำจากกลุ่มเป้าหมาย และปรับเปลี่ยนวิธีการสื่อสารข้อมูลเมื่อจำเป็น

การวัดและรายงานความก้าวหน้า เป็นเครื่องมือสำคัญในการสร้างความตระหนักในองค์กรเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อท่องเที่ยวที่ยั่งยืน และช่วยให้ธุรกิจการท่องเที่ยวสามารถปรับปรุงและพัฒนาต่อไปอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งจะต้องครอบคลุมการกำหนดเป้าหมาย การวัดผล การรายงานผลการดำเนินงาน การปรับปรุงข้อมูล รวมถึงการติดตามผลการดำเนินงานและผลลัพธ์ของการปรับปรุง และสรุปผลเพื่อปรับปรุงกลยุทธ์หรือแผนการดำเนินงานต่อไป

5. การสื่อสารการตลาดในยุคดิจิทัลเพื่อสร้างคุณค่าสู่ลูกค้า

ความสำคัญและหลักการสื่อสารการตลาดในยุคดิจิทัลเพื่อสร้างคุณค่าสู่ลูกค้า

ความสำคัญและหลักการสื่อสารการตลาดในยุคดิจิทัลเพื่อสร้างคุณค่าสู่ลูกค้า ครอบคลุมกระบวนการสื่อสารการตลาด การกำหนดกลุ่มเป้าหมายและเป้าหมายการสื่อสาร เพื่อสร้างกลยุทธ์การสื่อสารคุณค่าด้วยเนื้อหา (Content marketing) เทคนิคการเล่าเรื่อง (Storytelling) และการสร้างเนื้อหาโดยนักท่องเที่ยว (User-generated content) ความสำคัญและหลักการสื่อสารการตลาดในยุคดิจิทัลเพื่อสร้างคุณค่าสู่ลูกค้าสามารถสรุปได้ดังนี้

1. การสื่อสารในยุคดิจิทัล ช่วยให้ธุรกิจสามารถเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยใช้ช่องทางออนไลน์ เช่น โซเชียลมีเดีย และการค้นหาบนเว็บไซต์ เพื่อเชื่อมต่อและสร้างความสนใจในผลิตภัณฑ์หรือบริการของธุรกิจ หรือกิจกรรมการท่องเที่ยว

2. การเข้าสู่ยุคดิจิทัล ให้โอกาสในการสร้างสาระสำคัญและความสนใจในสินค้า หรือบริการผ่านเนื้อหาออนไลน์ เช่น วิดีโอ บทความ เว็บไซต์ และแคมเปญโซเชียลมีเดีย ดังนั้น การสร้างเนื้อหาที่น่าสนใจและมีคุณค่าสำหรับกลุ่มเป้าหมายจึงเป็นสิ่งสำคัญ เพื่อสร้างประสบการณ์การท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อและยั่งยืน

3. การบริหารการสื่อสาร โดยการตรวจสอบและควบคุมการสื่อสารออนไลน์ เพื่อให้การเชื่อมโยงข้อมูล หรือการเชื่อมต่อระหว่างกลุ่มเป้าหมายและธุรกิจการท่องเที่ยวมีความต่อเนื่อง สร้างภาพลักษณ์เชิงบวก รวมถึงความไว้วางใจ หรือความภักดีของนักท่องเที่ยวต่อผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวในอนาคต

4. ความสามารถในการติดต่อและตอบสนองกับลูกค้าผ่านช่องทางออนไลน์ ไม่ว่าจะเป็นการตอบคำถามบนโซเชียลมีเดีย หรือการสนับสนุนผ่านอีเมล ควรทำให้นักท่องเที่ยวรู้สึกได้ว่า พวกเขาได้รับการดูแลและสนับสนุนที่ดีจากผู้ประกอบการ

5. การใช้เครื่องมือและข้อมูลในการวัดผลและวิเคราะห์ผลการตลาดเป็นสิ่งสำคัญ เพื่อปรับกลยุทธ์และการสื่อสารให้เหมาะสมตามความต้องการของตลาดและกลุ่มเป้าหมาย

6. การสื่อสารคุณค่าของความสำเร็จและความยั่งยืนในธุรกิจการท่องเที่ยว สามารถช่วยสร้างความไว้วางใจและความเชื่อมั่นในการตัดสินใจซื้อสินค้าหรือบริการของธุรกิจการท่องเที่ยว

แนวทางการสื่อสารการตลาดที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อและยั่งยืน

การสื่อสารการตลาดเพื่อสร้างคุณค่าสู่ลูกค้าที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อและยั่งยืน มีขั้นตอนสำคัญดังนี้

1. กำหนดกลุ่มเป้าหมายและเป้าหมายของการสื่อสาร

- ศึกษาและทำความเข้าใจกับกลุ่มเป้าหมายของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว รวมถึงความต้องการและความสนใจของพวกเขาในเรื่องของการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อและยั่งยืน
- กำหนดเป้าหมายการสื่อสารที่ชัดเจนและเกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวของผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยว เช่น เพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยวใหม่ หรือเพิ่มยอดขายในช่วงเทศกาลสำคัญ

2. สร้างเนื้อหาที่มีคุณค่า (Content Marketing)

- สร้างเนื้อหาที่สอดคล้องกับความต้องการและความสนใจของกลุ่มเป้าหมาย สร้างเนื้อหาที่สร้างคุณค่าและข้อมูลสำหรับผู้บริโภคเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อและยั่งยืน โดยสื่อสารผ่านแพลตฟอร์มต่าง ๆ เช่น บทความบนเว็บไซต์ วิดีโอ รูปภาพ และถ่ายทอดในลักษณะของการเล่าเรื่อง (Storytelling) เพื่อให้ข้อมูลมีความน่าสนใจ

3. เทคนิคการเล่าเรื่อง (Storytelling)

- เทคนิคการเล่าเรื่อง เป็นลักษณะของการใช้เรื่องราวเพื่อสร้างความเชื่อมโยงและความเข้าใจระหว่างผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวและกลุ่มเป้าหมาย โดยบอกเล่าเรื่องราวที่สร้างความทรงจำและเกี่ยวข้องกับประสบการณ์การท่องเที่ยวที่น่าประทับใจ ซึ่งจะช่วยให้ผู้อื่นรับรู้ สร้างความทรงจำที่ดีและน่าประทับใจขึ้นในการท่องเที่ยวของพวกเขา ยกตัวอย่างเช่น

“...การเข้าพักที่โรงแรมนี้ เป็นประสบการณ์ที่ไม่เคยลืมสำหรับฉันและครอบครัวของฉัน โรงแรมนี้อยู่บนภูเขาที่สูง มองเห็นวิวทิวทัศน์ที่ยอดเยี่ยมของทะเลสาบและภูเขา ที่นี้เงียบสงบและสวยงามอย่างที่ไม่เคยเห็นมาก่อน เมื่อเราเดินเข้าห้องพักของเรา ฉันรู้สึกเหมือนก้าวเข้าสู่สวรรค์ส่วนตัว ห้องพักของเราสะอาดสบายและมีรูปแบบที่ลงตัวอย่างดี มีห้องน้ำที่มีอ่างอาบน้ำและฝักบัวห้องน้ำที่น่าประทับใจมาก โรงแรมนี้ ยังมีร้านอาหารที่อร่อยมาก ฉันยังจดจำได้ถึงความอร่อยของอาหารท้องถิ่นที่พวกเราได้ลิ้มลองที่นี่ รสชาติที่เยี่ยมยอดและบรรยากาศที่อบอุ่น ทำให้การอาหารกลายเป็นประสบการณ์ที่น่าทึ่ง แต่สิ่งที่ทำให้ประสบการณ์การเข้าพักครั้งนี้เป็นครั้งพิเศษ คือ การบริการของพนักงาน พวกเขา มีความเอาใจใส่และให้บริการที่รวดเร็ว ความใส่ใจของพวกเขาทำให้เรารู้สึกอบอุ่นและเป็นคนพิเศษ ซึ่งผู้บริหารโรงแรม มีความรู้เกี่ยวกับท้องถิ่นที่น่าสนใจ และช่วยให้เราวางแผนการท่องเที่ยวโดยรอบบริเวณได้อย่างคล่องแคล่ว การที่พวกเขาเป็นมิตร และมีความเอาใจใส่ ทำให้เรารู้สึกอุ่นใจและเชื่อมั่นในการเข้าพักที่โรงแรมแห่งนี้...”

4. การสร้างเนื้อหาโดยนักท่องเที่ยว (User-generated Content)

การสร้างเนื้อหาโดยนักท่องเที่ยว เป็นลักษณะของการสร้างแรงบันดาลใจให้กับนักท่องเที่ยวให้สร้างเนื้อหาด้วยตนเอง เช่น การรีวิว ภาพถ่าย หรือวิดีโอเกี่ยวกับประสบการณ์การท่องเที่ยวของตน ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวสามารถสนับสนุนนักท่องเที่ยว โดยสร้างแคมเปญการตลาด หรือกระตุ้นแสดงความคิดเห็น เพื่อให้นักท่องเที่ยวนำเสนอเนื้อหาและความประทับใจจากการท่องเที่ยวอภิลดสุดช่องทางสื่อสารการตลาดของผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยว

5. การวัดผลและปรับปรุงการสื่อสาร

- การวัดผลและปรับปรุงการสื่อสารโดย ใช้เครื่องมือวัดผลการตลาดออนไลน์เพื่อติดตามผลและประสิทธิภาพของแคมเปญที่ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวจัดทำขึ้น เช่น การใช้ Google Analytics ติดตามผลและประสิทธิภาพของเว็บไซต์ท่องเที่ยวของธุรกิจเพื่อวัดการเยี่ยมชมเว็บไซต์และพฤติกรรมของผู้ใช้ ซึ่งสามารถทราบจำนวนการเข้าชมเว็บไซต์ ระยะเวลาที่ผู้ใช้ในเว็บไซต์ หน้าที่พบกันบ่อยที่สุด และอื่น ๆ ผู้ประกอบการสามารถศึกษา

รายงานการวิเคราะห์ใน Google Analytics เพื่อตรวจสอบว่า แคมเปญหรือกิจกรรมตลาดออนไลน์ของเรามีผลการตอบรับที่ดีหรือไม่ และสามารถนำข้อมูลไปปรับแก้กลยุทธ์การสื่อสารให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

ช่องทางสร้างเนื้อหาสู่การสื่อสารคุณค่าในยุคดิจิทัลที่สำคัญ

การสร้างเนื้อหาและการสื่อสารคุณค่าในยุคดิจิทัลที่สำคัญ สามารถดำเนินการผ่านแพลตฟอร์มการสื่อสารที่หลากหลาย ซึ่งการใช้ช่องทางเหล่านี้ในการสร้างเนื้อหาและการสื่อสารคุณค่าที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน จะช่วยเสริมสร้างความตระหนักและสร้างความสนใจในกลุ่มเป้าหมายของผู้ประกอบการธุรกิจได้อย่างมีประสิทธิภาพ ช่องทางสร้างเนื้อหาสู่การสื่อสารคุณค่าในยุคดิจิทัลที่สำคัญ มีดังนี้

1. เว็บไซต์

- ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวควรพัฒนาเว็บไซต์ท่องเที่ยวที่มีข้อมูลครบถ้วน และมีเนื้อหาที่น่าสนใจ โดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องและการนำเสนอข้อมูลเพื่อดึงดูดผู้เยี่ยมชม รวมถึงติดตามข้อมูลผู้เยี่ยมชมเพื่อปรับปรุงเนื้อหาตามความต้องการอย่างต่อเนื่อง

2. โซเชียลมีเดีย

- ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวควรใช้แพลตฟอร์มโซเชียลมีเดีย เช่น Facebook, Instagram, Twitter หรือ LinkedIn เพื่อสร้างการติดตามและสร้างความสนใจ โดยสร้างเนื้อหาที่แตกต่างและน่าสนใจ เช่น รูปภาพ วิดีโอ สตอรี่ และโพสต์เกี่ยวกับประสบการณ์ท่องเที่ยวที่น่าประทับใจ

3. บล็อก

- ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวควรจัดทำบทความเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อผู้บริโภคและยั่งยืน เพื่อส่งต่อคุณค่าและข้อมูลสำคัญที่เกี่ยวข้องให้กับนักท่องเที่ยว โดยใช้เทคนิค Search Engine Optimize หรือ SEO เพื่อให้บล็อกของผู้ประกอบการมีโอกาสติดอันดับในผลการค้นหาสูงขึ้น เทคนิคดังกล่าว เป็นการพัฒนาเว็บไซต์ให้มีประสิทธิภาพและรองรับการติดอันดับบน Google ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับการออกแบบและเนื้อหาของเว็บไซต์ การทำเว็บไซต์ให้ติดอันดับบน Google จะทำให้เว็บไซต์ของผู้ประกอบการมีคนเข้าชมเพิ่มขึ้น เป็นธุรกิจ หรือร้านค้าอันดับต้น ๆ ที่นักท่องเที่ยวหรือผู้ใช้บริการเลือกซื้อ จะทำให้ยอดขายของธุรกิจเพิ่มขึ้น

4. วิดีโอ

- ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวควรสร้างวิดีโอท่องเที่ยวที่น่าสนใจบน YouTube, Vimeo หรือแพลตฟอร์มอื่น ๆ รวมถึงแสดงสถานที่ท่องเที่ยวและประสบการณ์ที่น่าสนใจในรูปแบบที่มีคุณค่า โดยต้องคำนึงถึงความน่าสนใจของเนื้อหา คุณภาพของวิดีโอ การตลาดและการติดต่อกับชุมชนของนักท่องเที่ยวและผู้ชมที่เป็นเป้าหมายของตนได้อย่างเหมาะสม กำหนดเป้าหมายและประสบการณ์ที่ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวต้องการสร้างขึ้นในวิดีโอ คำนึงถึงประเภทของประสบการณ์ที่ต้องการแบ่งปันกับผู้ชม เช่น การเดินทาง อาหาร ความสนุกสนานและความประทับใจจากการท่องเที่ยว เป็นต้น

5. อีเมล

- ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวควรส่งอีเมลแจ้งเส้นทางการเดินทาง ข้อมูลแหล่งท่องเที่ยว และข้อเสนอพิเศษให้กับผู้ที่สมัครรับข้อมูล ซึ่งเป็นวิธีที่ดีในการสร้างความสัมพันธ์กับลูกค้า โดยสร้างเนื้อหาที่น่าสนใจและมีคุณค่าสำหรับผู้ที่สมัครรับข้อมูล ตัวอย่างอีเมลที่แจ้งข้อมูลให้กับลูกค้า มีดังนี้

เรื่อง: ข้อมูลเส้นทางการเดินทางสู่พื้นที่ที่น่าสนใจในเมือง XYZ

เรียน [ชื่อผู้รับ],

ขอบคุณที่สมัครรับข้อมูลจากเราเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในเมือง XYZ! เราขอแจ้งเส้นทางการเดินทางที่น่าสนใจสำหรับคุณ เพื่อให้คุณได้รับประสบการณ์ท่องเที่ยวที่ดีที่สุดในเมืองเรา ดังนี้

เส้นทางท่องเที่ยว: เขตประวัติศาสตร์

วันที่: [วัน/เดือน/ปี]

เวลา: [เวลาเริ่มต้น - เวลาสิ้นสุด]

สถานที่เริ่มต้น: [สถานที่เริ่มต้น]

รายละเอียด: เริ่มการท่องเที่ยวที่เขตประวัติศาสตร์ของเมือง XYZ ที่ยังคงกลิ่นอายของอดีตและสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญ

เส้นทางท่องเที่ยว: ธรรมชาติและภูเขา

วันที่: [วัน/เดือน/ปี]

เวลา: [เวลาเริ่มต้น - เวลาสิ้นสุด]

สถานที่เริ่มต้น: [สถานที่เริ่มต้น]

รายละเอียด: สนุกกับการเดินป่าและชมวิวที่นำตื่นตาตื่นใจบนเขา XYZ

ขอบคุณอีกครั้งที่เลือกท่องเที่ยวเกี่ยวกับเรา! หากคุณต้องการข้อมูลเพิ่มเติม หรือคำแนะนำเกี่ยวกับการท่องเที่ยวในเมือง XYZ โปรดอย่าลังเลที่จะติดต่อเราที่ [อีเมลติดต่อ หรือ หมายเลขโทรศัพท์] ของเรา ขอขอบคุณอีกครั้ง และขอให้คุณมีประสบการณ์ท่องเที่ยวที่น่าจดจำ!

ขอแสดงความนับถือ,

[ชื่อและนามสกุล]

[ชื่อบริษัท (หากมี)]

6. แอปพลิเคชัน

- ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวสามารถพัฒนาแอปพลิเคชันท่องเที่ยวที่มีข้อมูลอัปเดตและบริการต่าง ๆ เกี่ยวกับการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อและยั่งยืน โดยให้ความสำคัญกับประสบการณ์ของผู้ใช้งาน ตัวอย่างเช่น Travel Sustain เป็นแอปพลิเคชันท่องเที่ยวที่มุ่งเน้นการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อและยั่งยืน โดยให้ผู้ใช้สามารถเข้าถึงข้อมูลและบริการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม การท่องเที่ยวแหล่งธรรมชาติ และข้อมูลเกี่ยวกับการลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม โดยนักท่องเที่ยวสามารถดาวน์โหลดแอปพลิเคชันได้ฟรีและใช้งานได้บนโทรศัพท์มือถือได้ทุกที่ ทุกเวลา ซึ่ง Travel Sustain จะแสดงแผนที่ท่องเที่ยวและเส้นทางการเดินทางที่มีความยั่งยืน รวมถึงเส้นทางการเดินป่าและเส้นทางบนเขาที่มีวิวทิวทัศน์ที่งดงาม นักท่องเที่ยวสามารถจองและเช่ารถยนต์ไฟฟ้า หรือรถยนต์เพื่อการท่องเที่ยวที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมผ่านแอปพลิเคชัน ค้นหาร้านอาหารและที่พักที่มีการจัดการอย่างมีความรับผิดชอบต่อและยั่งยืน ในเมืองที่ต้องการเดินทางไป รวมถึงสามารถแชร์ประสบการณ์การท่องเที่ยวและข้อมูลดี ๆ กับผู้อื่นผ่านสื่อสังคมออนไลน์ได้อย่างเป็นระบบ

7. หนังสืออิเล็กทรอนิกส์

- ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวสามารถพัฒนา หรือจัดทำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (e Book) ที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ท่องเที่ยวและเผยแพร่ผ่านแพลตฟอร์มออนไลน์ เป็นวิธีที่ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวสามารถสร้างคุณค่าและเชื่อมโยงกับนักท่องเที่ยวได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยการนำเสนอเนื้อหาและรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อและยั่งยืน และใช้ภาพประกอบและแผนภูมิเพื่อเพิ่มความน่าสนใจให้กับเนื้อหาดังกล่าว เผยแพร่ผ่านแพลตฟอร์มออนไลน์ เช่น เว็บไซต์ของธุรกิจท่องเที่ยว และสื่อสังคมออนไลน์ เพื่อให้ผู้ท่องเที่ยวสามารถดาวน์โหลดหรือเข้าชมไฟล์ eBook ได้อย่างสะดวกรวดเร็ว ทั้งนี้ ควรมีการติดตามความสำเร็จของ eBook โดยตรวจสอบจำนวนการดาวน์โหลดหรือการอ่าน และรับความคิดเห็นจากผู้อ่านเพื่อปรับปรุงเนื้อหาในอนาคต

8. แหล่งข้อมูลสถิติ

- ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวสามารถใช้ข้อมูลสถิติและข้อมูลการวิจัย เพื่อสร้างกราฟและกราฟิกแสดงข้อมูลท่องเที่ยว ซึ่งจะช่วยให้ข้อมูลที่สื่อสารออกไปมีความน่าเชื่อถือ สร้างความเชื่อมั่นให้กับนักท่องเที่ยว หรือผู้รับบริการ ตัวอย่างเช่น กราฟแสดงการเปรียบเทียบราคา โดยผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวสามารถใช้ข้อมูลสถิติเกี่ยวกับราคาที่แตกต่างกันของทริปท่องเที่ยวและกิจกรรมต่าง ๆ ในพื้นที่บริการ นักท่องเที่ยวจะได้รับข้อมูลที่ชัดเจนเกี่ยวกับราคาและสิ่งที่จะได้รับในแต่ละทริปการท่องเที่ยว หรือกราฟแสดงข้อมูลสภาพอากาศในพื้นที่ตลอดทั้งปี โดยแสดงสภาพอากาศแต่ละเดือน เพื่อให้นักท่องเที่ยวสามารถดูข้อมูลเหล่านี้ เพื่อวางแผนการท่องเที่ยวของตนเองให้เหมาะสมกับสภาพ เป็นต้น

9. การสร้างชุมชน

- ผู้ประกอบการธุรกิจท่องเที่ยวสามารถสร้างชุมชนออนไลน์เพื่อสนับสนุนการแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างนักท่องเที่ยว ซึ่งเป็นวิธีที่ดีในการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างผู้ประกอบการธุรกิจการท่องเที่ยวและนักท่องเที่ยว โดยเลือกแพลตฟอร์มออนไลน์ที่เหมาะสมสำหรับการสร้างชุมชนของตน เช่น Facebook Groups, Reddit, Discord, หรือแพลตฟอร์มสังคมออนไลน์อื่น ๆ ที่เป็นที่ยอมรับในกลุ่มเป้าหมายของคุณ จากนั้นจึงสร้างกระทู้ หรือเนื้อหาที่น่าสนใจและเกี่ยวข้องกับประสบการณ์ท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อและยั่งยืน เช่น รีวิวสถานที่ท่องเที่ยว คำแนะนำการเดินทาง รูปภาพท่องเที่ยว หรือข้อมูลสาระน่ารู้ต่าง ๆ เพื่อกระตุ้นความสนใจและสร้างโอกาสให้สมาชิกแลกเปลี่ยนข้อมูล อาจเป็นการสอบถามคำถาม การแข่งขัน หรือกิจกรรมอื่น ๆ ที่สนุกและเป็นประโยชน์สำหรับนักท่องเที่ยว ที่สำคัญ คือ การตั้งกฎระเบียบชุมชนเพื่อให้สมาชิกเข้าใจและปฏิบัติตาม จะช่วยสร้างสภาพแวดล้อมแห่งการแบ่งปันที่ดีและมีคุณภาพ

ตัวอย่างกลยุทธ์การสื่อสาร

ในต่างประเทศ องค์กรที่มีกลยุทธ์การสื่อสารเกี่ยวกับการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนที่มีประสิทธิภาพ ได้แก่ Tourism Australia หรือองค์กรท่องเที่ยวของประเทศออสเตรเลีย ซึ่งเป็นตัวอย่างที่ดีในการสร้างเนื้อหาและกลยุทธ์การสื่อสารที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน ซึ่งบางส่วนของกลยุทธ์การสื่อสารของ Tourism Australia มีดังนี้

1. สร้างเนื้อหาและโฆษณาท่องเที่ยวที่มีคุณค่า

- Tourism Australia สร้างเนื้อหาและโฆษณาโดยเน้นไปที่ความสวยงามและประสบการณ์ท่องเที่ยวที่ไม่ซ้ำใครในประเทศออสเตรเลีย เช่น เมืองซิดนีย์เป็นเมืองหลวงของประเทศออสเตรเลียและมีบรรยากาศที่น่าสนใจมากมาย โดยนักท่องเที่ยวสามารถเดินทางไปยังออเปอร์ เซาน์ สำหรับการชมวิวของเมืองและการเดินเรือท่องเที่ยวที่น่าตื่นตาตื่นใจ ขณะที่เหมาะสมที่เมืองแรรี่ชมอนด์ นักท่องเที่ยวสามารถพบกับความหลากหลายของแร่และคริสตัลที่น่าทึ่งและเข้าร่วมการท่องเที่ยวในแรรี่ชมอนด์ เพื่อเรียนรู้เกี่ยวกับประวัติและกระบวนการขุดเจาะ เป็นต้น โดย Tourism Australia นำเสนอเนื้อหาผ่านวิดีโอและภาพถ่ายที่มีคุณภาพสูง ช่วยให้ผู้ชมสามารถพบกับสถานที่และประสบการณ์ได้อย่างสมจริง

2. การใช้สื่อสังคม

- Tourism Australia ใช้แพลตฟอร์มโซเชียลมีเดียเพื่อสร้างการติดตามและเปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวร่วมแบ่งปันประสบการณ์ของพวกเขาผ่านโซเชียลมีเดีย พร้อมติดแฮชแท็ก (#) ที่สั้นและกระชับ เพื่อสื่อสารความหมายและกระตุ้นความสนใจของนักท่องเที่ยว

3. การใช้เนื้อหาของนักท่องเที่ยว

- Tourism Australia ส่งเสริมให้นักท่องเที่ยวแบ่งประสบการณ์ของตนผ่านแพลตฟอร์มออนไลน์ เช่น การโพสต์รูปภาพและข้อมูลจากการท่องเที่ยว โดยให้ความสำคัญกับเนื้อหาที่สร้างโดยนักท่องเที่ยว เพื่อกระตุ้นความน่าสนใจและสร้างความน่าเชื่อถือของข้อมูล

4. การใช้เทคนิคการเล่าเรื่อง

- Tourism Australia ใช้เรื่องราวที่น่าสนใจเกี่ยวกับประสบการณ์ท่องเที่ยวในประเทศออสเตรเลียเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว โดยบอกเล่าเรื่องเกี่ยวกับการเดินทางและประสบการณ์ที่สร้างความประทับใจ ช่วยสร้างความสัมพันธ์และความเชื่อมโยงระหว่างผู้ประกอบการและนักท่องเที่ยว

สำหรับประเทศไทย Elephant Hills-The Lake Camp เป็นอีกหนึ่งองค์กรที่สามารถเป็นตัวอย่างในการจัดการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อสังคมและมีกลยุทธ์การสื่อสารที่ชัดเจน ซึ่งกลยุทธ์การสื่อสารของ Elephant Hills-The Lake Camp มีดังนี้

1. การใช้เรื่องราวและความคิดสร้างสรรค์

- Elephant Hills-The Lake Camp ใช้เรื่องราวที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและชุมชนในพื้นที่ท่องเที่ยวของพวกเขา โดยการบอกเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับการอนุรักษ์สัตว์ป่าและแรดน้ำ และการสนับสนุนการศึกษาในชุมชน

2. การใช้สื่อสังคม

- Elephant Hills-The Lake Camp ใช้แพลตฟอร์มโซเชียลมีเดียเพื่อสร้างการติดตามและเปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวร่วมแบ่งปันประสบการณ์ของตน โดยการโพสต์รูปภาพและวิดีโอที่เกี่ยวข้องกับช้าง ท่ามกลางธรรมชาติของประเทศไทยที่สวยงาม

3. การสร้างแนวทางการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน

- Elephant Hills-The Lake Camp มุ่งเน้นการจัดการท่องเที่ยวที่มีความรับผิดชอบต่อสังคมที่ยั่งยืน โดยการนำเสนอโปรแกรมท่องเที่ยวที่ไม่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อสิ่งแวดล้อมและสัตว์ รวมถึงการสร้างแนวทางการท่องเที่ยวที่ส่งเสริมการเรียนรู้เกี่ยวกับความสำคัญของการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม

4. การใช้สื่อและเหตุการณ์

- Elephant Hills-The Lake Camp ใช้สื่อและกิจกรรมที่เกี่ยวข้องเพื่อเปิดโอกาสให้สื่อมวลชน รายงานข่าว รวมถึงผู้ที่สนใจรายงานเกี่ยวกับกิจกรรมและการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน ตลอดจนการจัดงานเปิดตัวโปรแกรม หรือกิจกรรมที่เชื่อมโยงกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม เพื่อกระตุ้นความสนใจ และเชิญชวนนักท่องเที่ยวที่มีความสนใจในการท่องเที่ยวที่ยั่งยืนให้สร้างประสบการณ์ร่วมกัน

5. การสร้างความรับผิดชอบต่อสังคม

- Elephant Hills-The Lake Camp สนับสนุนการสร้างรับผิดชอบต่อสังคมผ่านโครงการทางสังคมและการสนับสนุนชุมชนในพื้นที่ ทั้งการทำกิจกรรมการอนุรักษ์ การส่งเสริมสินค้าและบริการของชุมชน การอนุรักษ์สัตว์ในชุมชน เป็นต้น

การสื่อสารการตลาดในยุคดิจิทัลเพื่อสร้างคุณค่าสู่ลูกค้า ครอบคลุมกระบวนการสื่อสารการตลาด กำหนดกลุ่มเป้าหมายและเป้าหมายการสื่อสาร เพื่อสร้างกลยุทธ์การสื่อสารคุณค่าด้วยเนื้อหา (Content marketing) เทคนิคการเล่าเรื่อง (Storytelling) และการสร้างเนื้อหาโดยนักท่องเที่ยว (User-generated content) เพื่อส่งมอบประสบการณ์การท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อสังคมที่ยั่งยืนให้กับนักท่องเที่ยว หรือผู้รับบริการอย่างสร้างสรรค์และมีคุณค่า

เรื่องที่ 4 แนวปฏิบัติที่ดีสำหรับการบริการและบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อและยั่งยืน

● จุดประสงค์การเรียนรู้

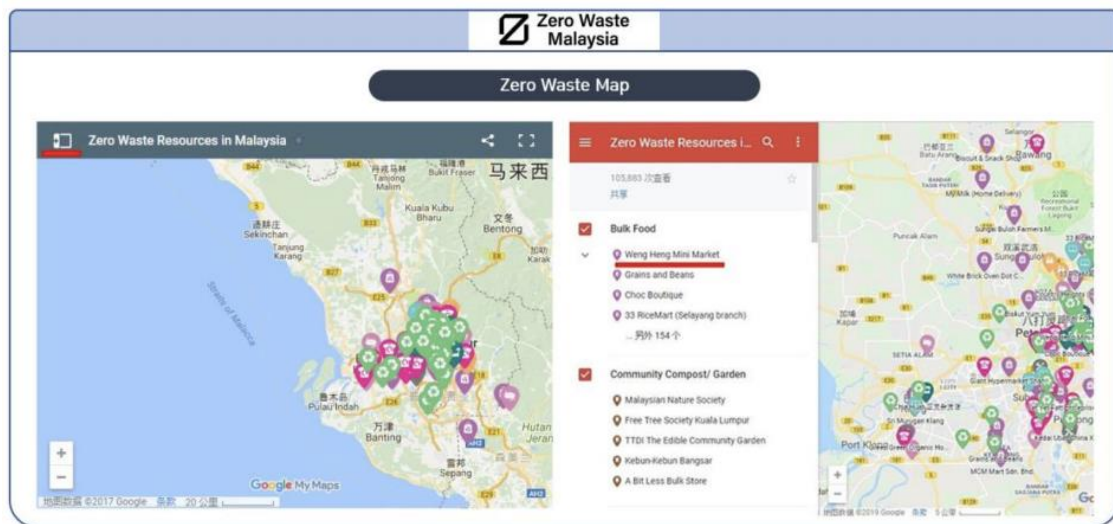
เพื่อศึกษาและเรียนรู้ กรณีศึกษาที่ประสบความสำเร็จ ต่อการบริการและบริหารจัดการการท่องเที่ยวอย่างรับผิดชอบต่อและยั่งยืน ทั้งในและต่างประเทศ

● เนื้อหาหลักสูตร

1. กรณีศึกษา การจัดการของเสียธุรกิจการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อและยั่งยืน (Case Study on Responsible and Sustainable Waste Management of Tourism Business)

กลุ่มธุรกิจท่องเที่ยวในประเทศมาเลเซียให้ความสำคัญกับการจัดการของเสียจากการท่องเที่ยวตามแนวคิดระบบเศรษฐกิจหมุนเวียน (Circular Economy) การนี้ด้วยผู้บริโภคในมาเลเซียเริ่มใส่ใจสิ่งแวดล้อมมากขึ้น ส่งผลให้มีการรวมกลุ่มทางสังคม เกิดธุรกิจใหม่ ที่เข้ามาตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคกลุ่มนี้ และภาคธุรกิจก็มีการปรับตัวสู่การดำเนินธุรกิจอย่างยั่งยืน โดยตัวอย่างของการรวมกลุ่มทางสังคมและรูปแบบธุรกิจใหม่ที่ยั่งยืน คือ Zero Waste Malaysia เป็นองค์กรไม่แสวงหาผลกำไร สนับสนุนการขับเคลื่อน Zero Waste โดยการจัดพิมพ์ ชื่อโรงแรม ร้านค้าและแผนที่ออนไลน์ (Zero Waste Map) ไปยังโรงแรม ร้านค้า สถานที่ที่มีความเกี่ยวข้องกับ การสนับสนุน Zero Waste เช่น ร้านอาหารที่ใช้บรรจุภัณฑ์ที่สามารถย่อยสลายได้เองตามธรรมชาติ โรงแรมที่มี การจัดการปัญหาขยะ หรือร้านขายผลิตภัณฑ์ที่ตอบโจทย์ความยั่งยืน

โดยจะมีการมอบใบรับรองแก่ธุรกิจ โรงแรม ร้านอาหาร และสถานที่ที่มีการดำเนินการในแนวทางที่ยั่งยืน

รูปภาพที่ 15 ตัวอย่างการจัดการของเสียธุรกิจการท่องเที่ยวอย่างมีความรับผิดชอบต่อและยั่งยืน

นอกจากนี้ธุรกิจร้านอาหารหลายร้านในมาเลเซียก็มีความพยายามลดขยะจากอาหาร เช่น ร้าน n Viet ที่มีแนวคิด Zero Food Waste Hero โดยให้ลูกค้าเลือกขนาดรับประทานและเพิ่มขนาดได้โดยไม่คิดเงิน อีกทั้งยังให้ลูกค้าบริการไปโหระพาด้วยตนเองจากต้นโหระพาที่ตั้งไว้ทุกโต๊ะ เพื่อลดขยะอาหารจากไปโหระพาที่เสิร์ฟ มาพร้อม กับอาหารเวียดนามซึ่งลูกค้าบางรายไม่รับประทาน ร้านอาหารบางร้านยกเลิกบริการชอสหรือช้อนส้อมพลาสติก เปลี่ยนมาใช้บรรจุภัณฑ์ที่ย่อยสลายได้ตามธรรมชาติ นอกจากนี้ หลังจากกระแสมนิยมชานมไข่มุกเข้ามา ยัง มาเลเซียก็ได้สร้างขยะพลาสติกจำนวนมาก หากมีการนำแก้วมาใช้เองและได้รับส่วนลดเหมือน Starbucks จะช่วยลด ปัญหาได้เป็นอย่างมาก ในส่วนของการสนับสนุนจากภาครัฐ ปัจจุบันรัฐบาลท้องถิ่นในหลายรัฐมีนโยบายลด เลิกใช้ถุงพลาสติก และ หลอด แต่ยังสามารถให้การสนับสนุนเศรษฐกิจหมุนเวียนได้เพิ่มเติมโดยให้แรงจูงใจทางภาษีและเงินกู้แก่ ธุรกิจขนาด เล็ก

2. กรณีศึกษา การจัดการและประยุกต์เทคโนโลยีพลังงานสีเขียวสู่การท่องเที่ยวคาร์บอนต่ำ (Case Study on Managing and Applying Green Energy Technology to Low-Carbon Tourism)

Room2 Chiswick ที่พัก “Whole-Life Net-Zero Carbon Hotel” แห่งแรกในประเทศอังกฤษ ด้วยการคำนึงถึงปริมาณคาร์บอนที่เกิดขึ้นจากการดำเนินงาน (Carbon Footprint) และผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ที่อาคารแห่งนี้ได้สร้างขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการก่อสร้าง วัสดุที่ใช้ ขั้นตอนการดำเนินงาน และการปรับปรุง ซึ่งมีรายละเอียดการดำเนินงานดังนี้

การพัฒนาสถานประกอบการเพื่อการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

- การให้ความสำคัญกับงานฝีมือจากท้องถิ่น โดยห้องพักทั้ง 86 ห้องของโรงแรมจะได้รับการออกแบบร่วมกับ ช่างฝีมือในท้องถิ่น ตั้งแต่วอลเปเปอร์ลายหินอ่อน ไปจนถึงกระจกงานฝีมือ เฟอร์นิเจอร์ทุกชิ้นของโรงแรมนั้น ถูกสั่งทำขึ้นเฉพาะ นอกจากนี้ทุกชิ้นยังผลิตมาจากวัสดุธรรมชาติ วัสดุรีไซเคิล หรือวัสดุรีเคลม (Reclaim) ซึ่งมาจากแหล่งผลิตในรัศมีไม่เกิน 16 กิโลเมตร เพื่อให้เกิดมลพิษจากการขนส่งน้อยที่สุด

- ในตัวอาคารยังมีห้องปฏิบัติการ 2 ห้อง เพื่อใช้รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการใช้น้ำและพลังงาน คุณภาพอากาศ รวมถึงเรียนรู้พฤติกรรมของแขกผู้เข้าพัก เพื่อนำมาใช้ปรับแต่งและปรับปรุงประสิทธิภาพในอนาคต
- การปลูกพืชผักและสมุนไพรไว้ในสวนภายในโรงแรม เพื่อนำมาใช้ปรุงอาหารให้กับแขกผู้เข้าพัก

การลดการใช้ทรัพยากร การหมุนเวียนการใช้ทรัพยากรกลับมาใช้ใหม่ และจัดการของเหลือทิ้ง

- นโยบาย Zero-Waste ที่กำหนดให้ของเสียทั้งหมดจะถูกนำกลับมาใช้ใหม่หรือเปลี่ยนเป็นพลังงาน มีการติดตั้งถังขยะรีไซเคิลแบบ 3-in-1 ที่สั่งทำพิเศษ สำหรับให้แขกช่วยกันแยกเศษอาหารออกจากบรรจุภัณฑ์หลายแบบที่ผสมกันมา ทำให้มั่นใจได้ว่าจะไม่มีการทิ้งขยะลงในหลุมฝังกลบ

- ระบบเซ็นเซอร์ตรวจจับความเคลื่อนไหว ทำให้ระบบแสงสว่าง ความร้อน และความเย็น จะถูกเปิดใช้งานเมื่อ มีการเข้าพักเท่านั้น เพื่อหลีกเลี่ยงการสูญเสียทรัพยากรไปโดยไม่จำเป็น

- ฝักบัวของโรงแรมถูกออกแบบมาให้มีแรงดันน้ำมากขึ้น แต่สามารถประหยัดน้ำได้ 40%

การควบคุมการเกิดก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์และมลพิษจากอาคารท่องเที่ยว

- ระบบ Green Roof ที่ใช้ในการปลูกดอกไม้ป่ากว่า 200 ต้น เพื่อเพิ่มความหลากหลายทางชีวภาพ เป็นแหล่ง ที่พักให้กับบรรดาผึ้ง ผีเสื้อ และแมลงต่าง ๆ พร้อมดูดซับก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ รวมถึงช่วยดูดรังสี จากดวงอาทิตย์ผ่านการสังเคราะห์แสงของพืช

การฟื้นฟูธรรมชาติและการรับมือกับการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศ

- ตัวอาคารใช้พลังงานไฟฟ้าเท่านั้น และเป็นพลังงานหมุนเวียน 100% ไม่มีการใช้พลังงานจากฟอสซิลซึ่งพลังงานหมุนเวียนภายในอาคารมีแหล่งพลังงานมาจากแผงโซลาร์เซลล์ และ Heat Pump ในชั้นใต้ดินคอยดึงความร้อนมาจากพื้นโลกและแปลงพลังงานไปใช้สำหรับการทำความร้อน ความเย็น และน้ำร้อนซึ่งระบบนี้มีประสิทธิภาพมากกว่าระบบผลิตพลังงานแบบดั้งเดิมถึง 36%

- มีระบบที่เรียกว่า Blue Roof ซึ่งกักเก็บน้ำฝนได้มากถึง 50,000 ลิตร แล้วค่อย ๆ ปล่อยออกมา ซึ่งช่วยชะลอการเกิดน้ำท่วมในท้องถิ่นได้

กิจกรรม/การดำเนินงาน	ชื่อองค์กร/สถานประกอบการ	สาขาที่เกี่ยวข้อง	BCG Model
Whole-Life Net-Zero Carbon Hotel	room2 Chiswick สหราชอาณาจักร	โรงแรมและที่พัก	

พลังงานจากต้นของโรงแรมนั้นถูกส่งมาขึ้นเฉพาะ จากวัสดุธรรมชาติ วัสดุรีไซเคิล หรือ วัสดุใหม่ (reclaim) ซึ่งมาจากแหล่งผลิตในรัศมี 16 กิโลเมตร เพื่อให้ได้คุณสมบัติจากการขนส่งน้อยที่สุด

นโยบาย Zero-Waste - ใช้นโยบาย 3-in-1 ที่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมน้อยที่สุด

ระบบ Green Roof ใช้ในการปลูกดอกไม้ป่า เพื่อเพิ่มความหลากหลายทางชีวภาพ ช่วยดูดซับน้ำจากอากาศช่วยในการสังเคราะห์แสงของพืชอีกด้วย

ปริมาณหมุนเวียน 100% ไม่มีการใช้พลังงานจากฟอสซิล ซึ่งปริมาณหมุนเวียนภายในอาคารนั้นแล้ว ปริมาณมาจากแผงโซลาร์เซลล์ และ Heat Pump

รูปภาพที่ 16 ตัวอย่างการจัดการและประยุกต์เทคโนโลยีพลังงานสีเขียวสู่การท่องเที่ยวคาร์บอนต่ำ

3. กรณีศึกษา การจัดการท่องเที่ยวชุมชนเพื่อลดความเหลื่อมล้ำและกระจายรายได้ได้อย่างรับผิดชอบ (Case Study on Community – Based Tourism Management for Responsible Income Inequality)

The Nature Samui เป็นพื้นที่ที่สร้างขึ้นมากเพื่อเป็นโมเดลพึ่งพาตนเองอย่างยั่งยืนโดยยึดหลักแนวทางเศรษฐกิจ พอเพียงของในหลวงรัชกาลที่ 9 การสร้างอาหารปลอดภัย โดยการทำเกษตรแบบอินทรีย์ ทำนาปลูกข้าว เลี้ยงสัตว์ ปลูกผักโดยไม่ใช้สารเคมี แต่ใช้เป็นปุ๋ยคอก และปุ๋ยหมักชีวภาพจากการผลิตเองของชุมชนและจากเครือข่ายเกษตรอินทรีย์ในเกาะสมุย รวมถึงให้ความสำคัญกับการจัดการทรัพยากรตามแนวทางเศรษฐกิจหมุนเวียน (Circular Economy) ซึ่งมี การดำเนินงาน ดังนี้

- การแปรรูปและถนอมอาหารจากผลผลิตทางการเกษตรที่มากเกินไป นำมาแปรรูปเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่ม เช่น การทำแยมผลไม้ ผลไม้กวน และน้ำผลไม้พร้อมดื่ม นอกจากนี้ยังนำดอกไม้ไปไม้ที่ปลูกในสวนมาตาก แดดทำเป็นชา เช่น ชาดอกอัญชัน ชาดอกบัว ชาตะไคร้ ชาใบเตย ชามะลิ ชาใบบัวบก
- การนำเศษอาหารจากครัวไปผลิตปุ๋ยอินทรีย์ และเลี้ยงไก่ เพื่อเป็นการลดการเกิด Food Waste และกำจัด ขยะเปียกในครัว
- การลดการใช้หลอดพลาสติก โดยการเปลี่ยนมาใช้หลอดดูดจากวัสดุธรรมชาติที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม เช่น หลอดราโพ ซึ่งทำมาจากพืชที่ขึ้นจำนวนมากในป่าพรุหรือสวนปาล์ม

กิจกรรม/การดำเนินงาน	ชื่อองค์กร/สถานประกอบการ	สาขาที่เกี่ยวข้อง	BCG Model
ร้านอาหาร ECO-FRIENDLY	The Nature Samui เกาะสมุย	ร้านอาหาร	

การเกษตรแบบอินทรีย์ ปลูกข้าว เลี้ยงสัตว์ ปลูกผักปลอดสารเคมี ใช้ปุ๋ยคอกและปุ๋ยหมักชีวภาพจากเศษอาหารของร้าน

การเก็บเศษอาหารจากครัวไปเลี้ยงไก่ และนำไปใช้ทำปุ๋ยหมักอาหารได้มูลค่า เพื่อเป็นการลด Food Waste และหมุนเวียนทรัพยากร และมีการกำจัดขยะเปียกในครัว

ลดการใช้พลาสติก เปลี่ยนมาใช้หลอดดูดที่ทำจากพืช และใช้ใบตองเป็นภาชนะอาหาร

การแปรรูปและถนอมอาหารเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่ม จากผลผลิตทางการเกษตรที่มากเกินไป เช่น น้ำผลไม้พร้อมดื่ม

รูปภาพที่ 17 ตัวอย่างการจัดการท่องเที่ยวชุมชนเพื่อลดความเหลื่อมล้ำและกระจายรายได้ได้อย่างรับผิดชอบ

4. กรณีศึกษา การอำนวยความสะดวกแก่การท่องเที่ยวเพื่อคนทั้งมวล (Case Study on Tourism for All)

โลนลี่ แพลนเน็ต (Lonely Planet) ประเทศออสเตรเลีย มีการส่งเสริมความเชื่อที่ว่า การท่องเที่ยว คือสิ่งที่สร้างขึ้นสำหรับคนทั้งมวล โดยไม่มีเรื่องของความสามารถและข้อจำกัดทางด้านร่างกายเข้ามาเป็นอุปสรรค การเดินทางท่องเที่ยวร่วมกับผู้พิการจำเป็นต้องอาศัยการวางแผนที่ดีส่งผลให้อุปสรรคอย่างแรกในท่องเที่ยวของผู้ที่มีข้อจำกัดในเรื่องการเข้าถึงหรือผู้พิการคือการขาดข้อมูลและความกลัวในสิ่งที่ไม่รู้โดยงานวิจัยได้ระบุว่า ผู้พิการจะเดินทางท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น หากพวกเขาสามารถเข้าถึงข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการเดินทางได้

คู่มือการท่องเที่ยวสำหรับคนทั้งมวลออนไลน์ (Accessible Travel Online Resources Guide) ของ โลนลี่ แพลนเน็ต เปรียบเสมือนลิสต์ข้อมูลที่ไม่เพียงแต่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งท่องเที่ยวผู้ให้บริการทางการท่องเที่ยวและสถานที่ต่างๆ แต่ยังรวมไปถึงฐานข้อมูลด้านความสามารถในการเข้าถึง (Accessibility Information Schemes: AIS database) ซึ่งประกอบไปด้วยข้อมูลสถานที่ที่มีอยู่มากกว่าหนึ่งพันแห่ง โดยคู่มือนี้ได้ถูกจัดทำขึ้นจากความร่วมมือของบริษัทและเครือข่ายการท่องเที่ยวสำหรับคนทั้งมวลยุโรป (European Network for Accessible Tourism: ENAT)

แหล่งข้อมูลออนไลน์เหล่านี้ถูกสร้างขึ้นเพื่อช่วยเติมเต็มข้อมูลที่ขาดหายไป และคลายความกังวล ให้กับผู้พิการที่ต้องการจะเดินทางท่องเที่ยว ทั้งการให้ข้อมูลโดยตรง หรือการแนะนำให้ผู้รู้จักกับบุคคลอื่นๆ ที่ยังไม่เคยให้ผู้พิการได้ออกเดินทางท่องเที่ยวผ่านเว็บไซต์ของบริษัทหรือบล็อกที่เกี่ยวข้อง โดยคู่มือนี้จะได้รับกา อัปเดต 2 ครั้งต่อปีจึงทำให้มั่นใจได้ว่าข้อมูลเหล่านี้จะมีความน่าเชื่อถือและเป็นข้อมูลที่มีความเป็นปัจจุบันและ เมื่อข้อมูลเหล่านี้เป็นที่รู้จักมากขึ้นเท่าไร จะยิ่งส่งผลให้ผู้ให้บริการทางการท่องเที่ยวและแหล่งท่องเที่ยวอยากจะทำร่วมและให้ข้อมูลกับทางบริษัท โดยสุดท้ายแล้วจะส่งผลให้คู่มือนี้มีความน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น

ความสำเร็จและผลกระทบที่เกิดขึ้น โลนลี่แพลนเน็ต เป็นบริษัทที่มีการเผยแพร่รายการข้อมูลทางการท่องเที่ยวสำหรับคนทั้งมวล ในช่องทางออนไลน์ที่ใหญ่ที่สุดในโลก ซึ่งประกอบไปด้วย

1. แหล่งข้อมูลระหว่างประเทศจากหน่วยงานรัฐบาล หน่วยงานท้องถิ่น ภาคการท่องเที่ยวและองค์กร ด้านผู้พิการ ที่มีผู้เข้าร่วมมากกว่า 40 ประเทศทั่วโลก
2. ข้อมูลเกี่ยวกับ ประสบการณ์การการท่องเที่ยวร่วมกับผู้พิการจากบล็อกเกอร์ด้านการท่องเที่ยวกว่า 50 ท่าน
3. ตัวแทนทางการท่องเที่ยวและตัวแทน ท่องเที่ยวสำหรับกลุ่มผู้พิการที่มาจาก 40 ประเทศทั่วโลก
4. ข้อเสนอแนะ สำหรับการเดินทางท่องเที่ยวร่วมกับผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือเป็นพิเศษ
5. คำแนะนำจากนักท่องเที่ยวผู้พิการที่มีประสบการณ์
6. การให้คำแนะนำ และการสนับสนุนเฉพาะด้านแก่นักท่องเที่ยวผู้พิการ
7. ข้อมูลบนเว็บไซต์เกี่ยวกับทฤษฎีและการส่งเสริมการท่องเที่ยวสำหรับคนทั้งมวล

โดยเอกสารเหล่านี้ถูกดาวน์โหลดไปมากกว่า 1,000 ครั้งและได้รับความสนใจจากองค์กรการท่องเที่ยวระดับประเทศ ที่ต้องการจะทำงานร่วมกัน ในอนาคต โดยประเทศเหล่านี้ได้มีการแลกเปลี่ยนมุมมองทางการท่องเที่ยวที่เป็นประโยชน์ต่อการท่องเที่ยวสำหรับคนทั้งมวล

รูปภาพที่ 18 ตัวอย่างการอำนวยความสะดวกแก่กลุ่มนักท่องเที่ยวพิเศษ

